

Giới thiệu Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn

Một gã đàn ông giàu có, một con người thành công như anh nhưng tình yêu lại là một thứ quá xa vời giành cho một người từng tận mắt chứng kiến cảnh người yêu của mình chết đi chỉ vì hai chữ đồng tiền...

Cuộc đời quả thật quá nghiệt ngã với cảm xúc của anh, từ khi cái ngày định mệnh ấy qua đi. Anh luôn chỉ biết lang thang trong thế giới ngẫm tìm hiểu sự thật về cái chết của người yêu, liệu những ngày đen tối ấy có thể theo anh đến bao giờ ???

Mời các bạn theo dõi Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn của tác giả Mộc Từ Lăng để có thể biết cái sự thật đằng sau mọi bí ẩn mà anh đang tìm !!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Kẻ Đáng Chết Đầu Tiên

Hôm nay trời mưa, mưa tầm tã.

Tôi cầm con dao nhọn trên tay, bắt giắc nhìn khẩu súng dùng để tự vệ của cảnh sát, cười mỉa mai. Đối với hắn, một nhát dao là đủ! Đúng, chỉ như vậy!

Tôi lái chiếc xe màu trắng bạc lao nhanh trên đường. Ở đây là nông thôn vắng người, con đường tỉnh lộ mới hoàn thành chưa được bao lâu, vẫn ít người qua lại. Về chiều, mưa ngớt dần, chỉ còn thưa thớt giăng trên những rặng cây hai bên đường. Qua kính trước xe có thể nhìn thấy bóng người đàn ông cầm chiếc ô trên tay, anh ta và cô gái tay trong tay hạnh phúc. Tôi bỗng đứng ngưỡng mộ họ, tôi cũng chỉ cần như vậy mà thôi.

Tôi lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, vẫn tiếp tục lái xe.

Nhà hắn ở một cánh đồng rộng, nhưng thời điểm này đồng lúa vốn vắng người. Hắn là một chủ tịch xã đã về hưu, trước đây từng tham nhũng nhưng vì không có đủ chứng cứ nên vẫn ung dung sống nhón nhơ như vậy. Khi đó thấy hắn cười nhìn chúng tôi, bước ra khỏi cửa toà án, tôi chỉ biết ôm hận trong lòng. Nhưng tôi hôm nay, tuyệt không như vậy!

Tôi gọi cửa nhà hắn:

“Có ai ở nhà không?”

Vài phút sau, một người phụ nữ ngoài năm mươi bước ra, mở cánh cửa sắt.

“Cậu là ai vậy? Tôi chưa từng gặp qua.”

Tôi nở nụ cười nhìn bà ta:

“Nghe nói ông Sơn muốn bán đất, cháu đến xem xem giá cả như thế nào.” - Giọng tôi chỉ nhàn nhạt.

Bà ta ngay lập tức mời tôi vào nhà, gọi với lên tầng hai:

“Ông Sơn, nhà có khách!”

“Ừ!” – Ông ta cũng vọng xuống dưới.

Chưa đến hai phút sau, ông ta bước đến chỗ tôi, cười:

“Cậu đến có việc gì à?”

“Cháu đến xem đất ạ, mảnh đất mặt đường cạnh cây lim.”

Ông ta vui mừng:

“Bà đi pha cho tôi ấm trà!”

Bà ta bước vào trong phòng bếp.

Tôi giả vờ ngắm nghía bức tranh chữ thập treo trên tường, đứng lên xem. Ông ta nhìn tôi, cười hỏi:

“Chắc cậu ưng miếng đất đó lắm nhì? Tôi mất bao nhiêu công sức mới mua được đó. Giờ cũng già rồi, bán đi đường lão.”

Tôi quay lưng, cười lạnh. Cái gọi là công sức của ông ta, chính là lấy đất công của nhân dân rồi nhờ các mối quan hệ để làm sổ nhà đất.

Ông ta vẫn cười, nhưng tôi, khi quay người lại thì không cười nữa.

Con dao sắc cắt động mạch ở cổ ông ta. Ông ta đã không còn cái vẻ mặt tươi cười đó nữa, cũng không nói được câu nào. Một lúc sau tắc thở, mất nhiều máu mà chết.

Còn bà vợ kia? Hừ, lúc nào cũng cậy có tiền, có quyền trong cái xã bé nhỏ. Tôi từng nghe một người ở đây kể:

“Bà ta khi đi qua chúng tôi mặt lúc nào không vênh lên? Tôi nhìn thật sự rất ức, nhưng người ta có tiền, tôi làm gì được đây? Khi cảnh sát bắt ông Sơn về thẩm vấn, chúng tôi còn muốn biểu tình ở Ủy ban xã để thể hiện ý chí lòng dân thật sự ghê tởm ông ta, nhưng bà ta cười bốn cợt: Tôi có tiền, các người không có bằng chứng xác thực thì làm được cái gì?” - Giọng cô ấy nghe rất ảm ức.

“Cuối cùng thì kẻ có tiền vẫn hơn, chúng tôi làm được gì đâu? Cảnh sát không biết cũng trốn đi đâu mất rồi!” – Cô ấy nói tiếp.

Khi đó tôi chỉ biết lặng người, chào cô ấy rồi quay người bỏ đi. Nhưng hôm nay, tôi muốn xem bà ta vênh vào được bao lâu?

Bà ta vừa bước ra khỏi cửa bếp, động mạch cảnh chung cũng bị cắt đứt. Bà ta nhìn tôi, khó hiểu. Hừ... Bà cứ nhìn đi, tôi sẽ không bao giờ thấy hối hận khi giết chết hai người! – Tôi tự nói với chính mình.

Hai người đó chết, tôi rút chiếc khăn lụa trong túi quần ra, suy nghĩ một chút vẫn nhét lại vào trong túi. Tôi vào bếp, lấy mấy tờ khăn giấy lau hết tất cả dấu vân tay trên bàn, trên cánh cửa sắt ngoài cổng. Tôi vốn không ngu, đương nhiên đi giày ngoại cỡ, nếu tìm được dấu giày cũng chỉ là vô vọng, bởi luật pháp cũng chỉ là những điều khoản trên giấy tờ, không biết đi tìm giá trị đích thực của nó.

Tôi nhìn chúng, cảm giác trong lòng không hề nhẹ bớt, mà có chút gì đó mơ hồ tựa như nản. Đó, là lần đầu tiên tôi giết người, giết người một cách đúng nghĩa. Không phải một, mà là hai mạng người!

Tôi bỗng dưng thấy mình thật buồn cười. Vì cái gì thấy ảm nản chứ? Hửn và bà ta đáng chết, không phải sao? Hai kẻ chà đạp lên mồ hôi nước mắt của nông dân xã mình, khinh khinh mà nhìn người ta nghèo hơn mình, dùng tiền cùng các mối quan hệ mà mua quan mua chức, che dấu tội lỗi của mình.

Tôi bước lên xe, cầm con dao bỏ vào thùng rác nhỏ trên đó, lái xe nhanh chóng rời đi.

Đường không một bóng người, mưa vẫn cứ rơi, lại nặng hạt hơn khi nãy. Nông thôn, không có camera ghi hình, ngay cả người qua đường còn không để ý đến chiếc xe này, huống chi hứng thú nhìn xem tôi là ai. Cảnh sát muốn nhận dạng hung thủ chỉ với dấu vết của bánh xe thì gần như không thể. Việt Nam, chưa hiện đại, tân tiến đến như vậy! Cũng chính vì thế cảnh sát mới phải ngấm đắng nuốt cay như thế.

Xe không phải của tôi, sau khi lau tất cả dấu vết trên xe và rửa sạch con dao, tôi trả lại nơi tôi đã lấy nó đi.

Về đến nhà, cảm giác trống vắng lại bao quanh tôi. Tôi uống rượu, chất lỏng ấy cay nồng sộc thẳng vào mũi, bắt giác nhìn đi ảnh vợ tôi - một nữ cảnh sát anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ, nhưng cuối cùng toà phán thả nghi phạm. Đáng cười thật!

Tôi dốc thẳng chai rượu vào miệng, đây là rượu mạnh, nó ở trong dạ dày như thiêu đốt chính tôi. Tôi ngà ngà say, nằm trên chiếc ghế sofa ngủ thiếp đi.

Vẫn tối đất, tôi mơ màng nhìn thấy Thanh - vợ tôi. Cô mặc một bộ cảnh phục, đứng trước gương ngắm mình. Ngày đầu tiên được khoác nó lên người, cảm giác ấy đối với Thanh chắc rất tuyệt. Đáng tự hào biết bao nhiêu, nhưng cũng đáng mỉa mai không kém! Nhưng tôi biết trong lòng cô ấy chưa bao giờ tồn tại ánh mắt tôi tằm, ngay cả khi chết.

Ngày ấy nắng nhạt, trong một vụ bắt cóc trẻ em, cô ấy có chút nông nổi mà một mình lên xe tên tội phạm. Cô ấy muốn truy ra “hang ổ” của bọn chúng.

“Báo cáo cảnh sát trưởng, địa điểm là... Pằng...” – Qua máy bộ đàm, tôi nghe rõ tiếng súng ấy.

Tiếng súng dập tắt hy vọng đời tôi, hy vọng về tình yêu, về mái ấm gia đình hạnh phúc...

Nhưng tiếng súng không làm tàn phai ý chí kiên cường của Thanh:

“Cây xăng... Đội Cận... Hà Nội...”

Câu nói cuối cùng của cô ấy vẫn chỉ vì nhiệm vụ. Cảnh sát trưởng lập tức mang người đến đó, vì chỉ cách đó tầm 3 km nên vẫn kịp bắt chúng.

Thanh ra đi, đi mãi mãi... Cô ấy sẽ không thể quay về bên cạnh tôi...

Tôi nhìn xác cô ấy bị vứt xuống lòng đường, đôi mắt không nhắm lại mà như ánh mắt chờ mong một thứ gì đó. Là hy vọng ư? Hy vọng? Đáng sao?

Lực lượng khá đông, nhưng khi bắt được bọn chúng thì không thấy những đứa bé đó đâu, chỉ còn lại ba tên chuẩn bị lên xe nhưng bị vài đồng nghiệp

bắn vào chân.

“Không đủ chứng cứ, nghi phạm vô tội, phóng thích ngay tại chỗ.”

Cảnh sát trưởng nhìn chúng tôi, cười đến cay đắng. Tôi cũng cười. Nhưng kể từ giây phút ấy, tôi mất hết hy vọng. Tôi từ bỏ chức vụ của mình, cười nói với cảnh sát trưởng:

“Tôi muốn đưa Thanh về quê nhà để cô ấy nhìn thấy sắc bình minh mỗi sáng.”

Khi ấy, Thanh mới 27 tuổi!

Thanh thích nhìn bình minh, cô ấy từng nói:

“Bình minh tượng trưng cho chính nghĩa, cho ánh mặt trời soi tỏ trái tim, làm cho em có cảm giác yên tâm hơn, tự tin hơn vào chính mình, yêu cuộc sống hơn, yêu anh hơn.”

Thanh đi rồi, đi thật rồi, mãi mãi...

Tôi đã tỉnh ngủ, đứng trước tấm gương, nhưng hình bóng cô không còn nữa.

“Thanh, anh không muốn em cũng nhuộm bẩn, vì anh biết em không thích sự ô uế hiện giờ của anh. Kể từ giờ phút này, anh không dám động vào di vật của em bởi bàn tay anh đã nhuộm máu. Thanh, anh không biết sau này anh có hối hận hay không, nhưng lúc này anh không hề hối hận. Anh nhất định tìm ra kẻ bắn chết em, tặng hắn một phát súng cũng như hắn từng “tặng” em.”

Tôi lấy cuốn nhật ký riêng của chính mình, ghi lại những dòng này. Bởi tôi biết tôi không xứng đáng ngẩng cao đầu mà nói với Thanh “anh yêu em”, vì tội ác của tôi không thể chối bỏ được. Tôi chỉ muốn cho người đọc được những dòng này đừng như tôi, đã nhor nhóp dưới bùn đen, có lên được bờ, tắm sạch sẽ thì hơi thở vẫn dính mùi tanh của bùn, không thể khá hơn được.

Tôi chọn con đường này, có lẽ ngu ngốc, có lẽ đón đau, khổ sở, nhưng chỉ cần người hại Thanh chết, tôi sẽ không hối hận. Tôi nhất định phải giết hắn!

Ngoài cửa, mưa vẫn rơi lặng lẽ, trên cánh ôi động những giọt nước mưa hơi vàng đục. Tôi ra hành lang, đưa tay ra để những hạt mưa nhẹ rơi lên tay mình. Bàn tay từng cầm súng, bàn tay từng nắm tay Thanh, không còn nữa...

Bàn tay tôi giờ chỉ còn là da, thịt và xương, không phải bàn tay biết nâng niu, trân trọng người khác, là bàn tay giết những kẻ tôi nghĩ nên giết, bàn tay cầm súng để phạm tội chứ không phải bắt tội phạm, bàn tay cầm dao không phải nấu thức ăn cho Thanh mà cầm dao để giết người...

Chỉ nguyên bàn tay ấy, hay là cả cơ thể này đây?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bóng Đêm, Kể Từ Đây

Hôm nay là ngày thứ hai của cuốn nhật ký này. Cuốn nhật ký của người khác thường đầy những vui buồn hay ghi lại một tình yêu nồng cháy, còn nhật ký của tôi? Cuốn nhật ký có lẽ không ai muốn đọc, tàn nhẫn dẫm nát nó dưới chân. Nhưng dù sao nó cũng là những cảm nhận mà tôi khắc lên bằng máu và nước mắt hằn sâu từ tận tim gan.

Trời đã tạnh mưa, ngày 29 Tết, nắng vàng rực rỡ.

Tôi ngồi bên bàn, uống cốc cà phê đen. Vị đắng và ấm nóng làm đầu lưỡi tôi có chút gì đó tê dại, mùi hương lan toả khắp căn phòng.

Tôi cầm tờ báo trên tay, lướt xem tất cả. Chỉ toàn là cái nhộn nhịp của ngày Tết, không hề có hình bóng hai xác chết lạnh tanh.

Tôi nghĩ có lẽ cảnh sát vẫn chưa tìm được chứng cứ gì nên vẫn “bật vô âm tín”. Vì một khi phá được một vụ án nào đó, giới truyền thông luôn dành trang nhất để thu hút người đọc. Giới cảnh sát và báo chí luôn “hợp tác” với nhau, một bên vang danh, một bên thêm thu nhập. Trò đời, chính là như vậy!

Tôi gấp tờ báo lại, mở cửa sổ phòng. Ánh nắng ban mai len lỏi vào từng góc của căn nhà chật hẹp, chói mắt vô cùng. Tôi vội vàng khép cánh cửa sổ vừa mở ra. Đối với tôi, thứ ánh sáng rực rỡ ấy như muốn lôi tôi ra khỏi sắc màu u tối mà tôi đã chọn. Tôi cũng muốn mình có thể hoà vào dòng người tấp nập dưới kia, tha hồ mua sắm Tết. Nhưng cái chết của Thanh vẫn ám ảnh tôi, từng đêm, từng đêm lạnh giá.

Nếu là sáng ngày hôm qua, tôi vẫn có thể tự tin nói với chính mình: Mày cần ánh sáng, mày yêu ánh sáng. Nhưng bây giờ tôi không thể, một khi đã chọn lựa, đã giết người, còn có thể quay đầu lại, nhìn ánh mặt trời chói lọi kia không chút kiêng kỵ gì sao? Từ hôm nay, tôi chính là một kẻ sợ ánh sáng mặt trời, buồn cười thật!

Tôi lấy chiếc điện thoại trên bàn, gọi điện cho một đồng nghiệp.

“Mạnh, anh tra được gì về vụ án của Thanh chưa?” – Tôi có chút chờ mong.

“Hiền à, anh xin lỗi! Viên đạn trong cơ thể Thanh bắn ra từ súng lục K59, loại súng này được rất nhiều tư nhân có tiền và quyền mua để tự vệ, giới xã hội đen cũng không thiếu. Mạnh mới đến đây đứt đoạn rồi.”

Tôi khẽ cúi đầu, mỉm cười. Một nụ cười như điên dại.

“Có lẽ hung thủ giết Thanh sẽ có người giúp chúng ta diệt trừ. Không cần nhân chứng hay bằng chứng nào hết.” – Tôi nói với giọng lạnh lạnh.

Mạnh không hiểu quá rõ ý tôi, hỏi lại:

“Ý em là gì?”

“Không có gì.” – Nói xong, tôi tắt máy.

Sau khi Thanh chết, tôi dường như thường xuyên cười hơn, những nụ cười tưởng như sắp phát điên. Tôi nhất định phải tìm ra hắn!

Tôi không ăn gì cả, cũng không có hứng ăn. Tôi theo cầu thang bộ của khu nhà xuống đến đường, phố tấp nập người qua. Nhà tôi ở gần Chợ Đồng Xuân, chỉ lướt qua cũng thấy đủ sắc hoa chói mắt.

Tôi nhẹ bước trên con phố đông người, nhưng có lẽ chỉ có riêng tôi một mình lạc lõng. Trước đây khi mới kết hôn, ngày Tết chúng tôi thường tranh thủ chút thời gian cùng nhau dạo phố và mua sắm đồ đạc, cùng đi thăm mộ người thân của mình. Những điều ấy chỉ vô cùng nhỏ nhoi, quá mức bình thường vì thế tôi không biết trân trọng. Hiện tại, khi đánh mất những thứ đó, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra mình sống vốn không có ý nghĩa, sống có lỗi với Thanh, với chính mình.

Con người ta thường như vậy, khi mọi thứ trong tầm tay ta, xung quanh ta, ta luôn không biết quý trọng nó. Một ngày tất cả tuột khỏi tầm tay mới đau khổ cùng hối hận, nhưng tiếc sao đã quá muộn màng.

Lướt qua một quán ăn bên lề phố, tôi thấy một cụ già đang chất chiu từng đồng bạc. Tôi bước đến gần, ngồi xuống chiếc ghế nhựa, gọi một cốc trà đá. Cụ già vui vẻ bung đến trước mặt tôi:

“Mời cậu, hình như cậu chưa từng đến đây nhỉ?” - Cụ hiền lành nhìn tôi.

“Dạ, bình thường cháu ở cơ quan.” – Tôi trả lời.

“Cậu làm nghề gì vậy?”

Tôi nhìn kỹ cụ, ước chừng ngoài tám mươi rồi, làn da nhăn nheo, rất nhiều những chỗ chấm đen.

“Tôi hơi hơi nhiều rồi.” - Cụ khẽ than trách.

“Cháu làm cảnh sát, nhưng giờ thôi việc rồi.” – Tôi không nhanh không chậm trả lời.

Ánh mắt cụ bỗng sáng lên, bàn tay ấy nắm chặt lấy bàn tay tôi.

“Cậu cảnh sát, con tôi bị oan. Nó không giết người, thật sự không giết người. Cậu giúp nó đi, tôi xin cậu...”

Tôi bất ngờ, chăm chú nhìn cụ già, vài phút sau mới lên tiếng:

“Cụ kể rõ đi!”

Nước mắt bắt đầu rơi, giọt nước mắt của người mẹ nhớ thương con. Giọng cụ nghẹn ngào:

“Trước kia chúng tôi ở ngoại thành Hà Nội, lên đây để kiếm sống, gửi tiền về cho chồng tôi. Chồng tôi nghiện rượu, ngày nào cũng đánh đập tôi và thằng Phong. Khi bỏ đi, tôi đã định mặc kệ ông ấy, nhưng lại không làm được. Thằng Phong cùng tôi ở đây, lúc đó Việt Nam mới giành độc lập. Ngày ngày chúng tôi đi làm thuê, cùng nhau kiếm tiền, ngoài nuôi bản thân còn không quên gửi tiền cho ông ta. Không biết bị ai lôi kéo, một lần thằng Phong đã ăn cắp tiền của ông chủ, bị đánh gãy chân. Nó hối hận, xin lỗi tôi, nhưng không lâu sau bị bắt. Cảnh sát nói nó phạm tội giết người, xử án 15 năm tù giam.

Tôi cũng đã chạy khắp nơi xin toà xem xét lại nhưng không có tiền, tôi phải làm sao? Nó ngồi tù được 13 năm rồi, 13 năm nay tôi cố gắng kiếm tiền để giúp nó được thả sớm, mình oan cho nó.”

Khi nói xong, cụ khóc không thành tiếng. Tôi cười nhạt, hỏi cụ:

“Con cụ đã từng ăn cắp, tại sao cụ tin anh ta không giết người?”

“Không! Nó tuyệt đối không làm như vậy! Cậu giúp tôi đi, tôi xin cậu!”

Thật ra cảnh này tôi đã gặp nhiều rồi. Tôi bắt đầu làm cảnh sát từ năm 22 tuổi, khi ấy còn là một thực tập sinh. Lần đầu điều tra án năm 24 tuổi, rồi hơn một năm sau được thăng chức, điều tra những vụ trọng án trong thành phố. Đến nay, chắc cũng gần tám năm rồi. Rất nhiều kẻ tưởng chừng lương thiện nhưng lại là kẻ giết người liên hoàn, nhiều người chỉ trong cơn nóng giận mà hại người, hại chính bản thân, cũng có kẻ chỉ vì tiền mà giết tất cả người thân,...

Con người, ai biết được đây?

Một cảnh sát cấp cao như tôi, cuối cùng cũng là kẻ giết người đầy thôi.

Tôi nói với cụ:

“Xin lỗi, cháu không thể giúp được cụ rồi.”

Tuyệt tình đến bao nhiêu?

Hy vọng về chính nghĩa đã tắt vụn, còn có thể tự nói với mình bản thân sống vì nó không?

Tôi đứng dậy, bỏ lại tờ mười ngàn đồng rồi đi thẳng ra khỏi quán. Cụ già nhìn theo tôi, nước mắt vẫn chảy dài...

Màn đêm lại buông xuống.

Tôi phát hiện ra mình bắt đầu thích bóng tối, nó tượng trưng cho tính cách hiện giờ của tôi, cho tâm hồn đơn giản của tôi.

Đèn đường hôm nay sáng lạ thường, mấy chiếc đèn đường bị hỏng gần khu nhà tôi đã được sửa lại. Tôi lặng người tựa vào một cái cây lớn bên đường, hút thuốc. Vị nicotin của thuốc lá làm cho lòng tôi nhẹ bớt một chút, tôi bỗng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Năm nay không có ngày 30 Tết, đêm nay là giao thừa.

Gió lạnh lạnh lướt nhẹ trên tay tôi. Tôi nhả một hơi dài, khói thuốc bay trắng xung quanh tôi. Tôi nhìn khung cảnh thành phố Hà Nội về đêm, tôi thích bóng đêm, không chút kiêng kỵ hưởng thụ nó. Đàng xa, chợ vẫn tấp nập người.

“Bà mỗi ngày kiếm được bao nhiêu tiền? 13 năm, bà nghĩ tôi sướng lắm à?”

– Tôi nghe thấy đâu đó tiếng chửi bới.

Quay đầu nhìn lại, thấy quán nước khi sáng xuất hiện bóng một người đàn ông chừng hơn năm mươi tuổi. Tôi bước lại gần.

“Mẹ xin lỗi con!” – Bà cụ khóc không ra nước mắt.

“Xin lỗi, mẹ nó, lúc đó tôi bảo bà đi theo thằng già đó thì tôi được cứu rồi. Hừ...”

Tôi lại cười mỉa mai, nụ cười ấy vẫn luôn thường trực trên môi tôi trong mấy ngày nay. Kẻ như hắn không giết người tôi mới không tin!

Trở về nhà, tôi lười biếng nằm ườn ra giường. Chiếc giường lạnh tanh, không còn hơi thở của Thanh. Tôi nghĩ về cụ già ấy, lòng bỗng chốc nổi lên thù hận.

Khuya, đường không những không vắng người mà còn đông hơn ngày rằm. Bây giờ là hơn mười giờ đêm.

Tôi đi đến quán nước đó, cửa không khoá. Tôi cẩn thận bước vào nhà để không bị ai phát hiện, thoáng thấy cụ già khóc trong phòng. Đèn trong nhà có chút tối, màu vàng làm cho căn phòng trong đêm như huyền bí. Đồ đạc khá nhiều, chiếm gần hết diện tích phòng. Căn nhà quá hẹp, chỉ khoảng mấy mét vuông, trong phòng tắm có tiếng nước xả. Hắn đang tắm.

Tôi nhẹ nhàng bước đến gần cửa phòng tắm, cửa khép hờ. Tôi xác định vị trí của hắn, vừa đẩy cửa ra thì bật chiếc khăn có chất gây mê Forane vào miệng và mũi hắn. Hắn vùng vẫy một chút nhưng bị tôi áp chế, mấy giây sao ngắn đi. Tôi mang hắn ra ngoài. Trong góc cầu thang bị lấp bởi chồng ghế nhựa, cụ vẫn đang khóc. Không ai hay biết tôi đưa hắn đi.

“Nhãi con, mày là ai?” - Hắn tỉnh dậy, hỏi tôi.

Chúng tôi ở trong một căn nhà hoang ngoại thành Hà Nội, xung quanh đây không có lấy một hộ dân. Tôi nhìn hắn, không trả lời.

“Mày biết tao đã từng giết người không? Tao nói cho mày biết, nếu tao thoát được mày sẽ chết không toàn thây.” - Hắn không hề mặc quần áo nhưng vẫn không xấu hổ quát lớn.

“Tôi biết.” – Tôi nói với hắn, ngữ điệu lạnh nhạt.

“Mày biết? Vậy mày không sợ tao?”

“Tôi sợ ông?” – Tôi cười.

“Mày...” - Hắn nhìn tôi, mặt đầy tức giận.

Tôi cảm một chiếc roi da trên tay, mặt lạnh lùng nhìn hắn. Thân hình hắn gầy, đầy vết thương cũ lẫn mới, có lẽ trong tù gây gổ với phạm nhân khác. Nhìn hắn trần trụi, mặt tức giận tưởng như không thờ nổi, lòng tôi như hạ hê.

Vút...

Hắn rùng mình, vội vàng né tránh, nhưng tôi không đánh hắn. Một lúc sau, hắn đầy nghi ngờ nhìn tôi.

“Ông không đáng để tôi đánh.”

“Mày muốn gì?”

Tôi thấy sắc mặt hắn run sợ, từ tận đáy lòng dâng lên khoái cảm. Đúng! Là khoái cảm!

“Tôi muốn ông chết!” – Tôi buông lời, giọng lạnh tanh.

Tiếng súng vang lên, viên đạn cắm vào bắp đùi hắn.

“A...” - Hắn đau đớn hét lên.

“Ông cũng biết đau? Vậy mẹ ông không biết đau à? Cụ ngày ngày kiếm tiền nuôi ông từ nhỏ đến lớn. Ông vào tù, cụ lặng lẽ kiếm tiền, dành dụm từng đồng mong giúp ích được cho ông, một lòng tin tưởng ông không giết người. Bây giờ được ra tù sớm, ông làm gì hả? Đánh đập, mắng chửi, làm cụ khóc, ...” – Tôi nhàn nhạt nói với hắn.

“Tôi sai rồi. Cậu thả tôi đi, cho tôi một đường sống.” - Giọng hắn xen lẫn đau đớn và khẩn khoản.

Nhưng, tôi biết hắn nói vậy là giả dối, ánh mắt hắn không lừa được tôi.

“Ông nghĩ tôi tin ông hối hận?” – Tôi lạnh lùng cười.

Ông ta cũng không van xin nữa, trợn to đôi mắt hung dữ nhìn tôi:

“Mày giết tao sẽ phải ngồi tù!”

“Ông tin vào thứ gọi là chính nghĩa sao? Cảnh sát chỉ là bù nhìn thôi!” – Tôi cười mà lòng chưa sót.

Pằng...

Tiếng súng lại vang lên, kết thúc mạng sống của hắn.

Đằng xa, tiếng pháo hoa bắt đầu nổ, trời sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Người Con Gái Có Đôi Mắt U Buồn

Ngày 9 tháng 2 năm 2016.

Ngày mùng 1 Tết đã trôi qua rồi, trôi qua trong bóng tối. Tôi có cảm giác bóng tối không hoàn toàn chỉ dành cho những kẻ giết người không ghê tay như tôi, mà còn dành cho những người luôn bị dằn vặt, dằn đau. Tựa như cô gái ấy...

Chiều qua, khi cơn gió lạnh chiều xuân Hà Nội mơn trớn da mặt tôi, mặt trời chói lọi đã dần lặn xuống, tôi nhìn thấy cô gái ấy.

Cô có đôi mắt u buồn, sâu thẳm, nhìn khác xa về bề ngoài chỉ tầm hai mươi tuổi. Cô gái lặng người ngồi trên chiếc ghế đá dưới tán cây phượng vĩ, ánh mắt ấy hướng về tia sáng cuối cùng của mặt trời, rồi ngay lập tức cúi mặt xuống.

Cô mặc một bộ quần áo gọn gàng. Chiếc áo màu phấn nhạt cùng quần bò bó sát cơ thể cô, làm cho người khác tưởng như vô cùng mỏng manh, chỉ đầy nhẹ một cái là có thể khiến cô ngã nhào ra đất. Nhưng trong đôi mắt kia, tôi nhìn thấy không phải như vậy.

Đôi mắt ấy không to nhưng rất sáng, mà nào mấy ai để ý dưới thứ ánh sáng chớp nhoáng ấy là đôi con ngươi sâu không thấy đáy, cô tịch đến nỗi lòng, nhưng có chút gì đó cứng cỏi làm người ta phải nể sợ. Lúc đó, tôi đang đứng ngay trước mặt cô gái, cô cũng nhìn tôi chằm chằm, không nói một lời nào.

Tôi có chút đường đột, ngồi bên cạnh cô. Cô gái nhìn lướt qua tôi, không nhanh không chậm quay mặt đi. Tôi lên tiếng:

“Hôm nay là ngày mùng 1 Tết, cô không đi chơi hay đoàn tụ cùng gia đình sao?”

Cô gái nở một nụ cười nhạt, không đáp lại. Trong lòng tôi thấy đôi chút ngượng ngùng.

“Có phải cô bị ai đối xử tệ bạc không? Tôi thấy đôi mắt cô rất buồn.”

Cô gái vẫn im lặng.

“Cô thấy kẻ đó có đáng chết không?” – Tôi tự dưng hỏi, lòng cũng không hiểu tại sao bản thân lại hỏi như vậy.

Vừa dứt lời, cô gái tát tôi một cái, xoay người bỏ đi. Khi bóng hình ấy đã xa xa, tôi mới giật mình, một bên má đau rát.

Màn đêm đã buông xuống, bóng hình mảnh khảnh của cô dần khuất trong đêm.

Hôm qua tôi đúng là điên thật rồi, sao tự dưng lại hỏi những câu buồn cười như thế với một người xa lạ chứ?

Hôm nay là ngày mùng 2 Tết rồi, cái Tết dường như mờ nhạt dần so với trước kia. Tôi có cảm giác trên mặt họ không có cái nét vui cười khi bắt đầu một năm mới, thay vào đó là nét mệt mỏi, chán nản. Ừ thì giờ con người đã đầy đủ, sung túc, đâu còn ngóng trông ngày Tết trẻ em mới được mua quần áo mới, đâu còn mong chờ tiền mừng tuổi, đâu còn thích cỗ bàn đầy thức ăn?

Thời gian thay đổi, xuân thay đổi, con người cũng thay đổi theo.

Tôi bước từng bước trên cầu thang bộ lên tầng ba, ở đó có phòng của tôi. Mấy năm qua làm việc, tiền lương cảnh sát chúng tôi vốn không cao, giá nhà lại đắt nên đành thuê phòng ở tạm. Lâu ngày sống cũng coi nó như mái ấm của mình. Nhưng đó là khi có Thanh, còn bây giờ, chỉ là một chỗ để ngủ thôi.

Tôi và Thanh kết hôn đã được hơn hai năm. Thanh từng mang thai, nhưng trong một vụ đuổi bắt tội phạm không may cô ấy sảy thai, bác sĩ nói cơ hội mang thai gần như bằng không. Thanh rất buồn, tôi chỉ biết cười nhìn cô ấy, an ủi cô ấy.

“Anh sẽ không hối hận chứ?” – Thanh hỏi tôi.

“Không, chúng ta kết hôn vì chúng ta yêu nhau, vì có chung mục đích, lý tưởng sống. Tất nhiên có đứa con vẫn vui hơn, nhưng không có cũng không sao mà.”

“Anh thật tốt! Hiền, em yêu anh!”

Thanh à! Em biết không, anh cũng rất yêu em, nhưng em hãy an nghỉ, đừng lo lắng cho anh!

Tôi vẫn bước đi trên cầu thang bộ, tiếng giày nện nhẹ trên nền xi măng tạo ra một loại âm thanh có vẻ kì cục.

“Anh buông tôi ra... tôi không muốn... không muốn... tôi xin anh!” - Tiếng khóc xin ấy gần như tuyệt vọng, đánh thức cái gọi là “chính nghĩa” mù quáng trong tôi. Tôi bước tới gần nơi phát ra âm thanh đó.

“Hương Anh, không phải em nói em yêu anh sao?”

“Không còn nữa rồi, anh lên giường với người phụ nữ khác, tôi còn có thể yêu anh sao?”

Ở bên ngoài phòng đó, tôi lắng nghe tất cả.

“Hừ... Cô vốn dĩ không yêu tôi, nếu cô yêu tôi sẽ không từ chối tôi.” - Hấn lớn tiếng mắng.

“Vậy anh gọi tôi tới đây làm gì?”

“Lên giường!”

Cầm thú, hấn chính là cầm thú nguyên bản.

Một lần nữa tôi nghe thấy tiếng cô gái khóc lóc không ngớt. Tôi tức giận đập mạnh vào cửa, cánh cửa bật mở. Cô gái tên Hương Anh và hấn nhìn tôi.

“Mày là ai?” - Hấn gắt gỏng.

Tôi không trả lời, nhìn về phía cô gái. Trên người cô không mặc quần áo, chỉ có độc một chiếc quần lót. Trên sàn nhà, tôi nhìn thấy một bộ quần áo bị xé rách.

Cô ấy không phải cô gái hôm qua sao? Cô gái có đôi mắt u buồn?

Cô gái nhìn tôi, đầu đón cùng ngượng ngùng đan xen.

“Thằng kia, mày thích nhìn người khác làm tình lắm à?” - Hấn trắng trợn hỏi.

“Có sao không?” - Tôi lạnh lùng nhìn hấn.

Hấn khoảng gần ba mươi tuổi, cao khoảng một mét tám, gương mặt góc cạnh rõ ràng.

“Là tình nhân của cô đúng không? Thật đê tiện!” - Hấn chỉ tay vào cô gái nói, nghe có chút tức giận, rồi lại cười.

“Anh ấy không phải tình nhân của tôi, anh ấy là bạn trai của tôi.” - Cô gái nói làm tôi có chút bất ngờ.

Bỗng dưng hấn định tiến tới kéo tóc cô, nhưng tôi phản xạ nhanh hơn hấn, đẩy bàn tay hấn ra. Tiếp đến hấn vùng tay định đánh tôi, tôi tránh được, quay lại bẻ ngoặt tay hấn ra sau.

“Buông tao ra!”

Tôi thả hấn ra, không phải vì sợ hấn mà tôi không muốn động đến những tên lừa dối tình cảm như hấn, lại cười mỉa mai. Cô gái chạy tới cạnh tôi, bắt giắc hôn lên má tôi làm tôi ngẩn người.

“Em yêu anh!” - Cô hướng tôi nói.

Tôi hiểu hành động của cô ấy, cũng giúp cô gái phối hợp, xé tấm rèm cửa choàng lên người cô. Khi gần ra khỏi phòng, hấn định tấn công tôi từ phía sau nhưng đã bị tôi đá cho một cái.

“Cảm ơn anh... xin lỗi anh.” - Cô nhẹ nhàng nói.

“Tại sao xin lỗi tôi?”

“Hôm qua tôi đã đánh anh.” - Cô nói nhỏ.

“Không phải vì hấn chứ?” - Tôi hỏi khi đã biết rõ câu trả lời.

Cô gái không nói gì, im lặng.

Ngày 10 tháng 2 năm 2016.

Một ngày trôi qua cũng thật nhanh!

Tôi đang nằm dài trên ghế sofa, bỗng dưng có tiếng chuông cửa, tôi mở cửa ra thì thấy anh Mạnh và một cảnh sát trẻ khác.

“Anh Lê Đức Hiền, chúng tôi phát hiện xác của một người đàn ông ở ngoại ô, đã xác nhận danh tính, mong anh về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra.” - Mạnh nói với tôi.

“Được.” - Tôi đáp.

Sở cảnh sát vẫn vậy, phòng thẩm vấn cũng vẫn vậy. Nhưng lần này thay vì ngồi thẩm tra người khác, tôi lại bị người khác hỏi cung. Cái gọi là “hỗ trợ điều tra” đó, có khác tra khảo bằng ánh mắt không? Câu trả lời là không.

“Anh Lê Đức Hiền, anh có quen nạn nhân không?” – Anh Mạnh đưa cho tôi xem một tấm ảnh.

Tấm ảnh chụp một người đàn ông tầm năm mươi tuổi, chính là con của cụ già bán nước kia.

“Tôi không quen.” – Tôi bình tĩnh trả lời.

“Chúng tôi phát hiện thi thể của nạn nhân ở ngoại thành Hà Nội, tại một sân bóng bỏ hoang. Nạn nhân bị móc mắt và chặt đứt hai chân, nhưng hung thủ lại xếp chúng liền với cơ thể. Ông ta tên Nguyễn Văn Phong – con trai người hôm qua anh mua nước, từng có tiền án.” – Giọng Mạnh không có ngữ điệu gì cả.

Anh nhìn vào mắt tôi vài giây, thấy tôi vẫn bình thản, anh hỏi tiếp:

“Hôm qua khi uống nước ở đó, mẹ ông ta đã kể về đứa con trai của mình cho anh nghe, nhưng anh vô tình xoay người bỏ đi.”

“Như vậy không có tội.” – Tôi nhàn nhạt nói.

“Tất nhiên anh không có tội, nhưng mong anh có thể cung cấp cho chúng tôi chút thông tin.”

Anh Mạnh dừng lại một chút, hỏi tiếp.

“Vào khoảng mười đến mười hai giờ ngày 7 tháng 2 năm 2016, anh đã đi đâu? Làm gì? Có ai làm chứng không?”

Tôi trả lời:

“Tôi ở nhà ngủ, không làm gì khác, cũng không ai làm chứng cho tôi.”

“Vào hôm đó, khi ở quán nước, anh có thấy ai tình nghi không?”

“Không có.”

Tôi đã từng cùng anh Mạnh thăm vấn rất nhiều người, câu hỏi đó của anh không xa lạ gì. Nếu tôi trả lời có, càng bị nghi ngờ nhiều hơn.

“Anh thấy nạn nhân là người như thế nào?”

“Như những tên tội phạm giết người khác.” – Tôi nói không lớn không nhỏ.

Anh Mạnh bỗng dừng nhìn tôi, có tình cảm hiện hữu trong đó.

“Hiền à, em đừng buồn nữa. Cái chết của Thanh đội nhất định sẽ điều tra đến cùng.”

“Em đợi tin của anh.”

Khi ra khỏi sở cảnh sát đã là giữa trưa, tôi thấy bóng cụ già trong đó, nước mắt vẫn chảy dài, tuyệt vọng. Lòng tôi mơ hồ buồn.

Về gần đến nhà, tôi lại gặp cô gái ấy - Hương Anh. Gương mặt cô vẫn buồn như vậy, cô luôn cúi đầu, như sợ thứ ánh sáng chói mắt kia chiếu rọi tâm hồn của mình. Cô ấy cũng như tôi, bắt đầu thích bóng tối.

Hình như cô ấy không nhìn thấy tôi, bước đi rất nhanh trên phố.

Hà Nội mừng 3 Tết, người đã bót đông hơn hai ngày trước. Hà Nội trong ánh nắng vàng rực rỡ, thoáng hương hoa thanh nhã, dịu dàng. Hà Nội đã từng trải qua bao năm tháng gian lao, giờ đã được hưởng thái bình. Hà Nội luôn mang đến cho người ta hơi ấm nồng nàn, nhưng đã là quá khứ. Giờ đây Hà Nội chính là một mảnh đất phồn hoa đô hội, bon chen đủ kiểu. Bóng hình những tình yêu bên Hồ Hoàn Kiếm, những cánh bằng lăng tím thuy chung, những nắng vàng của tình thân, những tấm lòng yêu thiên nhiên, yêu quê hương, đất nước, ... đã vắng bóng dần.

Tôi ngồi trên chiếc ghế đá gần khu nhà mình, lặng nhìn thành phố Hà Nội, lòng bỗng dưng khao khát một cuộc sống bình dị, vô ưu vô lo.

Nhưng mãi mãi, mãi mãi không thành hiện thực.

Có ai đã từng yêu, yêu sâu đậm, yêu đến bất chấp hy sinh vì người mình yêu mới hiểu được lòng tôi, hiểu được nỗi căm hận tận xương tủy đối với kẻ giết chết Thanh.

Có ai đã từng yêu, yêu sâu đậm, yêu đến bất chấp hy sinh vì người mình yêu mới hiểu được lòng tôi, hiểu được vì sao tôi không bao giờ yêu thêm được lần nữa.

Có ai đã từng yêu, yêu sâu đậm, yêu đến bất chấp hy sinh vì người mình yêu mới hiểu được lòng tôi, hiểu con đường tôi lựa chọn mà bước đi – con đường u tối, không có lấy một người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thư Tuyệt Mệnh

Ngày 11 tháng 2 năm 2016, trời mưa.

Mưa hắt vào mặt tôi qua khung cửa sổ, lạnh thấu xương. Nhiệt độ mấy hôm nay thay đổi nhanh thật, lúc chiều còn nắng ấm mà giờ cái rét làm tôi khẽ run lên. Bóng tối lan dần trên mảnh đất Hà Nội, cuộn vào lòng tôi sự lạnh lẽo mà bản thân vẫn cố vui mình trong đó.

Tôi tự pha cho mình một cốc cà phê đen. Hương thơm ấy làm cho đầu óc tôi tỉnh táo hơn, yên bình hơn.

Mưa lặng lẽ rơi trong màn đêm đen đặc, nhẹ nhàng.

Bước chân tôi dưới mưa nghe không quá rõ. Hương vị cà phê vẫn thoang thoảng từ hơi thở của tôi. Hình như lâu lắm rồi tôi mới đứng dưới mưa như thế này, nhìn thành phố Hà Nội về đêm chìm trong màn mưa bụi.

Cũng dưới mưa, chúng tôi quen nhau – hai đứa trẻ cùng làng. Cũng dưới mưa, tôi đeo chiếc nhẫn cho Thanh – minh chứng của tình yêu đôi lứa. Cũng dưới mưa, Thanh khóc không thành tiếng khi chúng tôi mất đi đứa con, ... Và cũng dưới mưa, tôi trở mình thành một kẻ xa lạ, khác hẳn Lê Đức Hiền trước đây.

Tôi thích Thanh từ khi chúng tôi còn học cấp Hai, Thanh kém tôi hai tuổi. Có lẽ đám nam sinh chúng tôi đều nể phục ý chí kiên cường của Thanh, cô ấy không bao giờ khóc, không bao giờ rơi một giọt nước mắt trước mặt chúng tôi, cho dù có bị trêu chọc như thế nào. Mà lũ con trai chúng tôi khi đó có đôi lúc vẫn khóc, vẫn sợ sệt thầy cô.

Thanh không thích hoa như những cô gái khác, nếu có ai đó tặng hoa cho cô, cô không bao giờ nhận. Khi đó chúng tôi nói với nhau Thanh là con trai chứ không phải con gái.

Thanh không thích hoa bởi lẽ tuổi thơ cô trải qua trong sự dằn vặt tâm hồn. Thanh từng kể với tôi:

“Em đã từng rất hận mẹ, hận bà bỏ bố em đi theo người đàn ông khác. Em ghét nhất là thiếu chung thủy, nhưng khi em biết mẹ ra đi chỉ để bố bớt đau khổ, em mới thấy thương bà. Anh Hiền, bố và mẹ em kết hôn nhưng không có tình yêu. Đến một ngày bà biết bố tìm được người phụ nữ ông mến thực sự, bà thà mang tiếng xấu để bố được hạnh phúc. Em có thể hận bà sao?”

“Em nói tiếp đi!”

Thanh lại chìm trong kí ức:

“Em ghét hoa, đặc biệt là hoa dã quỳ. Khi em biết chuyện của bố mẹ, em từ hận chuyển sang thương mẹ. Ngày sinh nhật mẹ, em hái tặng mẹ một bó hoa dã quỳ vàng tươi, nhưng không hiểu sao đêm đó mẹ để lại một bức thư rồi bỏ đi.”

Tôi không dám động tới di vật của Thanh nữa, nhưng đối với từng chuyện của Thanh, tôi luôn nhớ rõ, đặc biệt chuyện về lá thư tuyệt mệnh.

Ngày 21 tháng 9 năm 1998.

Thanh ơi, mẹ có lỗi với con, có lỗi với con rất nhiều. Mẹ đã từng định vứt bỏ con, không phải vì mẹ không thương con mà vì con là con của hắn. Mẹ không muốn con biết nhiều hơn về quá khứ của mẹ để con thêm u buồn. Con chỉ cần biết mẹ rất ghét hoa, đặc biệt là hoa dã quỳ. Vì thế con đừng bao giờ để hoa trước mặt mẹ.

Con yêu, trong chuyện này con không hề có lỗi. Con đã cho mẹ một ngày sinh nhật đáng nhớ nhất trong đời, bởi con cho mẹ tình thân, cho mẹ hạnh phúc. Nhưng Thanh – con yêu, mẹ quá tuyệt vọng rồi, mẹ không biết phải đối mặt với cuộc sống này như thế nào nữa. Con hãy sống cùng ngoại, bà sẽ chăm lo cho con, nhà mình không thiếu thốn quá đâu. Con hãy vững tin bước tiếp trên đường đời, đừng yếu đuối như mẹ, con nhé!

Mẹ Thanh ra đi khi Thanh mới 9 tuổi. Từ đó, tuổi thơ cô ấy trôi đi trong im lặng, trong sự hối hận về hành động của chính mình.

“Anh Hiền, em làm cảnh sát bởi em không muốn trên đời có những cái chết oan khuất, cái chết không ai rõ nguyên nhân. Em cũng muốn giúp đỡ tất cả những người em có thể giúp, để họ vui đi hận thù trong lòng, hướng tới tương lai. Và em lại càng mong xã hội sẽ yên bình hơn, đẹp hơn.” – Đó là mục đích, lý tưởng của Thanh.

Nhưng Thanh đi rồi, lý tưởng đó cũng tắt ngấm trong tôi rồi. Tôi yêu sự trầm mặc nhưng đầy khát vọng của Thanh, yêu sự mạnh mẽ như không bao giờ ngã quỵ của cô, yêu lý tưởng của cô. Còn gì nữa không nhỉ? Yêu, có cần quá nhiều lý do không?

Lúc nhỏ tôi không hề thích cảnh sát chút nào, tôi thích kinh doanh hơn. Nhưng yêu Thanh, tôi muốn đồng hành cùng cô ấy. Khi học được hai năm ở trường Đại học Bách Khoa, tôi hay tin Thanh có ý định thi vào Học viện Cảnh sát, tôi cũng nộp hồ sơ và ôn tập cho kỳ thi.

Tôi học không xuất sắc, nhưng điểm vào trường của con trai ít hơn con gái, tôi vừa hay đủ điểm vào khoa Điều tra hình sự - cùng khoa với Thanh. Là bạn bè cùng xã, chúng tôi thường xuyên nói chuyện, tôi yêu Thanh hơn, quyết tâm theo đuổi cô ấy. Tôi thường nhìn thấy trong ánh mắt Thanh nhiệt huyết của tuổi trẻ về công bằng, về chính nghĩa. Tôi cũng bắt đầu nuôi dưỡng lòng mình.

Yêu, chính là cùng em theo đuổi một ước mơ, vì em mà cùng nhau cố gắng.

Yêu, chính là ngày ngày nghe em nói cho anh nghe lý tưởng của mình.

Yêu, chính là ôm em khi em buồn, vui về khi em vui.

Thanh ra đi, mục đích làm cảnh sát của tôi cũng lụi tàn rồi, một cách triệt để.

Tôi cố gắng kìm lòng mình không thốt lên câu “anh nhớ em”, vì tôi biết tôi không xứng để nói với Thanh như thế. Đường đã đi có thể vòng lại, nhưng tay đã nhuộm máu còn có thể quay lại được nữa không?

Có những khi tôi mơ màng thấy hối hận vì mình đã giết người. Nhưng mỗi khi chứng kiến những kẻ tàn ác vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, cây có tiền mà nhón nhơ, sự căm tức trong tôi lại dấy lên, muốn kìm nén cũng không thể. Tôi biết ngay chính bản thân tôi cũng không tôn trọng luật pháp, nhưng cứ nghĩ đến bọn chúng, lòng tôi lại như sắp phát điên.

Mưa mỗi lúc thêm nặng hạt, làm ướt chiếc áo phong tôi mặc trên người, mái tóc rũ xuống, người ướt nhẹp. Tôi thoáng thấy một tên đàn ông cầm con dao nhọn trong tay, dao trong ánh đèn đường có một thứ ánh sáng làm người ta phải ghê sợ, nó dính máu. Đường không ồn ã người qua lại, những chiếc xe máy, xe ô tô ít ỏi lặng lẽ lướt qua. Tôi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn tiến đến gần hắn. Bóng đêm cùng ánh đèn nhợt nhạt làm khuất bóng tôi, có lẽ hắn không nhìn thấy được.

Đằng sau người đàn ông đó có một cô gái nhỏ bé bị hai tên đàn ông khác giữ chặt, nhưng sắc mặt cô gái không hề hoảng sợ. Tôi nhìn thấy dáng dấp của Thanh trong con người ấy, kiên cường không chịu khuất phục bất cứ thứ gì. Nhưng chỉ là ánh mắt ấy có sự tối tăm không nói thành lời.

“Anh thả tôi ra!” – Cô gái lên tiếng, vẫn bình tĩnh.

Hắn vẫn không quay đầu lại, tiến về phía chiếc xe đỗ bên đường. Người đàn ông vào trong xe, hai người kia cũng ngay lập tức đưa cô gái vào.

Xe không khởi động, vẫn đứng im ở đó. Có chút lạ thường. Tôi tiến lại gần hơn, nấp ở sau một cây hoa sữa. Tiếng mưa rơi rả rích trong bóng đêm tạo nên âm thanh đượm buồn, đường phố vì mưa mà vắng tanh, lại thêm đã về khuya nên càng thiếu bóng người. Và nếu như có một dòng người lướt qua, họ vẫn sẽ vô tình nhìn cô gái như vậy. Bởi họ xem đó là trò chơi của giới trẻ hiện nay.

Tôi thoáng nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách không chút thương tiếc, tàn bạo, thô lỗ. Chỉ một lúc sau lại nghe thấy tiếng hét chói tai của cô gái, tiếng hét đó làm lòng tôi dâng lên sự xót xa, cay đắng. Tôi biết chỉ bằng tôi sẽ không làm được gì, vì thế tôi lấy điện thoại gọi cho anh Mạnh.

“Anh Mạnh, ở gần Chợ Đồng Xuân có một vụ cưỡng hiếp, anh đến đi.”

Tiếng rên rĩ của cô gái mỗi lúc một yếu dần, thoáng nghe tiếng thở dốc của tên đàn ông. Tôi chỉ cách chiếc xe tầm hai, ba bước chân, nhưng may mắn được chiếc cây che khuất.

Vài phút sau xe cảnh sát đến, hai cảnh sát chưa kịp xuống xe thì chiếc xe đó đã tăng tốc phóng đi trên đường. Phút sáng của anh Mạnh bắn thủng lớp xe. Nhanh! Chuẩn!

Mạnh đến cạnh tôi, nói:

“Cậu vẫn chính nghĩa mà không ngu ngốc.” – Anh mỉm cười.

Tôi cũng cười.

“Lâu rồi không cùng anh em đi chơi, tối nay đi nhé!”

“Em có việc bận rồi” – Tôi nhẹ đáp lại.

“Hiên, đừng buồn vì việc của Thanh nữa.”

“Ừ.”

Xe cảnh sát lao đi, tôi xoay người chuẩn bị lên lầu.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vàng:

“Anh nghĩ là anh chính nghĩa lắm sao?” – Cô gái khi nãy hỏi tôi, tôi thấy có chút lạ.

“Cô không cùng cảnh sát về sở sao?” – Tôi hỏi.

“Đó là chị gái tôi, con đàn bà ngu ngốc. 26 tuổi rồi còn giữ thân cho ai?”

Chưa đợi tôi nói câu gì, cô ta lại tiếp lời:

“Còn anh, anh muốn hại anh ấy lắm à? Anh ấy chỉ vì yêu chị ta.” - Giọng cô ta oán hận.

Yêu, chính là cưỡng hiếp người phụ nữ mình yêu? Tình yêu cao cả quá nhỉ? Tôi vẫn cười, nụ cười lạnh tanh.

“Cô thích hắn ta?” – Tôi hỏi.

“Có sao không?” – Nói rồi cô ta xoay người bỏ đi.

Tại sao đến tuổi ấy mà còn ngây thơ tin vào cái gọi là tình yêu của một tên cảm thú cơ chứ? Tôi lên phòng, không bận tâm nữa.

Trong một chiếc hộp thủy tinh nhỏ có hai chiếc nhẫn màu bạc. Đó là nhẫn cưới của chúng tôi. Từ ngày Thanh ra đi, sau khi mang tro cốt của cô ấy về quê an táng, tôi không đeo chiếc nhẫn đó nữa. Không phải vì tình yêu lụi tàn, mà bởi vì khi đó tôi biết bàn tay tôi sẽ không còn xứng được đeo chiếc nhẫn kia. Về ngoài mạnh mẽ, nhưng bên trong... tôi yếu đuối.

Ánh sáng lại tràn ngập khắp căn phòng, đem hương hoa bưởi nồng nàn trong nắng sớm lan toả khắp đó đây. Từ cửa sổ nhìn xuống, tôi lại thấy bóng dáng người con gái ấy - người con gái có đôi mắt u buồn – Hương Anh. Hôm nay cô mặc một bộ váy đen, vẻ u buồn càng hiện rõ trên mặt và đôi mắt của cô. Cô bước nhanh trong nắng sáng, như sợ, như trốn chạy một điều gì đó. Lòng tôi có chút ngẩn ngơ. Vì sao ư? Chính tôi cũng không hiểu nữa.

Bạn có từng yêu không?

Bạn có từng hận không?

Có ai đó có thể trả lời tôi, cảm giác muốn bảo vệ cô gái ấy là gì?

Ông trời đáng ghét kia, ông trả lời tôi đi, được không?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5: Manh Mối

Một tuần cũng trôi qua, tuần của nắng vàng rực rỡ.

Tôi ngồi trên một bãi đất trống ở ngoại ô Hà Nội, đây là quê nội của tôi - mảnh đất Mỹ Đức thân yêu. Bố tôi là một nhà văn, ông lặng thầm ở tại nơi này viết nên những câu chuyện đời mà rất ít ai đọc, ít ai thực sự hiểu được. Khi còn học cấp Ba, trong một bài tập làm văn, thằng con trai luôn chỉ được 6 – 7 điểm như tôi lại được cô khen, cô nói cách tôi kể chuyện rất sâu, rất cuốn hút. Trước ánh mắt của bạn cùng lớp, tôi có chút ngượng. Do bố tôi mới mất nên khoi gọi “chất văn” trong người sao? Nghĩ về những tháng ngày đó tôi thấy vui mà cũng nuối tiếc.

Bố tôi từng tham gia kháng chiến chống Mỹ, trước đó ông đã lấy vợ, cũng sinh được mấy người con. Sau kháng chiến, nước ta giành được độc lập, hoàn toàn thống nhất, ông trở về nơi đây nhưng vợ ông đã mất rồi. Vài năm sau ông lấy mẹ tôi, tôi là con út. Bố và mẹ tôi đều đã mất, tình cảm anh em cùng cha khác mẹ coi như tạm ổn, cũng vì hai chị em tôi nhận nhìn nhiều. Chị gái tôi có thể nói không tài giỏi, nhưng chị vốn rất lương thiện. Đáng tiếc ông trời đáng ghét lại để chị ra đi trong cái tuổi đẹp nhất đời người – tuổi hai mươi.

Bóng hình bố mẹ thoáng hiện lên trong đầu tôi, lòng bỗng dâng lên hơi ấm mà cả tháng nay tôi không được ném vị.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. Tôi nhìn thấy ánh mắt trìu mến của người thầy cũ.

“Hiên, em về khi nào vậy? Công việc tốt không?”

Tôi hơi bất ngờ, vài giây sau mới trả lời thầy:

“Em về sáng nay, công việc em vẫn rất tốt.” – Tôi không muốn thầy buồn.

“Hiên, em vẫn muốn giấu thầy sao?”

Thầy nhìn tôi, lại nói tiếp:

“Thầy nghe Mạnh nói vợ em mới mất, em từ chức rồi.” - Giọng thầy buồn buồn.

Mạnh hơn tôi ba tuổi, cũng từng là học sinh của thầy. Tôi luôn thích che giấu cảm xúc của mình nên tôi và thầy ít tâm sự, chỉ hỏi han mà thôi.

Tôi nhìn bóng thầy trong ánh hoàng hôn, im lặng không nói câu gì. Thầy ngồi xuống bên cạnh tôi, chúng tôi cùng nhìn về phía xa xa – nơi chân trời chuyển dần sắc tím. Tôi từng thích ngắm hoàng hôn, luyến tiếc ánh mặt trời. Nhưng tôi hiện tại lại thích cảm giác “tiễn” mặt trời về sau ngọn núi, để bóng tôi lan dần...

Khuya, tôi trở về căn nhà cũ của gia đình. Mái nhà ngói đã cũ, mạng nhện chằng đầy. Thứ ánh sáng mờ mờ từ bóng đèn tạo cho tôi cảm giác dễ chịu, nó không quá sáng cũng không quá tối, có lẽ do mấy năm nay không ai bật nên thỉnh thoảng nhay nháy. Nếu lúc còn trẻ con, tôi sẽ không ngần ngại nói đó là khi ma sắp xuất hiện.

Tuổi thơ trôi đi để lại bao thương nhớ...

Tháng ngày dần qua mang đến bao sầu tủi...

Người ơi, đừng vứt bỏ ánh hồng dịu dàng của tuổi thơ...

Tôi nhớ về những câu hát mà mẹ thường hát cho tôi nghe lúc nhỏ, lòng dâng lên cảm giác nhớ thương. Có lẽ trên thế gian, người tôi thương nhất là mẹ. Tuy bố tôi đối xử với hai chị em tôi rất tốt, nhưng khó tránh khỏi sự bất hoà giữa mẹ kế con chồng. Mẹ là một người phụ nữ mạnh mẽ, trước mặt tôi bà chưa bao giờ khóc. Tôi thực sự khâm phục sự chịu đựng của mẹ, phải như thế nào một người phụ nữ mới có thể vượt qua những lời nói cay độc mà mỉm cười với chúng tôi?

Tôi nhớ đến nụ cười dịu dàng của mẹ, có những lúc muốn an ủi, muốn để mẹ bớt buồn lòng nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Lúc đó tôi rất muốn hỏi xem ai có thể giúp tôi, giúp tôi làm mẹ cười rạng rỡ hơn.

Tôi ghét nhất những kẻ làm mẹ của mình buồn lòng, vô ơn bạc nghĩa. Họ có bao giờ tự hỏi chín tháng mang thai, nuôi nấng một đứa con nên người có bao nhiêu khổ cực hay không? Ba năm trước, trong một vụ án giết người, hung thủ là một phụ nữ trẻ mới ngoài hai mươi. Cô ấy giết chồng mình vì anh ta đánh cô suýt chút nữa sảy thai nên sinh non. Ngày sinh, cô ấy thà chết vẫn cầu xin bác sĩ:

“Bác sĩ, dù tôi có ra sao, xin anh hãy cứu lấy con tôi. Nó vô tội, đừng bao giờ để nó về thế giới bên kia. Tôi xin cô...”

Tấm lòng người mẹ mấy ai thấu được đây?

Mẹ tôi đã mất cách đây gần mười năm. Đau lòng, thương nhớ nhưng tiếc sao mẹ đã mãi đi rồi. Tôi sống với bố chưa đến một năm thì ông cũng rời xa tôi. Mấy năm nay bận bịu quá nhiều việc, tăng ca cũng nhiều, có khi thức trắng mấy đêm liền, hình bóng đau thương ấy tưởng như đã không còn hiện hữu trong đầu óc tôi nữa, cứ ngỡ khi nhớ đến sẽ chỉ thoáng qua, nhưng không phải, nỗi nhớ người thân càng tăng lên. Có phải tôi khác người ở chỗ đó không nhỉ?

Bố tôi từng tặng tôi bốn câu thơ:

“Mệnh tại nhân sinh

Hữu thiên vô năng

Thiết hướng nhật nguyệt

Bất dĩ vãng tư.”

“Con không hiểu!”

“Khi lớn lên con sẽ hiểu.” - Bố nói với tôi.

Con người chính là chủ nhân của sinh mệnh, quyết định tất cả mọi thứ trong cuộc đời mình, nơi bạn đi qua, nơi bạn dừng chân, nơi bạn cất lên tiếng lòng mình,... Ông trời vẫn tồn tại, vẫn soi sáng Trái Đất mỗi ngày nhưng không thể cho bạn những thứ khác ngoài ánh sáng. Sống, cần phải hướng tới những gì đẹp đẽ, biết trân trọng những gì mình có, đừng bao giờ sầu tủi vì một thời quá khứ đã qua. Hãy để cuộc sống trôi qua trong ánh sáng của mặt trời, trong kỉ niệm đẹp đẽ về tuổi thơ.

Có phải tôi giống một trò hề lắm không? Đã biết bố mẹ đặt bao nhiêu kỳ vọng vào mình như thế mà cuối cùng vẫn bước đi trong sắc màu u tối của máu tanh.

Thực ra tôi đang làm gì vậy? – Tôi tự hỏi lòng mình.

Ánh sáng và bóng tối luôn đan xen trong đầu óc tôi như vậy. Có đôi khi tôi thật muốn chết đi để đỡ bị dằn vặt tâm can. Một kẻ tàn nhẫn như tôi sao có thể khiến bố mẹ vui lòng, an tâm được đây? Phải chỉ tất cả chỉ là một giấc mơ, vậy thì tốt quá rồi, đúng không?

Một đêm nữa lại đi qua.

Tiếng chuông điện thoại làm tôi tỉnh giấc.

“Hiền à, vụ án của Thanh có chút manh mối.”

Tôi tỉnh hẳn, vội vàng:

“Anh nói đi.”

“Em đến cục cảnh sát gặp anh.” – Anh Mạnh nói, có vẻ rất hệ trọng.

Tôi đi xe máy khá nhanh, chưa đến một tiếng đã đến Cục cảnh sát hình sự - Bộ công an.

“Anh Hiền, anh tới có việc gì vậy?” - Một đồng nghiệp hỏi tôi.

“Anh có chút việc.” – Tôi trả lời rồi đến phòng tôi đã từng làm việc trước đây.

Phòng rộng khoảng gần bốn mươi mét vuông, trong cùng còn có một phòng của cảnh sát trưởng. Tổ chúng tôi có 13 người, đều là cảnh sát cấp cao.

Mạnh tiến đến gần tôi:

“Anh Lê Đức Hiền, chúng tôi đang điều tra vụ án buôn bán trẻ em, chúng đã bắt chết cô Nguyễn Như Thanh - vợ anh. Chúng tôi cần anh hợp tác để điều tra vụ án.” - Giọng anh Mạnh nhàn nhạt.

“Được.”

“Cảm ơn anh!”

Thanh là vợ tôi, nhưng theo trình tự điều tra vụ án, anh Mạnh không thể tiết lộ những thông tin cơ mật cho tôi biết.

Anh Mạnh đưa tôi vào phòng thẩm vấn. Căn phòng khá tối, chỉ có một chiếc đèn phát ra ánh sáng màu vàng cùng một chiếc bàn và ghế ngồi. Tôi im lặng, hợp tác với Mạnh.

“Anh Lê Đức Hiền, ngày 18 tháng 1 năm 2016 anh có nghe vợ anh nói gì liên quan đến vụ án không?”

“Thanh không nói gì với tôi cả. Chúng tôi cùng tham gia điều tra vụ án đó, tất cả những thông tin Thanh biết tôi đều biết.” – Tôi điềm tĩnh trả lời, tuy vậy lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Anh biết Phạm Hữu Niên là ai không?” – Ánh mắt anh ấy nhìn tôi có chút khác lạ, tôi lập tức hiểu ý.

“Tôi không quen.”

Anh Mạnh hỏi tôi thêm vài ba câu nữa, các câu hỏi chỉ mang tính chất để không bị nghi ngờ. Phòng lấy khẩu cung luôn có camera và máy ghi âm nên chúng tôi cần phối hợp ăn ý để không bị phát hiện.

Ở cửa phòng, Mạnh nói với tôi:

“Anh biết em từng học qua một khoá hacker. Cơ sở của chúng ta không cho phép sử dụng phương thức này, hơn nữa cũng không ai học. Lần trước bọn anh bố trí công an mật để điều tra và nghe được cái tin này. Nhưng xét về hành vi đạo đức và nhân quyền, cảnh sát không nên tự ý điều tra một người khi chưa có bất kì chứng cứ hay liên hệ nào. Em tra ra được báo cho anh biết.” - Mạnh nói xong rồi đi ngay.

Tôi lập tức trở về căn phòng ở tầng ba, mở máy tính. Tôi không chỉ từng thích kinh doanh mà còn thích tin học. Năm lớp 11 tôi từng theo một đàn anh

học khoá hacker, tuy không phải dạng tài giỏi nhưng cũng không phải tệ.

Tôi thao tác bàn phím máy tính, có rất nhiều đường dẫn làm tôi khá nhức đầu. Phải mất rất lâu tôi mới xâm nhập được vào địa chỉ hộ khẩu của hắn. Nhưng chưa kịp xem bất cứ thông tin gì thì máy tính đã bị chương trình quản lý mà tôi cố gắng xâm nhập làm cho tắt nguồn. Điều này tôi cũng đã dự đoán được trước đó rồi. Tuy nói vậy nhưng trong tôi còn lại chút hy vọng cuối cùng. Tôi lấy điện thoại gọi cho người từng dạy tôi.

“Lâu rồi chú không gọi điện cho anh nhỉ? Hay quên anh rồi?” - Đầu bên kia vang lên tiếng nói của một người đàn ông, giọng anh như đang đùa tôi.

“Em vẫn nhớ anh mà, chỉ tại dạo này nhiều việc bận quá.” – Tôi cười đáp lại.

“Có việc gì nói anh nghe đi, anh hiểu chú quá mà.” – Anh nói với tôi.

Tôi hơi gượng gạo, đáp lại anh:

“Anh giúp em tìm thông tin một người được không? Em tra ra nhưng không tin cho lắm.”

“Chú nói đi!” - Giọng anh hào phóng.

“Phạm Hữu Niên.”

Khoảng hơn hai mươi phút sau, máy tính tôi nhận được thông tin do anh Hoàng gửi tới kèm theo câu đùa cợt: “Vào Nam với anh đi! Anh cho chú mượn đàn máy.”

Tôi cười cười, mở tài liệu được gửi tới, cũng như tôi đã tra ra được. Lòng tôi rồi bồi hồi.

Một ông già hơn bảy mươi tuổi lại là kẻ bắn chết Thanh, có khó tin quá không?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trở Lại Sở Cảnh Sát

Mưa.

Hình như tôi rất thích mưa thì phải, cái sự tươi mát của mưa tháng giêng đối với mọi người không hiểu sao trong mắt tôi lại là sự u ám đến mịt mờ, phải chăng vì lòng đôi khác?

Tôi lái chiếc xe màu đen đi trong màn mưa bụi, kính trước xe có những hạt nước nhỏ li ti, tôi nhìn phía trước chỉ thấy cảnh phố vắng người. Hà Nội vào những ngày mưa như vậy thường ít người hơn, nhưng không hiểu sao hôm nay lại vắng lặng đến như vậy. Tôi lái xe chậm chậm trên đường phố, không gấp gáp tìm kẻ giết chết Thanh. Tôi muốn dành cho hắn một cái chết thật “ấn tượng”.

Một người con gái dạo trên phố vắng, bóng dáng cô mảnh khảnh, trong màn mưa tạo nên sự cô tịch đến nao lòng. Hình như Hương Anh nhìn thấy tôi, khẽ mỉm cười rồi đi vào một tiệm ăn. Tôi cũng không định vào trong đó làm gì, chỉ muốn ngắm nhìn thành phố trong sự âm u như vậy. Nhưng khi đến gần mới biết tiệm ăn đó rất đông người, ngay cả ngoài cửa tiệm cũng chật kín, có vẻ rất khác thường. Tôi còn nhìn thấy có người phụ nữ cố lách người chạy ra rồi nôn mửa ở cửa tiệm. Tôi có chút hiếu kỳ nên xuống xe xem thử.

“Có chuyện gì vậy?” – Tôi hỏi.

“Người chết, chết rất thảm” - Một người đàn ông đáp lại tôi, không nhận ra bất kỳ sự sợ hãi nào trong ánh mắt anh ta cả.

“Cảm ơn!”

Tôi khẽ chào anh ta rồi cố chen chân vào trong, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Người đông như vậy nhưng không biết đã ai báo cảnh sát chưa, người nhà nạn nhân có ở đây không nhỉ?

Tôi cao hơn một mét tám, vì vậy khi kiễng chân lên là có thể nhìn thấy sự tình trong đó, tuy có vẻ không rõ lắm.

Một ông già tóc đã bạc quá nửa đầu, khuôn mặt bị dao rạch khoảng hơn chục nhát, nhìn không rõ mặt mũi nữa. Người ông ta để trần, không mặc quần áo gì cả. Ông ta nằm trên sàn nhà, máu đọng ở sàn rất nhiều, đã đông lại. Có lẽ đã chết được 4 – 5 ngày rồi. Khắp người cũng đầy những nhát dao,

nhưng nhất chí mạng là ở vị trí tim, nhìn không rõ là người hay thây máu nữa. Tôi hỏi một người ở đó:

“Đã báo cảnh sát chưa?”

“Rồi, nhưng chưa tới.” - Chị ấy nhàn nhạt đáp lại tôi.

Tôi thấy có vẻ kỳ quái, sao cảnh sát lại chậm như vậy được nhỉ? Tuy tôi không mấy tin vào cảnh sát nữa, nhưng thường thì họ luôn đến rất nhanh. Tôi lấy điện thoại gọi cho anh Mạnh, khi bấm số thì bị chen lấn suýt nữa rơi, cũng may tôi nhanh tay cầm lại.

“Có chuyện gì vậy Hiền? Anh đang bận.”

“Gần chợ Đồng Xuân có án mạng, anh đến đi.” – Tôi nói với Mạnh.

“Anh đang xử lý một vụ án khác, người bên anh đang trên đường tới đó, chắc cũng gần tới rồi. Anh bận, tắt máy đây.” – Anh Mạnh gấp gấp đáp lại tôi rồi tắt máy.

Vừa tắt điện thoại, bên ngoài có xe cảnh sát đến. Mọi người ngay lập tức nhường đường. Kể ra tính tò mò của con người cũng đáng sợ thật, một vụ án mạng mà mấy trăm người tới xem, chưa kể có biết họ chịu được cảnh xác chết như vậy hay không. Ý thức người dân vẫn thật kém, họ vào tiệm ăn này đông như vậy sẽ làm ô nhiễm vật chứng, rất khó cho việc điều tra sau này.

Cảnh sát vào đến nơi, một đồng nghiệp cũ nhìn thấy tôi, hỏi nhỏ:

“Anh cũng ở đây à? Đạo này sống tốt không?”

“Tốt.” – Tôi trả lời.

Khi làm ở sở cảnh sát, tôi và cậu ấy thường được giao cùng nhiệm vụ, chúng tôi cùng học với nhau, nhưng biết tôi học ở đó từ hai năm thì quen xưng anh – em rồi, có vẻ thân thiết hơn trước nữa. Hùng không nói thêm gì, bắt đầu lại gần thi thể. Tôi theo dòng người ra ngoài, cửa tiệm đã dán niêm phong. Từ ngoài nhìn vào, tôi thấy bác sĩ pháp y Phùng Khánh Dương đang khám nghiệm tử thi. Một lúc sau ông ấy nói với trợ lý của mình:

“Nạn nhân là nam, khoảng hơn bảy mươi tuổi, vùng xương chậu có dấu hiệu bị gãy, một mảnh xương sườn trồi ra ngoài. Nhiệt độ cơ thể nạn nhân là 18 độ C, bằng nhiệt độ môi trường. Xác chết mềm, bầm tím toàn thân. Thời gian tử vong và nguyên nhân tử vong tôi sẽ giải phẫu, xét nghiệm các vết bầm tím rồi gửi qua cho bên anh.”

Tôi cũng không muốn nhìn họ điều tra nữa, nó khơi gợi lại kí ức về Thanh trong tôi, bởi cô ấy cũng từng chăm chú nghe bác sĩ Dương nói như vậy. Tôi xoay người định rời đi thì nhìn thấy Hương Anh. Cô ấy trông rất buồn, khác hẳn gương mặt thoáng chút vui vẻ khi nãy. Lòng tôi bỗng dưng dâng lên chút cảm thương. Tôi đi theo bước chân của Hương Anh.

Cô ấy vẫn bước đi trong màn mưa bụi, mái tóc Hương Anh có những hạt nước li ti. Hương Anh đi rất nhanh, hình như vô cùng vội vã. Tôi lái xe đến gần.

“Cô đi đâu? Tôi đưa cô đi.” – Tôi thực sự quan tâm.

“Không cần đâu, cảm ơn!”

“Sẽ trễ việc của cô đó.”

Hương Anh lại cười nhìn tôi, nhưng ẩn chứa trong nụ cười ấy là sự xót xa vô cùng tận. Cô ấy bước lên xe tôi, nụ cười tắt hẳn, thay vào đó là sự khó tin.

“Anh là cảnh sát?” – Cô ấy sững sốt.

Tôi cũng giật mình khi nghe Hương Anh hỏi tôi như vậy, cô ấy nhận ra đây là súng chuyên dụng!

“Đúng vậy.” – Tôi nhẹ đáp.

“Vậy sao khi nãy ở hiện trường vụ án anh không nói gì?”

“Nói gì?” – Tôi hỏi lại, cười cười.

Cô ấy im lặng không nói nữa, hình như nhận ra ý cười mỉa mai trong lời nói của tôi. Có lẽ Hương Anh nghĩ tôi không muốn cho cô ấy biết chuyện của tôi.

“Cô đi đâu?”

“Anh biết huyện Mỹ Đức chứ? Chú tôi ở đó.”

Mỹ Đức? Cùng quê với tôi? Trên đời này cũng có nhiều chuyện trùng hợp đến không tưởng được.

“Biết.”

Tôi lái chiếc xe đen lao trên đường phố, được một quãng thì người đồng dân, mưa cũng ngừng rơi. Hương Anh nhìn tôi, áy náy:

“Anh có phiền không? Tôi ở đây đón taxi là được rồi.”

“Không đâu.” – Tôi vẫn tiếp tục lái xe.

Hơn một tiếng sau đã đến xã Phúc Lâm - đầu huyện.

“Dừng ở đây là được rồi.” – Hương Anh lên tiếng.

Tôi dừng xe, cô ấy ngay lập tức xuống rồi đi mất dạng. Cô gái khi này tò mò đâu rồi?

Cùng một thành phố nhưng ở đây lại có ánh nắng. Tôi không thích nắng, vì vậy đỗ xe gần một cây to ngủ một giấc. Cuộc sống của tôi hiện giờ tuy tiện rất nhiều.

Tuy là đất Hà Nội nhưng ở đây mới xác nhập từ năm 2008 nên chưa có điều luật hay nghiêm cấm đỗ xe gì cả.

Chiều muộn, trong khi trở lại căn phòng trên tầng ba gần Chợ Đồng Xuân, tôi có mua một tờ báo chiều. Vẫn như thường ngày, tôi vừa uống một ly cà phê đen, vừa xem báo. Cà phê ở trong miệng tôi có vị đắng, nhưng khi vừa uống hết lại thấy vị ngọt ngào khó tả, tôi thích cà phê đen vì điều đó.

Tôi nhìn tờ báo, có lẽ khi này chỉ là mua theo thường lệ, nhưng lần này có vụ hay. Trang nhất tập báo là hình ảnh hai xác chết đầy những vết dao, một là người đàn ông hơn bảy mươi tuổi ấy, hai là một đứa bé chừng mười tuổi. Cũng đối lập quá!

“Sáng nay, tại tiệm ăn An An gần chợ Đồng Xuân phát hiện một thi thể. Nạn nhân là Phạm Hữu Niên, 74 tuổi. Cảnh sát ngay lập tức vào cuộc và đã tra ra được một chút manh mối quan trọng. Theo bác sĩ pháp y Phùng Khánh Dương, nạn nhân đã chết khoảng năm ngày, thi thể bốc mùi và đang có hiện tượng thối rữa, trước khi chết bị hành hạ và rất nhiều nhát dao cắt vào da thịt, chỉ mạng là nhát đâm trúng tâm nhĩ trái. Cảnh sát đã xác định được nạn nhân không có người thân, chỉ có một cô cháu gái họ xa cùng kinh doanh tiệm ăn. Tiệm đã đóng cửa hơn bốn ngày trước đây, cô cháu gái họ cũng bỏ đi mất. Người báo án là một phụ nữ trung niên.”

Như vậy không phải nghi ngờ cô cháu gái họ đó giết người sao?

Tôi bất giác bật cười, thì ra có người căm hận tên Phạm Hữu Niên hơn cả tôi. Cách giết người, hành hạ ác độc như vậy tôi cũng chưa từng nghĩ tới. Người như hắn, buôn bán trẻ em, giết người tàn nhẫn, lấy vợ bọ một cửa tiệm ăn cùng tuổi tác của mình để che giấu tội ác, có chết như vậy cũng đáng! Nhưng tôi chỉ nuối tiếc tại sao không đề chính tôi giết chết hắn cơ chứ?

Tôi vẫn tiếp tục xem báo, cái tên sau đó tuy không gây ấn tượng quá mạnh cho tôi, nhưng cũng chỉ kém cái tên Phạm Hữu Niên kia vài ba phần.

“Ở huyện Đông Anh, vào sáng sớm hôm nay có một trẻ em bị giết hại tàn nhẫn. Nạn nhân là em Hoàng Minh Phương mới 11 tuổi. Khám nghiệm cho thấy em bị dao rạch mặt, người đầy thương tích, tim bị moi ra khỏi cơ thể. Cô bé đáng thương được chị họ đến thăm vào đúng hôm xảy ra án mạng. Điều trùng hợp là cả hai nạn nhân đều có liên quan đến Dương Hương Anh - nữ sinh năm cuối khoa điều tra hình sự của Học viện cảnh sát. Cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra vụ án này!”

Cuối bài báo còn không quên thêm mấy lời thương cảm của toà soạn đối với hai nạn nhân.

Dương Hương Anh? Liệu có phải là cô ấy không? Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Bản tính tò mò cùng cái chết thần bí của Phạm Hữu Niên làm tôi thấy hứng thú. Tôi mở máy tính ra, tra thông tin về Dương Hương Anh. Lần trước điều tra về Phạm Hữu Niên, cả nước cũng chỉ có một cái tên như vậy, đó là điều hiếm thấy nhất, cũng là sự may mắn của tôi. Nhưng Dương Hương Anh, có đến bốn người, tuổi tác lại khá giống nhau.

Là ai đây? Tôi rất muốn xem ai nhanh nhẹn giết mất tên Phạm Hữu Niên của tôi, khiến tôi không thể tự tay trả thù cho Thanh. Cũng có phần muốn cảm ơn hắn. Cách giết người... thật tuyệt! Còn về Hương Anh, tôi cũng rất muốn tìm hiểu thêm.

Một đêm lại trôi qua.

Tôi thức dậy rất sớm, vệ sinh cá nhân xong, tôi mặc một bộ áo sơ mi màu xám nhạt. Tôi lấy chiếc xe đen cũ ở bãi đỗ xe gần khu nhà rồi tới sở cảnh sát.

“Anh muốn trở lại sao? Tuyệt quá!” - Nhân viên tiếp nhận hồ sơ của tôi gửi lên cấp trên, vừa hay Khánh đi ngang qua thấy vậy thì cười tươi.

Tôi còn chưa được duyệt hồ sơ, Khánh đã tới phòng chúng tôi từng làm việc nói to:

“Anh Hiền trở về với đội rồi!”

“Anh Hiền, thật vậy sao?” - Mấy người khác hỏi vội vã.

“Không lẽ tôi lừa các cậu!” – Khánh như ám ức nhìn họ.

Anh Mạnh lại gần tôi, giọng điềm tĩnh đan xen nét vui mừng.

“Phải không Hiền?”

“Ừ.” – Tôi đáp lại anh, nở nụ cười.

Cảnh sát trưởng bước ra, đưa cho tôi cảnh phục cùng thẻ cảnh sát và súng.

“Hiền, cậu trở về đúng là tin tốt. Tôi nay mọi người nghỉ chút, đi chơi chúc mừng Hiền trở về nhé!” – Anh ấy vui vẻ nói.

Bên ngoài, nắng sáng lan toả khắp thành phố, nhưng không lâu sau lại kéo đến một cơn mưa làm tiết trời âm u dần.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nữ Sinh Trường Học Viện Cảnh Sát

Ngày 21 tháng 2 năm 2016.

Ngày đầu tiên quay lại sở cảnh sát nhưng công việc vẫn thật nhiều. Trước đây trong đội tôi giữ chức đội phó, anh Mạnh là đội trưởng. Vì vậy có vẻ những vụ án nghiêm trọng đều do tôi và anh ấy phụ trách. Gần đây có ba người bị sát hại, nhưng một người có vẻ đã sắp điều tra ra, còn hai người hôm qua giao cho anh Mạnh và tôi, cùng năm đồng nghiệp khác. Vụ án mạng lần này được báo chí và nhân dân quan tâm rất nhiều.

Khoảng chín giờ sáng, chúng tôi tổ chức họp.

Gian phòng họp khá tối để mọi người nhìn rõ máy chiếu. Trên màn hình là hình ảnh hai nạn nhân, một già, một trẻ đầy thương tích cùng vết bầm tím.

“Nạn nhân thứ nhất: Phạm Hữu Niên, 74 tuổi, nam, dân tộc Kinh, quốc tịch Việt Nam. Theo điều tra sơ bộ, nạn nhân không có con, chỉ có một cô cháu gái họ tên Dương Hương Anh. Cô cháu gái họ là sinh viên khoa điều tra hình sự trường Học viện cảnh sát năm cuối – 23 tuổi. Nạn nhân kinh doanh tiệm ăn nhỏ cùng cháu gái của mình. Ông ta có vốn, đứa cháu gái có công, hai người sống cùng nhau bình đẳng, không hề xảy ra xích mích.”

Hình ảnh một cô gái được chiếu lên màn hình. Đúng! Chính là cô ấy – Hương Anh - người con gái có đôi mắt u buồn. Sự đời tưởng như không hề liên quan gì đến nhau, nhưng cuối cùng luôn luôn có một sự gắn kết với nhau thật gần. Có lẽ vì là học sinh trường Học viện cảnh sát nên cô ấy dễ dàng nhận ra súng chuyên dụng của tôi.

“Nạn nhân thứ hai: Hoàng Minh Phương, 11 tuổi, nữ, dân tộc Kinh, quốc tịch Việt Nam. Theo điều tra sơ bộ, nạn nhân không có bố, mẹ là người Việt nhưng cô ta không hề quan tâm đến con gái của mình. Phương sống với bà nội, thỉnh thoảng chị họ đến thăm. Chị họ là Dương Hương Anh – cháu gái họ của Phạm Hữu Niên.”

Điện trong phòng được bật lên, trở lại với thứ ánh sáng khó chịu. Tôi đã xem kỹ hồ sơ vụ án, đứng dậy tóm tắt báo cáo của tổ pháp y và tổ pháp chứng.

“Nạn nhân thứ nhất - hiện trường vụ án A. Theo báo cáo của bác sĩ pháp y Phùng Khánh Dương, nạn nhân đã chết được 5 ngày trước khi thi thể được phát hiện, tức ngày 15 tháng 2 năm 2016, nhưng không bốc mùi. Mùi hôi thối tại hiện trường chúng ta cần phải điều tra thêm. Theo báo cáo của tổ pháp chứng, bên cạnh nạn nhân có máu của chính nạn nhân, ở gần cửa sổ có dấu giày dính máu, không tìm thấy hung khí. Dấu giày cỡ 43, giày nam. Phòng đoán hung thủ cao khoảng một mét bảy, sau khi giết người trèo qua cửa sổ để chạy trốn. Đáng sau tiệm An An đang thi công, có lẽ nạn nhân bị giết lúc vắng người, tiện cho hung thủ chạy thoát. Tiệm ăn An An là hiện trường thứ nhất của vụ án Phạm Hữu Niên.”

Tôi hắng giọng, tiếp tục nói:

“Nạn nhân thứ hai - hiện trường vụ án B. Từ báo cáo tổ pháp y, nạn nhân chết được hơn hai tiếng trước khi thi thể được phát hiện, tức sáng ngày 20 tháng 2 năm 2016. Theo báo cáo của tổ pháp chứng, Hoàng Minh Phương đang bị sốt nhẹ, trong nhà tìm thấy thuốc sốt. Hiện trường không hề có dấu tích của giăng co. Theo cách thức giết người, phỏng đoán hai nạn nhân cùng bị sát hại bởi một hung thủ.”

Sau khi tóm tắt xong, tôi ngồi xuống. Cả đội đều chăm chú nghe và phân tích báo cáo, tài liệu về vụ án đang cầm trong tay. Anh Mạnh đứng dậy phân công chúng tôi làm việc.

“Hiện giờ nhân chứng cùng vật chứng của chúng ta vô cùng ít, chúng ta cần tích cực hơn những vụ án lần trước. Cậu Khánh, cậu Minh điều tra mẹ của nạn nhân Hoàng Minh Phuong và bà nội của nạn nhân. Cậu Hùng, đội phó Hiền điều tra Dương Hương Anh. Hai người còn lại đến sở giao thông xem camera ghi hình trước cửa tiệm ăn.”

Chúng tôi cùng đồng thanh:

“Rõ.”

Hùng lái chiếc xe đen của tôi đi trên đường, tôi vẫn đang xem thông tin về vụ án, về Dương Hương Anh. Học không giỏi lắm, điểm huấn luyện hơi thấp. Chúng tôi im lặng, không nói gì.

Đường Hà Nội trong nắng trưa vàng rực, tấp nập xe cộ cùng người qua lại. Xe đi qua khu nhà tôi, tôi thấy bóng Hương Anh đang đứng trước cửa phòng tôi.

“Hùng, dừng xe lại.” – Tôi nói với cậu ấy.

Hùng ngay lập tức phanh xe, cậu ấy với tôi cộng tác rất tốt. Hùng không hỏi tôi lý do gì cả, cậu ấy biết khi làm việc tôi không bao giờ làm những điều vô bổ.

Tôi và Hùng đi lên tầng ba, đến căn phòng của tôi. Nhìn thấy Hương Anh hình như có chuyện gì đó rất gấp, lòng tôi mơ hồ lo lắng. Nhưng theo nguyên tắc công việc, tôi không nên hỏi gì lúc này. Chúng tôi chưa lên tiếng, Hương Anh đã đi lại chỗ tôi.

“Anh có thể giúp tôi không? Bà ngoại tôi sau cái chết của em họ thì bệnh tim tái phát, bà vừa nhập viện nhưng tôi không có tiền phẫu thuật cho bà.” – Cô ấy nói vội vã, trên khuôn mặt là sự lo lắng bất an.

Hùng nhìn tôi, cậu ấy không nói gì. Tại sao cô ấy lại tìm đến tôi? Là do nghèo túng hay lấy sự cảm thương ấy che giấu đi tội ác của mình đây? Tôi không có nhiều tiền, muốn giúp cũng rất khó. Nhưng nhìn thân ảnh tựa như yếu đuối đang chăm chú nhìn tôi, tôi có chút không đành. Và lại, tôi không tin cô ấy sẽ giết người, ngay chính bản thân tôi cũng không rõ lý do là gì nữa.

“Hùng, em giúp cô ấy được không?” – Tôi hơi ái ngại khi hỏi cậu ấy.

“Được. Tôi sẽ tạm thanh toán chi phí cho ca phẫu thuật, nhưng cô cần về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra vụ án của Phạm Hữu Niên cùng Hoàng Minh Phuong.” – Hùng nói.

Hương Anh gật đầu, mặt giãn ra một chút.

Hùng là cảnh sát nhưng gia thế cậu ấy cũng không tồi. Bố cậu ấy là chủ một nhà nghỉ tư nhân, tiền kiếm được hằng ngày cũng không phải ít. Nhưng Hùng không thích nghề đó, cậu ấy luôn hướng đến chính nghĩa - hướng đến ánh sáng mặt trời. Vì chúng tôi thân nhau nên hầu như việc tôi nhờ cậu ấy đều giúp.

Tôi lái xe quay về sở cảnh sát, cả đoạn đường chúng tôi rơi vào trong im lặng, cái sự im lặng đến mịt mờ.

Trong phòng lấy khẩu cung, ánh đèn vàng vẫn thường khiến người ta có cảm giác ngọt ngào nhưng với tôi đã không còn khó chịu nữa. Ở đây có lắp camera ghi hình cùng máy ghi âm, tất cả hình ảnh và âm thanh đều được anh Mạnh theo dõi ở phòng quản lý. Tôi nhìn cô ấy, nhìn ánh mắt buồn buồn ấy, không hiểu sao thấy cảm thương. Nhưng trực giác nói cho tôi biết, đó không phải là tình cảm nam nữ, có lẽ đó là tình anh em, tình bạn.

Hùng ngồi bên cạnh tôi, chịu trách nhiệm ghi chép tài liệu và lời khai.

“Cô Dương Hương Anh, vào ngày 15 tháng 2 năm 2016, cô đã đi đâu và làm những gì? Có ai làm chứng không?” – Tôi bắt đầu hỏi.

“Sau khi đóng cửa tiệm vào tối ngày 14 tháng 2, tôi về nhà trọ nghỉ. Lúc đó tôi vẫn trong những ngày nghỉ Tết nên không có nhiều việc hay bài tập buổi tối. Sáng sớm hôm sau ông ấy gọi điện cho tôi, nói là đóng cửa tiệm vì lỗ vốn nên tôi không tới nữa. Sức khỏe ông ấy vẫn rất tốt so với những người cùng lứa tuổi, vì thế tôi cũng không bận tâm lắm. Tình cảm giữa chúng tôi không quá tốt, chỉ theo nguyên tắc chủ và người làm. Hơn nữa chiều hôm ông ấy chết tôi phải đi học buổi đầu tiên của năm mới.”

Người bình thường khi cho lời khai có thể bình tĩnh và kể tường tận như vậy sao? Lời của Hương Anh rất chi tiết, được sắp xếp theo thời gian, cứ như đã liệu trước và suy nghĩ lời khai vậy.

Tôi hỏi tiếp:

“Sáng ngày 20 tháng 2 năm 2016 cô đã đến nhà Hoàng Minh Phuong đúng không?”

“Đúng vậy.” – Cô ấy vẫn bình tĩnh.

“Cô đến đó làm gì?”

“Tôi nghe ngoại nói Phuong bị sốt, bà cần chăm sóc em ấy nên nhờ tôi mua chút đồ.”

Vẫn thật bình tĩnh. Kỳ thật tôi nhìn không ra sơ hở trong lời nói ấy. Ngồi bên cạnh tôi, Hùng đang ghi nốt những dòng cuối.

Theo luật mà nói, Hương Anh là người cuối cùng tiếp xúc với cả hai nạn nhân, rất có thể là hung thủ. Nhưng dấu giày ở hiện trường là của nam, tuy vậy không loại trừ khả năng cô ấy đi giày nam vào đó. Tôi nhìn ánh mắt cô ấy, bình tĩnh, điểm chút buồn man mác, ẩn sâu trong đó là sự mạnh mẽ mà chẳng mấy ai nhìn ra.

“Cô Dương Hương Anh, cô là người cuối cùng tiếp xúc với hai nạn nhân, lại có tình cảm không quá tốt với Phạm Hữu Niên, không có chứng cứ ngoại phạm. Chúng tôi sẽ tạm giam cô trong vòng 48 tiếng và tiếp tục điều tra.”

Hương Anh không nói gì, khẽ gật đầu.

Một ngày làm việc của tôi trôi qua như vậy, lâu lắm tôi mới bận rộn với công việc, khá mệt mỏi.

Theo thói quen, tôi tắm xong rồi mua đồ ăn ở tiệm gần nhà, pha một ly cà phê đen ấm nóng. Trên bàn có đặt hai khẩu súng chuyên dụng của cảnh sát, một của Thanh trước đây, một của tôi hiện giờ. Súng của Thanh đã bị tịch thu, nhưng thực chất nó vẫn ở đây. Không phải vì thứ tôi đưa cho cảnh sát là súng giả, vì cảnh sát cùng cơ quan giám định đâu phải để không. Đó là súng thật, cũng là súng chuyên dụng, nhưng không phải của Thanh.

Một ngày nắng ấm năm 2013, khi ấy tôi và Thanh vẫn là đồng nghiệp. Tổ chúng tôi điều tra một vụ buôn bán vũ khí phi pháp, khi đó tôi vẫn còn trẻ, cũng nóng nảy như Thanh ngày đó.

Tôi và chú Phùng lái xe theo dõi một đám người có liên quan tới vụ án, và cũng rất có thể trong đó có tên chủ mưu. Đến một ngôi nhà hoang, chúng đang dỡ kho hàng xuống thì tôi định tiến lên, cũng may chú Phùng ngăn tôi lại. Tình cảm giữa tôi và chú vốn rất tốt, chú không có con nên coi tôi, Thanh và Hùng như con như cháu của chú vậy. Khi đó chú đã sắp về hưu.

Khi bọn chúng đang trao đổi điều kiện và tiền, không biết vì lý do gì chúng phát hiện ra chúng tôi. Phát súng ấy trúng bụng chú. Tôi và chú vừa núp bên ngoài vừa bắn trả. Chú không cầm cự được nữa, đưa súng cho tôi:

“Hiên, thằng tóc vàng đáng chết, không phải vì nó buôn bán vũ khí mà nó giết chết cả nhà luôn yêu thương nó chỉ vì tiền. Sau này, cháu nhất định phải bắt được nó... nếu không... dùng súng bắn chết nó...”

Lời nói chú yếu dần rồi bất tỉnh, ra đi. Tôi biết mình hiện không thể làm gì khác, nhận lời chú, cất súng vào bên hông phải.

Tiếng súng vang lên liên tục, tôi cố gắng vừa lẩn trốn vừa cầm súng của mình bắn chết hai tên trong số đó. Tôi nấp ở một cái cây to, trước đó đã liên hệ qua máy bộ đàm với cảnh sát trưởng. Chúng không thấy tôi nữa, một tên trong đó nói, nghe có vẻ là đại ca:

“Ở đây không an toàn, chuyển hàng lên xe rồi rút.”

Lúc đó tôi mới để ý xe tải của chúng đỗ ở cách đó không quá xa, tôi dùng súng bắn thùng lớp xe tải, định bắn phát thứ hai thì một viên đạn bay đến gần tôi, cũng may tôi nhanh nhẹn nằm xuống đất, núp ở cây. Kế bắn tôi định tiếp thêm phát súng nữa, tôi biết trong súng tôi chỉ còn lại ba viên đạn, không thể đấu với hắn quá lâu. Tôi quyết định mạo hiểm.

Tôi đứng dậy, vẫn lẩn ở chỗ đó. Sau đó tôi nghiêng người, phi ra theo đường xiên, cùng lúc đó tôi nhắm đầu hắn, bắn trúng điểm giữa hai mi mắt. Tôi ngã xuống nền đất bụi, cơ thể có sự đau nhức nhưng do được huấn luyện nên không đáng lo ngại.

Tiếng xe cảnh sát vang lên, tôi biết cảnh sát trưởng đã đến và bao vây ở đó. Chiếc xe tải không quá lớn, một bánh bị tôi bắn trúng nên chỉ chạy được một đoạn ngắn, vừa kịp cảnh sát đến nơi. Tôi thở phào, bước ra, đến gần họ.

“Không sao chứ?” – Anh Mạnh hỏi tôi.

“Em không sao.” – Tôi cười đáp lại anh.

Thanh đang chĩa súng vào bọn chúng, gương mặt cô ấy nghiêm túc vô cùng, nhưng nhìn kỹ có thể thấy thoáng qua sự lo lắng. Nghe tôi nói với anh Mạnh như vậy, Thanh nhẹ nhõm hơn, chăm chú nhắm mục tiêu.

Cả đội chúng tôi cùng đặc công đều bao vây ở đó. Chúng tôi mang được lô hàng trái phép và mấy tên đó về sở để xử lý, đáng tiếc sau đó tôi phát hiện tên tóc vàng và tên đại ca đó đã trốn thoát bằng một chiếc xe con.

Chú Phùng ra đi, súng mất, mọi người, ngay cả cấp trên đều nghĩ bị cướp mất súng, hơn nữa tôi cũng không khai lời của chú. Bởi tôi biết, một khi nói ra, chú sẽ bị tước bỏ danh hiệu “liệt sĩ”.

Sau này, trong khi làm nhiệm vụ, tôi vô tình gặp lại tên tóc vàng đó, tặng cho hắn một phát súng đúng ý nguyện của chú Phùng. Hắn chính là cháu của chú ấy, ăn trộm tiền của bố mẹ, bị phát hiện rồi cầm dao đâm chết chính bố mẹ của mình. Khi đó tôi pháp chứng chưa chuyên sâu, còn nhiều hạn chế nên hắn vẫn nhòn nhơ.

Có phải cảnh sát chúng tôi buồn cười lắm không? Giết người nhưng vẫn nêu cao chính nghĩa. Nhưng đối với tôi, điều đó không sai, tôi giết hắn là không sai!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hai Đường Thẳng Song Song

Khuya.

Con gió lạnh đầu xuân luôn mang đến cho vạn vật sự dịu dàng, tươi mới. Nó khẽ ru những cành lá đang nhú chồi non, nhẹ nhàng lướt qua từng cánh hoa với sắc hương ngọt dịu, ấp ủ trong hơi lạnh đỏ những mầm sống của tương lai.

Gió xuân không buốt giá, cũng không mạnh bạo cuốn bay đi tất cả. Gió xuân chỉ là cái se lạnh mon man da thịt người ta, gọi cho con người nhớ về những khoảng kí ức đẹp đẽ, nâng bước cho ước mơ mai sau. Tôi từng đọc một đoạn thư:

“Gió xuân tượng trưng cho một cái lạnh nhưng mang hơi ấm, tượng trưng cho ý chí sống vì chính nghĩa của chúng ta, tượng trưng cho lòng em yêu anh - tấm lòng ấp ủ hơi thở của anh nhưng thường không nói ra bằng miệng.”

Thanh không lạnh lùng như vẻ bề ngoài của cô ấy. Thanh sống nội tâm, thường không muốn bộc lộ tình cảm của mình ra bên ngoài.

Trong cuộc đời bạn, có bao giờ bạn nghĩ rằng đường đời sẽ không có thứ gì mà bạn không thể vượt qua?

Trong thâm tâm bạn, có khi nào bạn vội vàng vứt bỏ một thứ tình cảm, để rồi ngày hôm sau hối tiếc?

Khi trẻ tuổi, tôi có nhiều lúc bông bột, nông nổi. Nhiều khi tôi tỏ tình với Thanh, nhưng cô ấy lại chỉ gạt đầu, không nói thêm câu gì nữa. Khi ấy tôi mới chỉ 25 tuổi!

25 tuổi đối với con gái mà nói đủ để trái tim họ tĩnh lặng, để đầu óc họ biết tỏ tường trắng đen. Nhưng đối với con trai lại khác, chính cái độ tuổi đó lại càng nóng nảy, kiêu căng. Và tôi có khác những đứa con trai như vậy là bao? Bao lần đối mặt với Thanh như thế, đối mặt với cái sự im lặng đến ngạt thở, cái sự im lặng chết người, chết tâm ấy, tôi thấy mình vô dụng biết bao nhiêu.

Tôi từng có ý định từ bỏ Thanh với ý nghĩ “cô ấy không hợp với mình”. Nhưng khi đọc được những dòng thư ấy của Thanh, trái tim tôi lại như sáng rực một ngọn lửa, một ngọn lửa của tình yêu tuổi trẻ, của khao khát đời người.

Tình yêu đối với tôi không cần những thứ xa hoa hay những câu nói ngọt ngào. Yêu, chúng tôi chỉ mong được ở bên cạnh nhau, cùng làm việc, cùng cố gắng đắp xây tương lai.

Nhưng đoạn tình cảm này là ai đã cắt đứt?

Tôi ngồi bên cửa sổ, nhìn thành phố Hà Nội về đêm. Gió se lạnh thấm đẫm hương hoa quất thanh mát, luồn lách vào trong lòng tôi, vào trong trái tim tôi. Tôi lại nhớ Thanh, nhớ giờ này cô ấy đang yên lặng nằm dưới nấm mồ nơi quê nhà.

Chiếc xe đen cũ phóng nhanh trong đêm tạo nên những âm thanh hết sức nhỏ bé, lại thấy như một bản nhạc của quỷ thần chốn âm ti.

Tôi dừng xe ở gần một căn nhà không có người ở. Những hạt mưa nhỏ bé rơi trên mái tóc tôi, lẳng lặng ở trên mặt tôi mà nhìn Thanh. Cách chỗ tôi đứng gần chục mét là mộ của Thanh – ngôi mộ cô đơn, lạnh lẽo.

Tôi bước đến gần đó, lòng lại dâng lên những xúc cảm khác nhau. Tôi hận kẻ giết chết Thanh, cũng hận bản thân mình đã không giữ trọn lời hứa với Thanh - lời hứa cùng nhau sống vì chính nghĩa.

Nhưng chính nghĩa đâu phải chỉ được thực thi bởi luật pháp? Tôi giết những kẻ đáng chết, tuy biết không phải cách làm hay nhưng cũng phần nào giúp xã hội bớt đi những kẻ vô lương tâm.

“Thanh! Em có thể cho anh biết anh làm đúng hay sai được không? Cái sự giằng xé tâm can này khiến anh vô cùng đau đớn và dằn vặt. Em sống vì chính nghĩa, em đi theo luật pháp, vậy em có ghét anh, có hận anh đi trái đường với em hay không?”

Đời người, có đôi khi không nắm được tay nhau đến hết đời. Cùng mục đích, lý tưởng nhưng cách làm khác nhau làm cho đôi bên xuất hiện một khoảng cách, cái khoảng cách rất gần nhưng xa xôi ngăn dậm. Nhưng đến cuối cùng chỉ cần gặp được nhau, đó chính là một cái kết tốt.

Có ai nói hai đường thẳng song song sẽ không bao giờ gặp nhau? Trái Đất hình cầu chứ đâu phải một mặt phẳng, chúng sẽ gặp nhau ở điểm vô cực trong không gian, chỉ cần ta có chung mục đích, cuối cùng sẽ gặp được nhau, dù cho khi đó cái chết đã cận kề.

Sống vì chính nghĩa, đâu phải chỉ có thể làm cảnh sát? Đúng không?

Mưa nhẹ nhàng rơi trong cơn gió xuân, lặng lẽ.

Tôi bước đi trong màn mưa bụi, trong gió xuân. Con đường bê-tông ở nông thôn sau cơn mưa to còn đọng nước ít nhiều. Cùng một thành phố Hà Nội, thì ra nội thành và ngoại thành khác nhau nhiều đến vậy.

Tôi không lái xe, đi qua một con đường vắng. Con đường này ở trong xóm, nhưng không thấy bật đèn về đêm. Ở đây vắng người, cách mấy chục mét là đồng ruộng nên người sống ở đây không nhiều. Những tán cây tre, cây lim che đi màn mưa bụi, vì thế mưa như không còn rơi nữa.

Tôi vô tình giẫm lên một thứ gì đó, có tiếng vỡ nhẹ. Tôi lấy điện thoại soi về phía dưới chân, là một kim tiêm, ở trong còn lưu lại chút dung dịch màu cam đục. Ma túy! Tệ nạn này quả thật quá nhiều, thật may vỏ kim tiêm là nhựa, tôi lại đi giày nên không có vấn đề gì.

Tôi vẫn bước đi trên con đường u tối đó, bóng tối làm cho tôi có cảm giác mình được sống trong môi trường của mình, cho tôi thấy được con đường phía trước mịt mờ nhưng tôi vẫn chọn đi.

“Ông không cho tôi tiền thì mặc xác tôi, ông quản tôi làm gì?” – Tôi nghe thấy tiếng một người đàn ông, giọng hằn như đang phát điên.

Trong bóng đêm, tôi tiến lại gần nơi phát ra âm thanh đó.

Đó là một ngôi nhà ngói ba gian cạnh một cây lim to. Trong nhà vẫn sáng đèn.

“Mày đi chết luôn đi, cái thứ như mày tao không cần. Tao không có thằng con như mày. Cút đi!” – Giọng một người nữa lọt vào tai tôi, trong tiếng chửi có sự đau đớn.

“Ông không cần đuổi tôi cũng đi, ông có tiền cho tôi đâu mà tôi ở!” – Hắn nói xong rồi bước ra khỏi cổng, đi về phía bóng đêm.

Tôi nhìn qua cánh cổng đang mở, ở sân có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi vẫn đang cầm cái gậy. Trên mặt ông ấy đầy những khổ đau.

“Ông có chuyện gì vậy?” – Tôi hỏi.

“Mày biến đi, tao biết thừa mày là tên dụ dỗ con trai tao. Đừng để tao đánh mày.” – Ông ấy hét lên.

Tôi im lặng, không nói gì, bước ra cổng. Tôi hiểu nỗi lòng của ông ấy, con trai nói với mình những lời như vậy, còn có thể không tức sao?

Bóng đêm lại bao phủ lấy tôi, ánh sáng đèn điện tối dần.

Một bàn tay bỗng nhiên bịt chặt miệng tôi, tay kia định lục túi quần tôi thì hắn đã bị tôi huých cho một cái, ngã xuống.

Ánh đèn gần căn nhà vẫn mờ mờ soi vào mặt hắn, là một tên nghiện – con của ông ấy. Những tên nghiện sức khỏe không tốt, đừng nói là với tôi, mà ngay cả những thanh niên bình thường chưa chắc đã không chế được.

Hắn đau đớn nằm trên đất rồi cố gắng đứng dậy, nhìn tôi. Hắn đứng chưa vững đã định túm lấy áo tôi. Tôi hất tay, hắn lại nằm trên đất. Người hắn run run, thỉnh thoảng co giật, đó là phản ứng của cơn thèm thuốc.

Tôi không có ý định giết hắn, nhưng hắn lại vớ được một mũi kim, tính đâm vào chân tôi, cũng may tôi phản xạ nhanh. Hắn như đang trong cơn điên loạn vậy, một lúc lại co giật, đau đớn hét lên thật to. Âm thanh ấy như chìm vào khoảng không, rồi yên lặng.

Không hiểu sao trong đầu óc tôi lại dâng lên một suy nghĩ. Đúng! Giết hắn! Hắn chính là kẻ gây nên tội lỗi. Một cuộc sống chỉ biết đến ma túy, còn có thể giúp gì cho đời được đây? Hành động vừa rồi của hắn khiến tôi nghĩ đến những ngày sau này, liệu còn bao nhiêu người sẽ bị hắn hại, để rồi bước đi trên con đường u tối, không kiểm chế được bản thân mình đây?

Tôi vẫn mang theo súng chuyên dụng, nhưng không thể dùng. Tôi lấy con dao nhỏ treo cùng móc khoá, tuy nhỏ nhưng sắc bén vô cùng. Nó đã lấy mạng của một tên tham nhũng, tên chà đạp lên mồ hôi nước mắt của nhân dân. Tôi tính một nhát giải quyết hắn, thế nhưng hắn lại ngay lập tức đứng dậy bỏ chạy.

Hắn chạy không quá nhanh, vài phút sau tôi bắt được hắn. Hắn quơ quơ tay, có lẽ tính ngăn cản thôi, nhưng bị tôi một tay ngăn lại, bẻ ra sau. Trong sự yên lặng, tôi nghe thấy tiếng xương gãy. Một nhát dao trúng tim, hắn thoi thóp vài hơi rồi chết. Tôi vứt hắn vào bụi cây gần đó, người hắn bị che lấp bởi những gốc cây tre, như vô hình biến khỏi thế gian này vậy. Tôi cười, nụ cười ngày càng tàn độc hơn.

Sau khi thu dọn hiện trường vụ án, tôi vẫn đứng lẳng lặng trong bóng đêm. Nơi hắn chết cách nhà hắn không xa, hắn hét to như vậy, liệu bố hắn có nghe thấy không? Mà có nghe thấy thì đã sao? Tôi hành động trong bóng đêm, ông ấy thì đang trong cơn đau khổ, có thể biết được không?

Vài phút sau, tôi rửa sạch con dao, treo vào móc khoá, đi về phía chiếc xe ô tô đen và cũ. Tôi không khởi động xe, yên lặng nhìn màn mưa bên ngoài cửa kính. Tôi nhìn vị trí khoá xe, lại nhìn con dao nhỏ đó, bất giác mỉm cười.

Ngày nhỏ, tôi là một đứa con trai không mấy “phong thái”. So với những đứa bé trai khác, tôi hay khóc hơn, cũng hay sợ hãi hơn. Cũng chính vì như vậy tôi bị chúng bạn coi thường.

“Ngay cả một con mèo mày cũng không dám đâm chết, đúng thật là thằng đồng tính. Ha ha...” - Tiếng cười của hắn đánh thức sự bức tức mà tôi đã cố kìm nén.

“Con gái thì nhận đi, chuyển giới được đó mày!” - Một tên nữa khinh khinh nhìn tôi.

Bỗng tôi giữ chặt con mèo nhỏ đó, một dao đâm thẳng vào bụng nó. Cái sự căm tức đến tột cùng bị vậy khôn, cuối cùng vẫn bộc phát mà thôi. Chúng nhìn tôi, kinh ngạc rồi cười cười.

Đó là lần đầu tiên tôi biết đến mùi máu tanh, lần đầu tiên tôi được chúng bạn nhìn nhận bằng ánh mắt nhìn một thằng con trai. Khi đó, tôi mới 12 tuổi. Kể từ đó, tôi trở nên ít nói hơn, trầm tính hơn, và khi học Trung học cơ sở, tôi được nhiều bạn khác phải thích.

Thì ra giết chết một con mèo không khó, giết một người cũng không quá khó khăn, quan trọng bạn biết bạn làm như vậy nhằm mục đích gì mà thôi. Con đường chính nghĩa của tôi không sai, đúng không?

Bên ngoài cửa kính, mưa vẫn lặng lẽ rơi, lã lã như một thứ tình yêu, một niềm tin vô hình, dù biết người khác không thích thứ tình yêu cùng niềm tin tội lỗi đó nhưng vẫn muốn được tin, được yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Herpes

Ngày 22 tháng 2 năm 2016.

Bên ngoài trời vẫn tối đen, và mưa vẫn đang rơi lặng lẽ. Mưa xuân không như mưa hè nói đến là đến, nói đi là đi. Mưa xuân nhẹ nhàng, tượng trưng cho một sức sống mới. Mưa xuân dai dẳng, như muốn níu giữ một điều gì đó tại nhân gian...

Ba giờ sáng, tôi nằm dài trên chiếc ghế sô-pha, nghe tiếng mưa ngoài hiên rơi tí tách, từng giọt, từng giọt rơi trên lá ổi, dịu dàng như một người mẹ chăm sóc cho con.

Phòng tôi ở cuối tầng ba khu nhà, tôi từng đặt một chậu ổi ở trước hiên. Thanh thích hương hoa ổi, cũng thích màu sắc của nó. Cái màu trắng tinh khôi tượng trưng cho niềm tin vào chính nghĩa của cô ấy, sự thanh thuần ẩn chứa bên trong những cánh hoa mỏng manh.

Có lẽ trong cuộc đời của mỗi con người, không giây phút nào đau hơn lúc mất đi người mình yêu. Cái cảm giác trống vắng, lạnh lẽo bao quanh khiến con người ta như điên dại.

Ngày đó khi xác Thanh bị vớt ở trên đường, tim tôi thực sự yếu đuối. Cái cảm giác nhìn người vợ gắn bó với mình suốt bao năm tháng, nay tự nhiên không còn nữa cứ bao vây lấy tôi. Trái tim bình tĩnh thường ngày cũng trở nên phẫn nộ.

Gương mặt cô ấy dính bụi bẩn, tóc mai mềm mại vương trên gương mặt còn ẩn chứa niềm tin. Tôi ngửi được một mùi máu tanh, mùi máu tanh trên người chính vợ tôi, mùi máu tanh làm tôi thực sự khổ đau. Mũ trên đầu Thanh nằm ngay cạnh cô ấy cũng dính máu, huy hiệu chói lóa bị máu che lấp. Cuộc sống của tôi, từ hôm ấy bị bóng tối xâm chiếm, ăn mòn niềm tin về chính nghĩa trong tôi.

Chúng tôi đến nơi chỉ còn lại ba tên đồng bọn của chúng, không thấy bóng dáng những đứa trẻ đâu, ngay cả kẻ giết chết Thanh chúng tôi cũng không bắt được. Khi nhìn thấy những tên đó, chúng tôi xem như may mắn chút ít, rồi sau đó thì sao? Bắt được chúng nhưng không có bằng chứng cụ thể, làm sao có thể khiến chúng ngồi tù? Vì chúng tôi bắn bị thương ba người nên dù biết không thành mà vẫn bị tòa án triệu tập, cũng may không bị xử phạt quá nghiêm trọng.

Còn cái chết của Thanh? Bên tổng cục lập hồ sơ vụ án, giao cho chúng tôi, nhưng manh mối gần như bị cắt đứt. Cuối cùng trong nghĩa trang, bia của Thanh cũng chỉ thêm từ “liệt sĩ”.

Trò đời, quả thật lắm oái oăm!

Gần bảy giờ sáng, tôi lái chiếc xe đen đã cũ đến sở cảnh sát. Tôi và Thanh không có nhiều tiền, đi lại hơi xa nên cố gắng mua chiếc xe cũ của một người bạn. Mưa đã tạnh dần, chỉ còn thưa thớt vài hạt nhỏ, đường phố tấp nập người qua.

Khi đến phòng làm việc thì anh Mạnh đã ở đó rồi. Khuôn mặt anh hơi lạnh nhạt, kèm thêm trong đôi mắt tinh anh thường ngày có đôi chút bất lực.

“Hiên, cấp trên gây áp lực với chúng ta. Nếu trong nửa tháng không thể phá được vụ án này thì ảnh hưởng rất nhiều đến người dân. Họ sợ rằng trong khu vực sẽ có thêm những án mạng như vậy.” – Anh ấy nói với tôi.

Tôi không nói gì, im lặng.

Hai chúng tôi thường đến sớm hơn so với những người khác. Hiện giờ anh ấy đã có một đứa con trai ba tuổi, sau khi đưa con đi học thì đến đây luôn.

Làm cảnh sát áp lực rất nhiều, nếu có vụ án được dân chúng quan tâm mà không tra ra thì rất khó ăn nói với cấp trên cũng như ảnh hưởng đến niềm tin của người dân. Mấy năm gần đây, rất nhiều người đã mất đi niềm tin vào lực lượng cảnh sát. Những vụ án tồn đọng rất nhiều, án mạng không có lời giải đáp, công an địa phương không hoàn thành chức trách của mình,... Thật sự là nhiều vô kể!

Ở quê hương tôi, hiện tượng đó xuất hiện rất nhiều. Tôi còn nhớ gần nhà tôi có một “sòng bạc nhỏ”, vài ba bữa lại người ra kẻ vào khá đông. Vào một ngày Tết, tôi thấy mấy người công an vào đó, người dân như chúng tôi tới xem. Trên chiếc chiếu trong nhà có rất nhiều tiền mặt và một bộ bài. Dù chứng cứ chứ nhỉ? Nhưng cuối tuần đó, khi đài truyền thanh huyện tổng kết công việc trong tuần qua thì tôi không thấy nhắc đến tên. Nhiều người bàn tán: “Công an ăn tiền của nhà đó rồi!”

Đồng tiền, thực sự có thể khiến con người ta lầm đường lỡ bước sao?

Trong dòng suy nghĩ trở lại với hiện thực, tôi thấy anh Mạnh đang xem đóng tài liệu về vụ án rất chăm chú. Trên mặt anh có sự muộn phiền không nói thành lời. Tôi khẽ thờ dài, vỗ vỗ vai anh rồi đến vị trí làm việc của mình. Vài phút sau, các đồng nghiệp khác đến rất nhanh, vừa đúng thời gian làm việc.

Chúng tôi đang bắt tay vào phân tích vụ án, sau các bước điều tra sơ bộ thì nhân viên tố pháp chứng gửi cho chúng tôi thêm một bản báo cáo khác. Trên đó có ghi:

“Trong dạ dày nạn nhân Phạm Hữu Niên có chứa hàm lượng lớn bột mì, thịt, đặc biệt là hàm lượng Natri Hidrocarbonat (NaHCO_3) rất cao. Chất này có khả năng phân huỷ xác chết rất nhanh, nếu ở trong người với nồng độ quá mức sẽ làm cơ thể có hiện tượng mềm và tự phân huỷ nhanh chóng. Sau khi tiến hành thí nghiệm để tính chính xác thời gian tử vong của nạn nhân Phạm Hữu Niên, xác định nạn nhân tử vong trước khi báo án là ba tiếng. Thí nghiệm thứ hai xác định được thành phần thịt trong dạ dày nạn nhân mang gen của con người. Ngoài ra trong dạ dày nạn nhân còn chứa một lượng nhỏ Trimethoprim - thuốc mới có trong danh sách y dược, đã từng trị một ca bệnh viêm da Herpes. Sau một cuộc hoá nghiệm ở thành dạ dày của nạn nhân, phát hiện ở đó có chứa xác của virus Herpes. Loài virus này không sống trong môi trường axit như dạ dày, Phạm Hữu Niên cũng không mắc chứng bệnh này. Do vậy virus là từ môi trường khác đi vào cơ thể nạn nhân. Trên người nạn nhân Hoàng Minh Phương cũng có loài virus tương tự.”

Xem xong báo cáo, chúng tôi không khỏi giật mình. Nghi án về bánh bao nhân thịt người xứ Trung sẽ không tái diễn ở Việt Nam chứ?

Tôi từng nghe một câu chuyện trên mạng như thế này:

Vào đầu những năm tám mươi của thế kỉ XX, ở Bắc Kinh – Trung Quốc có một tiệm bán bánh bao. Người chủ cửa tiệm bánh bao này do xảy ra tranh chấp với người khác, khi con tức giận không kìm nén được đã giết chết anh ta. Nhưng sau đó chủ tiệm không biết nên xử lí cái xác như thế nào, bèn đổ thứ nước gì đó lên xác chết rồi xay ra làm nhân bánh. Bánh bao ấy bán rất chạy, cũng được rất nhiều người khen ngon. Vì lợi ích cá nhân và lá gan ngày càng to, chủ tiệm giết thêm vài người nữa, trong đó có một cặp vợ chồng từ nơi khác đến. Rồi một ngày có một vị khách là chủ nhiệm của một bệnh viện đến ăn bánh bao tiệm này, cảm thấy vị bánh bao rất lạ nên đã báo công an. Khi công an đến và lục soát nhà anh ta, phát hiện trong nhà vẫn còn một chiếc đuôi của người.

Câu chuyện ấy tôi cũng nửa tin nửa ngờ, vì khi đó tôi vẫn luôn tin rằng con người sẽ không tàn ác như vậy. Nhưng giờ sự việc hiển hiện ngay trước mắt, có thể phủ nhận không?

Thật ra cái chết không phải đau đớn nhất một đời người, mà nỗi dằn vặt lớn nhất chính là mất đi niềm tin.

Tôi tự thấy tôi cũng không phải kẻ tốt lành gì, nhưng ít nhất tôi vẫn biết đến nhân tính. Người tôi giết là những kẻ đáng chết nhất trên đời, có sống chỉ hại nước hại dân mà thôi.

Hon mười giờ trưa, chúng tôi tiếp tục bàn về vụ án.

Khánh đứng lên báo cáo:

“Theo điều tra, bà nội nạn nhân Hoàng Minh Phương tên là Dương Thị Thu, 67 tuổi. Bà Thu cho biết vào ngày 20 tháng 2 năm 2016, tức ngày cháu mình chết, bà ấy đã gọi điện thoại cho Dương Hương Anh nhờ mua giúp thức ăn và mang đến. Khi Dương Hương Anh đến nhà, họ nói chuyện một lúc về sức khỏe của nạn nhân rồi cô ấy có việc bận nên về, lúc đó khoảng hơn bảy giờ sáng. Mẹ của nạn nhân Hoàng Minh Phương tên Bùi Ngọc Trang, 36 tuổi. Chồng cô ta mất từ khi cháu bé mới bốn tuổi. Sau một thời gian đau khổ, Bùi Ngọc Trang không còn quan tâm tới con của mình nữa. Hai năm gần đây cô ta không về nhà, đến khi biết tin con chết thì mới quay về nhưng không hề có sự thương xót con của mình.”

Trên đời, quả thật rất nhiều kẻ đáng chịu án tử hình!

Khánh nói xong thì ngồi xuống, chúng tôi luôn tuân thủ quy tắc không làm mất thời gian. Vì vậy ngay sau đó Tiến - một đồng nghiệp cùng điều tra vụ án đứng lên nói:

“Sau khi đến sở giao thông để xem camera ghi hình tình hình khu phố gần cửa tiệm ăn An An, chúng tôi đã sao chép toàn bộ đoạn băng, mời mọi người xem” – Nói xong Tiến bật máy chiếu lên.

Trên màn hình hiện lên khung cảnh xung quanh tiệm ăn An An. Vì xác định được nạn nhân tử vong trước khi báo án khoảng ba tiếng nên Tiến tua ngay đến sáng ngày 20 tháng 2 năm 2016. Đường tấp nập người qua lại, tiệm ăn đóng cửa nên không ai thèm ngó ngang tới, một mạch đi thẳng.

Dòng người bên ngoài chính là vậy, không có điều gì khiến họ chú ý tất nhiên họ sẽ chẳng để tâm. Khoảng hơn sáu giờ sáng, trời vẫn mang một màu u tối, mưa nhẹ rơi.

Một người thanh niên trẻ tuổi đến cửa tiệm ăn An An, gọi cửa, nhìn bộ đồng phục có lẽ là người bên công ty dịch vụ chuyển phát nhanh. Vì đây là băng ghi hình của sở giao thông, chủ yếu ghi lại cảnh đường phố nên chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy một phần của cửa tiệm ăn, không xác định được người ra mở cửa là ai, nhưng nhìn đôi chân và giày có thể xác định là một người đàn ông. Khoảng vài phút sau thì cậu thanh niên lên xe máy rồi rời khỏi đó. Tiếp theo hoàn toàn không có động tĩnh gì. Khoảng năm tiếng sau đó thì có người đứng ngoài cửa, nhìn rất giống người phụ nữ trung niên đã báo án.

Sau khi xem xong đoạn băng, anh Mạnh nói với chúng tôi:

“Hiện tại cần điều tra kĩ hơn thanh niên trẻ tuổi đó và người đàn ông chúng ta không thấy mặt. Cậu Khánh, cậu Minh liên hệ với bên chuyển phát nhanh để xác định thanh niên trẻ kia và người nhận hàng. Cậu Tiến, cậu Quang tiếp tục điều tra nghi phạm Dương Hương Anh. Cậu Hiền, cậu Hùng đến bệnh viện da liễu để điều tra những người mắc chứng Herpes, tài liệu cần thiết các cậu bàn giao lại cho nhau.”

Tôi hiểu lý do anh Mạnh không muốn để tôi tiếp tục điều tra Dương Hương Anh. Tôi quen cô ấy, tất nhiên khó tránh khỏi đôi chút tin tưởng cùng thiếu sót trong khi điều tra. Con người luôn là vậy, nói bản thân công tư phân minh nhưng thực sự có mấy ai làm được đây?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngày Sinh Nhật

Một đêm nữa lại về, đem theo gió lạnh như cát da cát thịt vào lòng Hà Nội, thoảng những hạt mưa lạnh lẽ rơi.

Đêm nay là Tết Nguyên Tiêu, đường phố không vì mưa mà ít người. Tôi nhìn dòng người qua khung cửa sổ tầng ba, nhìn những đèn lồng mang hơi ấm của gia đình, nhìn một đêm Hà Nội sáng bừng trong tiết trời xuân. Ánh sáng ấy không làm người ta chói mắt, cũng không khiến ai buồn lòng. Đó là thứ ánh sáng của tình người còn vương vất nơi mảnh đất phồn hoa đô hội này.

Tôi lại nhớ về gia đình tôi, nhớ đến bố mẹ tôi, chị gái tôi, và trong tim sao mất đi bóng hình của Thanh được?

Tôi còn nhớ những ngày còn nhỏ, khi mảnh đất Mỹ Đức còn nghèo khó, tôi chờ đợi cái ngày rằm tháng giêng biết bao nhiêu. Nhà tôi không được xếp vào hạng khá giả gì, bố mẹ tôi đều nhiều tuổi, việc lao động cũng gặp nhiều khó khăn. Khi ấy, các anh, chị con của bố cũng còn thiếu thốn.

Sau mấy ngày tết thì trong nhà không còn gì để ăn cả, ngay cả khoai sắn cũng hết. Nếu trước đó tôi và chị chỉ mong đến ngày 30 Tết, được mua quần áo mới, được ăn bánh chưng, ăn thịt, thì sau mấy ngày đó, chúng tôi mong sao cho ngày 15 mau mau đến.

Nhưng rồi ngày ấy đến, tôi phát hiện mẹ tôi mắc bệnh tim. Căn bệnh hành hạ mẹ suốt bao nhiêu năm trời, đến cuối cùng ra đi cũng trong đau đớn.

“Đã có bao giờ mày quan tâm và chăm sóc mẹ mày chưa? Ngày nào cũng để mẹ bận tâm, đôi ba bữa lại khiến mẹ tức giận. Rồi đến khi biết mẹ khổ cực như thế lại không chia sẻ buồn vui cùng mẹ, để mẹ luôn muộn phiền.” – Tôi tự trách mắng bản thân.

Con người luôn là vậy, những thứ xung quanh, bên cạnh thường thấy rất tầm thường nên không biết trân trọng lấy nó. Để rồi đến khi mất đi mới thấu được điều mình đã làm sai.

Tôi nhớ Thanh, nhớ bóng hình cô ấy treo đèn lồng trong đêm Tết Nguyên Tiêu, lại nhớ những lời Thanh kể cho tôi nghe.

“Anh Hiền, ngày này mỗi năm mẹ em thường treo đèn trước cửa nhà. Mẹ nói với em ánh sáng ấy chính là tình thương mẹ dành cho em.” – Thanh khóc.

Giọt nước mắt của Thanh rơi xuống gò má hơi gầy của cô ấy, đọng lại nơi bờ môi đang mím chặt. Đôi mắt ấy buồn, thăm sâu trong đôi con ngươi như bị mây mù bao phủ, như một chú mèo con yếu đuối trong cơn bão giông không tìm thấy nơi nào trú ngụ. Thanh lại kể cho tôi nghe câu chuyện về mẹ mình.

Ngày 24 tháng 9 năm 1998, nắng vàng.

“Bà có phải Đặng Thị Mùi không?” - Một người đàn ông hỏi bà ngoại Thanh.

“Đúng vậy! Có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi phát hiện xác con gái của bà – cô Mai Thị Liên gần một cây hoè ở huyện Chương Mỹ, phiền bà cùng chúng tôi đến đó để xác nhận lại một lần nữa.”

Câu nói ấy như làm cho lòng Thanh điên loạn, cô ấy từ trong nhà chạy ra, hét lớn:

“Đó không phải mẹ tôi, các ông đi đi!”

“Thanh, cháu đừng như vậy.” – Bà Thanh nghẹn ngào.

Trước một cây hoè to, Thanh nhìn thấy xác mẹ mình nằm trên nền đất bụi. Trên người bà mặc bộ quần áo mà ngày ấy ra đi. Thanh đứng yên lặng tại chỗ, không lại gần. Người đàn ông đưa giấy chứng minh thư nhân dân cho bà của Thanh, quả thực đúng là mẹ cô ấy. Một lúc lâu sau, Thanh từ từ bước tới cạnh mẹ mình, trước ngực mẹ cô ấy dính đầy máu do trúng hai phát súng.

Sau đó cảnh sát lập hồ sơ để điều tra vụ án, nhưng không có bất cứ manh mối gì cả.

Bên ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa...

Ngày 23 tháng 2 năm 2016.

Khi tôi tỉnh giấc là hơn bốn giờ sáng, trời vẫn tối. Tôi bật chiếc đèn bàn lên, ánh sáng ấy trong đêm mang một nét tịch liêu.

Cuốn nhật ký của tôi đã viết được gần nửa rồi, mấy trang đầu nét chữ có vẻ hơi run run nhưng đến bây giờ trở nên vô cùng dứt khoát. Và tôi phát hiện ra từ khi nào thì nó đã trở thành bằng chứng chứng minh cho tội ác của tôi. Nếu mà cảnh sát tìm được cuốn nhật ký này thì rất vui đó nhỉ? Bốn cái chết bí ẩn, trong đó còn có một án mạng do những cảnh sát cấp cao điều tra - Nguyễn Văn Phong.

Nhưng ai có thể phát hiện ra đây? Tôi đâu phải một con người bất cần.

Tôi cười, cười như đắc ý, mà cũng như điên dại. Cứ cho là cuốn nhật ký này được viết để khiêu khích cảnh sát đi!

Gần bảy giờ sáng, trời hửng nắng. Cái nắng ấm mùa xuân len lỏi vào lòng Hà Nội, mang theo cơn gió xuân nhẹ nhàng làm những cành lá khẽ lay động. Mầm non xanh hơn, tươi mới hơn.

Tôi lái chiếc xe ô tô đen đến sở cảnh sát, hôm nay có vẻ tôi đến muộn hơn mọi ngày. Khi tôi bước vào phòng làm việc thì mọi người đã có mặt đầy đủ.

“Hình như hơi trễ.” – Tôi cười gượng.

“Là bọn em đến sớm hơn thôi.” – Hùng lên tiếng.

Họ ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn nhỏ, đáng người ai nấy đều cao nên tôi không nhìn thấy những thứ đặt trên bàn. Bỗng dưng Khánh chạy lại kéo tay tôi:

“Lại đây đi!” - Cậu ấy cười vui vẻ.

Căn phòng tự nhiên mất điện, chỉ còn lại ánh nến vàng trên chiếc bánh sinh nhật.

“Ngày hôm nay ta cùng hợp hoan nơi đây.

Mọi người bên nhau ta hát mừng sinh nhật.

Một hai ba ta cùng thổi tắt nến.

Happy birthday, happy birthday to you...”

“Anh Hiên, thổi nến đi!” – Quang nói với tôi.

Tôi cười có chút gượng gạo. Mọi người đều nhớ tới sinh nhật tôi, trong khi đó chính tôi lại quên mất. Thì ra tình đồng đội là như vậy.

Sau khi tôi thổi nến thì căn phòng trở lại với thứ ánh sáng kia làm tôi hơi chói mắt.

“Cảm ơn mọi người.” – Tôi cười.

“Hiên, sinh nhật vui vẻ!” – Anh Mạnh chúc tôi, nụ cười trên môi anh luôn làm cho lòng người khác ấm áp hơn.

Tôi đặt tay lên vai anh:

“Cảm ơn!”

Đã lâu rồi tôi không được tận hưởng cảm giác ấm áp như vậy. Hôm nay tôi thực sự vui vẻ. Đối với một kẻ luôn vui mình trong bóng tối như tôi, chỉ cần có một người nhớ tới ngày sinh nhật của mình, tôi cũng thấy hạnh phúc.

Cuộc đời con người không chỉ có tình yêu. Xung quanh chúng ta còn có bao nhiêu thứ tình cảm tốt đẹp khác. Tình mẫu tử, tình bạn, tình đồng đội... Tất cả những thứ tình cảm tốt đẹp ấy sẽ mang lại cho bạn niềm vui, niềm tin và hạnh phúc trong cuộc sống.

Nhưng với tôi hiện giờ hình như đã muộn mất rồi. Chính bàn tay tôi đã huỷ đi niềm tin và tình cảm mà mọi người dành cho tôi. Từ khi chọn bước đi trong bóng đêm, tôi đã lường trước được sự tối tăm và lạnh lẽo của nó. Tôi đã nghĩ sẽ không một ai nhìn tôi với con mắt như trước kia nữa, tôi cũng nghĩ mình sẽ không bao giờ hối hận. Nhưng khoảnh khắc này là gì đây? Nếu không phải là hối hận thì thứ cảm xúc gì khiến cho con người ta thấy ân hận, day dứt về con đường mình đã chọn, về những việc mình đã làm?

Có lẽ tôi là kẻ buồn cười nhất thế gian, hiện tại họ đâu có biết tôi là kẻ giết người, tất nhiên họ vẫn coi tôi là bạn, là đồng nghiệp. Đến một ngày họ biết được tất cả, còn có thể cười nói vui vẻ với tôi như vậy không? Không! Không thể nào!

Bây giờ ba mươi phút sáng, chúng tôi bắt đầu làm việc. Sau khi vụ án trước đó giải quyết xong, năm người còn lại của đội chúng tôi tiếp nhận vụ án này và cùng điều tra.

“Chiều ngày hôm qua, tôi cùng tổ pháp chứng đến hiện trường thứ nhất của vụ án Phạm Hữu Niên, tức tiệm ăn An An để tìm thêm manh mối. Chúng tôi phát hiện căn nhà vẫn bốc lên mùi hôi thối nồng nặc. Sau khi tìm hiểu và xác định, tổ pháp chứng đã vào bếp của tiệm ăn này, sau khi đục bệ bếp đun, phát hiện một xác chết. Bệ bếp đun có một lỗ hồng nhỏ, chính chỗ đó phát ra mùi hôi thối chứ không phải nạn nhân Phạm Hữu Niên. Điều này lý giải được sự nghi ngờ của bác sĩ pháp y Phùng Khánh Dương về vụ án này.” – Anh Mạnh nói.

Đúng vậy, bác sĩ Dương từng nói:

“Kết quả của phòng pháp chứng đã thuyết phục tôi về vấn đề xác chết ngày hôm đó không bốc mùi bởi nạn nhân mới chết được ba tiếng. Nhưng tiệm ăn có mùi hôi thối nồng nặc, tôi nghi ngờ...” – Ông ấy chỉ nói lửng.

Việc này coi như đã có đáp án, nhưng hung thủ thực sự là ai? Điều này còn quá gian nan với chúng tôi.

Tôi nhìn tài liệu trong tay:

“Thi thể được phát hiện là một bé gái khoảng mười tuổi, đã chết trước khi thi thể được phát hiện khoảng sáu đến bảy ngày, tức là thời gian tử vong vào ngày 14 hoặc 15 tháng 2 năm 2016. Nạn nhân bị đâm vào đùi phải hai nhát, nhát dao chí mạng ở cổ. Do xác chết đã bắt đầu phân huỷ, trên mặt và người đầy vết bầm tím, không có giấy tờ tùy thân nên không thể xác định được danh tính.”

Nhưng vụ án chưa hẳn đã đi vào bế tắc!

Tôi tắt đèn trong phòng họp, điều khiển máy chiếu.

“Chúng tôi đã đến bệnh viện da liễu để điều tra những bệnh nhân mắc Herpes. Người mắc Herpes khá nhiều, nhưng được điều trị bằng Trimethoprim chỉ có hai người.”

Trên màn hình máy chiếu hiện lên hai khuôn mặt, nhìn không rõ nam hay nữ. Mặt hai người này đều đầy những mụn nước, nhìn vào có cảm giác ghê rợn. Tôi nói tiếp:

“Bệnh nhân thứ nhất: Nguyễn Duy Nam – 24 tuổi, nam, dân tộc Kinh, quốc tịch Việt Nam, quê ở Đông Anh – Hà Nội. Anh ta bị bạn bè kì thị và xa lánh khi trên mặt xuất hiện nhiều mụn nước, từ đó không còn tiếp xúc với ai nữa. Theo tìm hiểu, Nguyễn Duy Nam bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng.”

“Bệnh nhân thứ hai: Dương Văn Nguyên – 47 tuổi, nam, dân tộc Kinh, quốc tịch Việt Nam, quê ở Mỹ Đức – Hà Nội. Theo chúng tôi điều tra, đây là chú ruột của Dương Hương Anh.” – Sau khi uống một ngụm nước, tôi nói.

Tôi bật đèn trong phòng lên, mọi người đều đang tập trung suy nghĩ vụ án. Tiến báo cáo:

“Theo lời khai của Dương Hương Anh, cô ta tuy không có chứng cứ ngoại phạm nhưng cũng không có bất cứ động cơ gây án nào. Tình cảm giữa bà của Hoàng Minh Phương với Dương Hương Anh vô cùng tốt, bé gái cũng rất yêu quý cô ta.”

Đến giờ chỉ có thể điều tra hai bệnh nhân Herpes kia thôi! Tôi thật sự rất muốn biết kẻ đã giết chết tên buôn bán trẻ em và bắn chết Thanh là ai.

Hơn mười giờ trưa, Hương Anh được thả ra ngoài. Đôi mắt cô ấy có quầng thâm, có lẽ không quen chỗ này. Ừ thì có ai thích nghỉ được với môi trường giam giữ nghỉ phạm đâu? Chỗ đó tuy không có những thứ mùi kinh tởm như nhà giam chính thức, nhưng cũng hoàn toàn không dễ chịu.

Một ngày làm việc lại trôi qua.

“Anh Hiền, tối nay đi uống chút không? Hôm nay sinh nhật anh mà.” - Tiến hỏi tôi.

“Không phải sáng nay tổ chức rồi sao?”

“Sáng nay là ý của anh Mạnh, cũng vì vợ anh ấy đi công tác, mai mới về nên anh ấy phải trông con buổi đêm.” - Tiến nói.

“Để tối mai đông vui thì uống đi.” – Tôi cũng muốn có một buổi tối của tình đồng đội, nhưng vắng anh Mạnh thì không còn vui nữa.

“Anh hứa rồi nhé!”

“Ừ.”

Tôi lái chiếc xe đen về nhà, để xe ở bãi đỗ xe gần khu nhà rồi lên tầng. Một chiếc hộp quà màu hồng đặt trước cửa nhà tôi, bên trên có một chiếc nơ màu đỏ. Tôi mở cửa phòng rồi mang vào trong.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và tự pha cho mình một ly cà phê đen, tôi ngồi ở ghế sô-pha xem báo tuổi chiều. Tôi lại nhìn chiếc hộp, vì có chút tò mò nên mở ra xem. Lớp giấy hồng được bóc ra, bên trong có một chiếc bánh kem cùng một tờ giấy màu xanh nhạt.

“Anh Hiền, đến giờ em mới biết tên của anh, anh cho em gọi một tiếng “anh”, được không? Khi sắp ra khỏi sở cảnh sát, em nghe đồng nghiệp của anh nói hôm nay là sinh nhật anh, vì thế anh hãy vui vẻ nhận hộp quà này. Lần đó anh đã cứu em thoát khỏi một tên cầm thú mà em đã từng yêu, em cảm ơn anh rất nhiều. Chiếc bánh này coi như một lời cảm ơn chân thành của em. Khi em gặp khó khăn về tiền chữa bệnh cho ngoại, anh đã giúp đỡ em mở lời. Em cứ nghĩ anh luôn lạnh nhạt với người xung quanh, thì ra không phải như vậy. Anh là một cảnh sát tốt, em chúc anh sẽ tìm ra những kẻ giết người tàn ác, đòi lại công bằng cho xã hội. Và nếu có thể, tối nay anh hãy đến chỗ chiếc ghế đá gần cây phượng vĩ, em có chuyện muốn nói với anh. Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Tôi mỉm cười nhìn chiếc bánh, lòng không khỏi dâng lên chút ấm áp, nhưng rồi nụ cười ấy lại tắt lịm đi. Một cảnh sát tốt? Tôi xứng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Một Tên Kì Quặc

Một đêm gió lạnh.

Tôi mặc một chiếc áo phông mỏng và khoác thêm chiếc áo khoác ngoài, bước từng bước xuống bậc thang cũ của khu nhà. Tôi cảm giác được có một ánh mắt sắc bén nào đó đang nhìn mình khiến tôi không được an tâm.

Tiếng bước chân trên từng bậc thang phát ra thứ âm thanh khe khẽ, lạ hơn là tôi nhận thấy còn có một người khác cũng bước đi trên đoạn cầu thang này, đằng sau tôi. Bước chân tôi mỗi lúc một chậm lại, âm thanh “lộp cộp” đằng sau cũng dừng. Tôi lại bước nhanh hơn, tiếng giày nện xuống đất cũng nhanh hơn. Tôi đột nhiên ngoảnh mặt nhìn lại đằng sau.

Không có ai cả!

Màn đêm vẫn bao phủ khắp thành phố Hà Nội và khắp khu nhà tôi đang ở. Ánh đèn vàng của đường cùng đèn sáng trắng trong một số phòng gần đây tạo nên thứ ánh sáng quỷ dị. Lòng tôi không khỏi cảnh giác hơn.

Xuống đến tầng một của khu nhà, tại gần bãi đỗ xe, tôi nhìn về phía cây phượng vĩ đằng xa. Hương Anh không ở đó, có chút lạ lùng! Tôi tiến về góc khuất của bãi đỗ xe, muốn thử xem người theo dõi tôi sẽ làm gì tiếp theo.

Trong khi bình tĩnh đi đến nơi đó, tôi nhìn bức tường có ánh đèn chiếu rọi mờ mờ, thoáng thấy bóng một người đàn ông. Tôi bắt giác xoay người. Nhưng tên đó có vẻ cũng rất nhanh nhẹn, đáng tiếc là vẫn chậm một bước. Khi hắn định tấn công tôi từ phía sau thì tôi đã nhanh chóng tránh được. Sau đó tôi bắt lấy tay hắn bẻ ngoặt ra sau. Cánh tay đó không có sức lực! Quá kỳ lạ rồi!

“Ông là ai?” – Tôi hỏi hần.

Mặt hần được bịt kín bởi một mảnh vải màu đen, cả người cũng toàn một màu đen u ám. Người đàn ông này cao khoảng một mét bảy, tay trái hoàn toàn không có lực, trên bàn tay còn có vài nốt gì đó trông như mụn nước. Rất giống... Dương Văn Nguyên. Chú của Hương Anh cũng bị liệt tay trái!

“Chắc cậu sẽ biết.” - Hần nhàn nhạt trả lời tôi.

Tôi không nói gì cả, giữ chặt lấy người hần.

“Ông cần phải về sở cảnh sát với tôi.” – Tôi nghiêm nghị.

Hần cười cợt nói:

“Đừng giả vờ nữa anh cảnh sát giết người.”

Tại sao hần biết? Ông ta là có ý gì đây?

“Câu chuyện của ông buồn cười quá. Lời ông nói mang tính chất vu khống đó.” – Tôi giữ bình tĩnh và cười nói.

“Thật sao?” - Hần vẫn dửng dưng.

Đằng xa có một đám người đang tiến lại đây, tôi vội vàng đẩy hần vào chiếc xe đen cũ của mình ở gần đó và lái xe rời đi. Hần không hề lo lắng, cũng không nói một câu nào.

Một ngôi nhà hoang hiện lên trước mắt tôi qua cửa kính trước xe. Nơi đây không hề có người, cây cối cũng rất ít.

“Có cần nhìn kĩ xem ở đây còn có ai không? Anh cảnh sát!” - Hần cố ý khéo dài cụt từ phía sau.

Tôi giữ chặt cánh tay phải của hần, nhìn xung quanh căn nhà cũ kĩ hoang tàn đầy mạng nhện.

“Hương Anh?” – Tôi bắt ngờ.

Cô ấy bị dây thừng trói chặt, miệng bị bịt kín bởi băng dính màu đen. Hương Anh cũng nhìn tôi, hình như muốn nói gì đó nhưng không thể.

“Đó là cháu gái của ông đó!” – Tôi nói.

“Hừ... Cháu gái thì đã sao? Con mẹ đã ngu ngốc, đến đứa con cũng không khôn hơn được bao nhiêu.” - Hần cười mỉa mai.

Hương Anh nhìn tôi bằng ánh mắt thoáng sự lo lắng. Tôi lấy dây thừng trói hần vào một cái cột bằng bê-tông, hần vẫn bình tĩnh. Tôi tiến lại gần Hương Anh. Thế nhưng tôi càng tiến lại gần, ánh mắt cô ấy càng hiện lên nét sợ hãi. Cô ấy tuyệt không run sợ một cách vô cớ như vậy!

Tôi dừng bước, quay đầu nhìn hần ta.

“Ông đã làm gì cô ấy?” – Tôi lo lắng hỏi hần, trong lòng vô cùng bất an.

“Nó chỉ còn sống được hai phút nữa.” - Hần nhìn tôi, cười khinh miệt.

Tôi vội vã nhìn về phía Hương Anh. Quả thật nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy quả bom hẹn giờ đằng sau cô ấy. Tôi khẽ giật mình, tiếng “tít tít” bắt đầu vang lên.

“Một phút năm mươi chín giây... năm mươi tám... năm mươi bảy...” - Hần ta bắt đầu đếm ngược theo giờ trên quả bom.

Tôi cẩn thận tiến lại gần Hương Anh, cô ấy lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt không ngừng ra hiệu cho tôi. Nhưng tôi làm sao bỏ mặc cô ấy được đây? Nhìn dửng dưng về Hương Anh như vậy, cái cảm giác khó hiểu trong lòng tôi lại càng rõ nét. Đúng vậy, ngày đó Hùng xảy ra chuyện, trong lòng tôi cũng có cảm giác tương tự. Đó là tình bạn, tình đồng đội. Còn với Hương anh? Có lẽ tôi coi cô ấy như một người em gái tuy tiếp xúc với nhau chưa nhiều.

Thật ra trong cuộc đời của mỗi con người, tình cảm là thứ nguy hiểm nhất, nhưng cũng âm nồng nhất. Nếu hôm nay bạn gặp khó khăn, gian nan và tôi giúp đỡ bạn vượt qua, chúng ta sẽ trở thành bạn tốt. Bởi lẽ tình cảm đã vô thức nảy sinh khi tôi chấp nhận giúp đỡ bạn. Đối mặt với kẻ muốn hại bạn, trong lòng tôi cũng lo sợ, cũng muốn tránh đi. Nhưng chính tình bạn tốt đẹp của con người, sự tin tưởng lẫn nhau đã xóa bỏ đi nỗi lo sợ đó. Để rồi tôi và bạn cùng nhau vượt qua.

“Một phút năm mươi ba... năm mươi hai... năm mươi một...” - Hần vẫn rất thờ ơ.

Chẳng lẽ ngay chính bản thân hần cũng không sợ chết sao?

Tôi chăm chú nhìn quả bom hẹn giờ, khẽ nâng nó lên thì thấy 5 – 6 dây điện màu xanh, đỏ và vàng. Đúng là một tên tàn ác! Tôi lấy điện thoại ra, định gọi cho trung tâm bom mìn thì mới nhớ ra rằng họ cách chỗ này quá xa.

Hương Anh nhìn tôi như muốn nói với tôi rằng: “Anh hãy đi đi, không cần quan tâm đến em.” Nhưng tôi có thể bỏ một người bạn, một người em gái chết trước mặt tôi?

“Một phút bốn mươi ba... bốn mươi hai... bốn mươi mốt...”

Tôi cố gắng giữ cho bản thân chút bình tĩnh. Trước hết tôi cúi trối và xé đi lớp băng dính trên miệng Hương Anh. Cô ấy hét lên:

“Anh mặc kệ em! Anh Hiền, anh và em vốn chỉ là người xa lạ.”

“Em cho là vậy sao?” – Tôi vừa quan sát mấy sợi dây điện trên quả bom, vừa hỏi cô ấy.

Hương Anh không nói gì nữa, giữ im lặng và nhìn quả bom.

Quả bom gắn vào một dây xích to và buộc vào chân cô ấy, được khoá lại bằng một khoá sắt cũ kĩ nhưng vô cùng bền chắc. Ngoài ra nó còn hàn chặt vào cánh cửa sắt của căn nhà. Tôi hơi tuyệt vọng.

Mấy sợi dây điện ở quả bom như muốn khiêu chiến với tôi, làm cho tôi nhức đầu muốn điên lên. Tôi tính cắt thử một dây, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Hương Anh, tôi lại không làm được. Với quả bom bình thường đã khó khăn, đây lại là một quả bom phiền phức trong phiền phức. Đáng chết!

“Năm mươi tám giây... năm mươi bảy giây... năm mươi sáu giây...” - Hắn vừa cười vừa nói.

Nhìn mấy sợi dây đó, lại thêm lời hắn khiêu khích khiến tôi thực sự phát điên. Tôi bỏ quả bom xuống và quay lại nhìn hắn. Hắn đã biến mất! Quá nhanh! Như một cơn gió vậy.

Dây thừng trói hắn đã bị cắt đứt. Tôi chạy ra ngoài cửa, thấy hắn ngồi trên xe tôi và phóng đi. Tôi rút súng ra muốn bắn vào lốp xe, nhưng không kịp. Bên trong căn nhà với ánh đèn mờ mờ, Hương Anh nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn thất vọng.

“Là do em không chú ý tới hắn.” – Cô ấy nói nhỏ, đôi con ngươi uor ướt.

Tôi không nói gì cả.

Chỉ còn lại mười hai giây!

“Anh Hiền, anh chạy mau đi. Em van anh đó!” - Giọt nước mắt từ trên mi mắt ấy rơi xuống trên gò má tái xanh.

Tôi vẫn nhìn Hương Anh.

“Tôi không phải là một người tốt như em nghĩ đâu.” – Tôi nhàn nhạt nói với cô ấy.

Chăm chú nhìn quả bom, tôi như điên dại và quay cuồng. Lại một người nữa chết ngay trước mắt, tôi có thể đành lòng sao? Khi ấy nhìn thấy Thanh bỗng đứng ra đi, tôi bị cái cảm giác bất lực giày vò. Tôi không thể để như vậy được! Chỉ cần còn lại một tia hy vọng, tôi tuyệt đối không bỏ cuộc! Hương Anh là em gái tôi - một cô em gái tin tưởng vào tôi.

Tôi nhìn Hương Anh:

“Đánh cược một phen, được không?”

Cô ấy khẽ gật đầu.

Tôi nín thở, cắt một sợi dây màu xanh lá... bom vẫn tiếp tục hoạt động. Đáng chết!

Ba giây... hai giây... một giây...

Không nổ! Cái quái gì đang diễn ra vậy? Tôi cào cào tóc, lại nở nụ cười như khờ khạo. Hương Anh nhìn tôi, nước mắt lăn dài, đọng nơi đôi môi là một nụ cười.

Tôi từng nghĩ đến một cái chết - một cái chết mịt mờ, tưởng chừng như xa ngàn dặm mà cũng gần ngay trước mắt. Từ khi lún sâu vào vùng bùn tội ác, tôi đã biết kết cục của mình không thể nào tốt hơn cái chết. Đúng vậy, là cái chết! Nhưng nhẹ nhàng hay đau đớn thì quả thật mờ ảo vô cùng. Cuộc đời con người, có ai dám chắc mình có thể sống hết ngày mai?

Ngày 24 tháng 2 năm 2016, mây mù.

Hơn bảy giờ sáng, tôi đến sở cảnh sát tường trình lại vụ việc tối hôm đó.

“Theo như lời anh nói thì Dương Văn Nguyên đã bắt cóc cô Dương Hương Anh?” - Một đồng nghiệp hỏi tôi theo đúng nguyên tắc.

“Đúng vậy.” – Tôi trả lời.

“Anh theo tôi đi làm thủ tục để lập hồ sơ vụ án.”

Sau khi thành lập hồ sơ, tôi trở lại phòng và bắt đầu công việc. Tôi cùng mọi người đang chuẩn bị cùng nhau thảo luận về vụ án thì cảnh sát trưởng triệu tập.

“Vụ án về Phạm Hữu Niên và Hoàng Minh Phương các cậu cố gắng điều tra. Cấp trên đang hối thúc chúng ta, vì vậy mong mọi người tập trung cao độ vào công việc. Tôi biết gần đây áp lực của các cậu rất nhiều, nhưng hãy cố hết sức.” - Cảnh sát trưởng nói với chúng tôi, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Anh ấy luôn là vậy, tuy phía trên gây áp lực rất lớn cho anh, nhưng chưa lần nào anh nặng lời hay chỉ trích chúng tôi về tiến độ công việc. Anh luôn thông cảm và giúp đỡ cho chúng tôi nói với cấp trên, bởi anh ấy biết muốn điều tra một vụ án mạng là vô cùng khó.

Tôi gượng cười. Anh Mạnh đáp lại:

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mình.” – Trên mặt anh còn đọng lại nét mệt mỏi do mấy ngày thức khuya vì vụ án.

Bên ngoài, tiết trời vẫn âm u.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ánh Sáng Mờ Áo

“Hiện giờ, kẻ đáng nghi nhất là Dương Văn Nguyên. Cậu Hiền và cậu Hùng đến nhà ông ta để điều tra thêm manh mối.” – Anh Mạnh phân công.

“Mọi người còn lại tiếp tục nghiên cứu băng ghi hình của sở giao thông trước cửa tiệm ăn An An và tìm hiểu thêm thông tin phía người nhà hai nạn nhân.”

“Rõ.”

Hùng lái chiếc xe Audi màu trắng, nhìn cậu ấy có nét mệt mỏi.

“Để anh lái cho. Em mệt cứ nghỉ đi!” – Tôi nói với Hùng.

Hùng cười cười nhìn tôi, đùa:

“Tôi qua làm anh hùng cứu nữ nhân vui chứ? Cũng may quả bom đó không nổ. Giờ vẫn nhớ tới thằng em này hả?”

Tôi bật cười, nhìn đáng vẻ bông đùa của cậu ấy.

“Anh hùng cứu nữ nhân? Em hài hước quá nhỉ? Bạn bè cả thôi! Không phải trước kia anh cũng từng cứu em sao?” – Tôi trả lời.

Cậu ấy vừa lái xe vừa nói:

“Hình như cô gái đó có tình ý với anh.”

“Em thấy vậy thật sao?” – Tôi cười khở.

Hùng im lặng một lúc rồi nói tiếp:

“Anh Hiền, đừng vì chuyện của chị Thanh mà buồn khổ nữa. Nếu tìm được người mình thích thì hãy theo đuổi hạnh phúc của mình. Anh mới 29 tuổi, vẫn còn trẻ mà.” – Hùng nói bằng giọng trầm ấm.

Câu nói của cậu ấy khiến tôi lại nghĩ về Thanh. Cũng nhiều khi tôi nghĩ tương lai mình liệu có thể yêu thêm một người con gái khác? Nhưng không! Không thể nào! Đúng là nhiều người luôn có ý nghĩ sẽ mãi thủy chung với một người như tôi, cho dù người bạn đời mình ra đi vẫn sẽ yêu cô ấy, không lấy ai khác nữa. Và rồi đến sau này họ vẫn kết hôn, vẫn chấp nhận được một mối tình khác.

Nhưng đối với tôi, có thể không? Cho dù sau này tình cảm của tôi dành cho cô ấy có chút phai mờ, thế nhưng bóng hình Thanh vẫn khắc ghi trong tâm trí tôi. Lại thêm một kẻ sát nhân như tôi mà đòi hỏi hạnh phúc thì chẳng khác gì một trò hề. Và lại, thứ hạnh phúc ràng buộc của một cô gái khác, tôi cũng không không cần.

Tôi không quá hối hận vì con đường u tối mình đã chọn. Ừ thì cái cảm giác ân hận đã từng thoáng qua trong tôi. Nhưng rồi khi nghĩ lại thì tôi thấy không sai, đặc biệt là lúc đứng trước những kẻ giả nhân giả nghĩa, phụ bạc hay tàn nhẫn với người thân, lòng tôi lại càng thấy điều mình làm là đúng.

Ngày là một cảnh sát cấp cao, đến đêm trở thành một kẻ giết người. Trò đời, thật thú vị!

Tôi giữ im lặng, không nói thêm lời nào với Hùng nữa. Ngoài cửa kính hiện lên hình ảnh quen thuộc của xã Phúc Lâm - đầu huyện Mỹ Đức.

Nhà tên Dương Văn Nguyên ở bên kia sông Đáy, gần đoạn sông bị ô nhiễm nặng. Dưới chân tường từng mảng rêu xanh mọc đầy, từ hiên của tầng hai còn có vài dây leo rủ xuống. Nhìn thoáng qua như một ngôi nhà hoang phế.

“Có ai ở nhà không?” – Tôi gọi cửa.

Yên lặng.

“Ông Dương Văn Nguyên, chúng tôi tới từ sở cảnh sát. Mời ông mở cửa!” – Hùng nói lớn.

Vẫn yên lặng.

“Có lẽ hẳn không ở nhà.”

Tôi “ừ” một tiếng rồi xoay người:

“Chúng ta về tay không sao?” – Hùng hỏi tôi.

“Tất nhiên là không.” – Vừa nói tôi vừa nhìn người đằng xa đang tiến lại gần đây.

Đó là một phụ nữ trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, cô gái bế một đứa trẻ nhỏ đi về phía chúng tôi.

“Hai anh là cảnh sát đúng không?” – Tôi và Hùng hơi bất ngờ khi nghe cô ấy hỏi.

“Đúng vậy!” – Hùng trả lời.

“Chú Nguyên nói với tôi là nếu có cảnh sát đến thì kêu họ không cần tìm chú ấy, chú ấy sẽ không gặp ai cả. Hơn nữa chú Nguyên cũng rời khỏi đây từ sáng sớm nay rồi.”

“Cô biết chú ấy đi đâu không?” – Hùng hỏi.

“Tôi không biết! Chú ấy chỉ nói vậy thôi.” – Cô gái trẻ trả lời.

“Chúng tôi có thể nói chuyện với cô một chút được không?” – Tôi đề nghị.

“Hai anh đến nhà tôi đi. Cách đây mấy chục bước chân thôi.”

Ngôi nhà của cô gái này nằm trong một ngõ hẻm, cách nhà Dương Văn Nguyên khoảng hai chục mét. Vườn trồng rất nhiều loại cây thảo dược, phòng khách tuy không rộng nhưng rất đẹp và sạch sẽ.

“Mời hai anh ngồi.” – Cô gái vẫn bế đứa nhỏ, nhưng không quên rót cho chúng tôi hai ly nước.

“Cô và Dương Văn Nguyên có quan hệ gì?” – Hùng hỏi cô ấy.

Tôi uống một ngụm nước nhỏ, quan sát cô gái.

“Chúng tôi chỉ là hàng xóm thôi. Bình thường mọi người đều sợ chú Nguyên vì chú ấy mắc Herpes. Còn tôi thấy chú ấy cũng không có gì đáng sợ hay ghê tởm cả. Tôi và chồng tôi thường xuyên thăm hỏi chú và giúp đỡ chú ấy. Nhiều khi gia đình tôi có việc bận thì chú Nguyên trông đứa nhỏ giúp tôi.”

Cô gái nở nụ cười hoà nhã, trong ánh mắt là sự bình tĩnh cùng cảm thông.

“Cô bán thảo dược sao?” – Tôi hỏi.

“Đúng vậy! Ngoài ra tôi còn chế biến để làm thuốc chữa bệnh. Mới đầu chú Nguyên bị Herpes, tôi đã dùng thảo dược giúp chú ấy nhưng không khỏi được. Sau đó tôi khuyên chú ấy đi khám tại bệnh viện da liễu và gần đây chú ấy điều trị bằng thuốc Trimethoprim nên cũng đỡ được phần nào.”

“Cô thấy Dương Văn Nguyên là người như thế nào?”

“Chú ấy là một người tốt, ít nhất là với chúng tôi. Chú ấy giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Thời gian trước, khi tôi còn làm ở bệnh viện thì chú Nguyên chăm sóc cho con gái tôi. Nó rất nghịch khiến tôi vô cùng mệt, nhưng nó lại rất thích chú ấy, chú Nguyên chơi với nó tôi cũng yên tâm.”

Tôi và Hùng cùng nhìn nhau, chúng tôi chào cô ấy rồi ra về. Suốt cả quãng đường dài từ Mỹ Đức tới cơ quan làm việc, tôi chỉ xem hồ sơ vụ án chứ không nói câu nào.

Đường phố Hà Nội trong cái nắng trưa tạo cho con người ta một cảm giác rất kỳ lạ. Đôi chút ảm áp, lại đôi chút man mác buồn. Gió xuân nhẹ nhàng đưa đây những chồi non trên cành cây trong lòng thành phố, quện vào cả sắc trời một hương thơm thanh nhã đến diệu kỳ.

Tôi từng yêu Hà Nội bởi lý do đó. Nhưng rồi thời gian trôi đi, sống ở đây và trải nghiệm cuộc sống thành thị, tôi mới hiểu về Hà Nội. Mảnh đất này càng ngày càng mất đi sự trong lành. Các bến xe và công ty luôn luôn ồn ã, người xứ khác tới nhiều vô kể làm cho văn hoá riêng, nét đẹp riêng của con người Hà Nội dần mai một.

Về tới sở cảnh sát, tôi thấy Hương Anh cũng đang ở đó. Có lẽ cô ấy tới vì chuyện tôi qua.

“Phiền cô cho lời khai về vụ án.” - Tiến nói với cô ấy.

Hai người họ đi vào phòng thẩm tra. Trong vụ việc này tôi không có quyền can thiệp, bởi vì tôi là một nhân chứng trong vụ án này.

“Đội trưởng, Dương Văn Nguyên không có ở nhà.” – Hùng báo cáo.

“Chúng ta vào bên trong họp một chút.” – Anh Mạnh nói.

Căn phòng không quá rộng, ánh đèn tối để mọi người nhìn rõ những hình ảnh trên máy chiếu. Tôi ngồi vào ghế, chăm chú quan sát màn hình.

“Người giao hàng cho tiệm ăn An An vào sáng ngày 20 tháng 2 năm 2016 không phải nhân viên của công ty dịch vụ nào cả. Nhờ bên tổ kỹ thuật giúp đỡ, xác định anh ta tên là Đinh Hoàng Long, 21 tuổi, không có nghề nghiệp ổn định.” – Minh đứng lên và nói tóm tắt.

“Còn người đàn ông bị che lấp là ai?”

“Chưa xác định được. Bên tổ kỹ thuật đã cố hết sức để dựa vào trang phục của người đó, nhưng về kiểu dáng và chất liệu qua hệ thống phân tích đều chỉ là đồ thường mua ở chợ hoặc shop bình thường.” – Minh nói tiếp.

Hùng đứng dậy và bật đèn. Sau đó cậu ấy nhìn tôi, ý muốn tôi nói.

“Sáng nay khi tôi và Hùng tới nhà của Dương Văn Nguyên thì ông ta không có nhà. Được biết ông ta rời khỏi nhà từ sáng sớm nay. Tình cảm của Dương Văn Nguyên với vợ chồng Lê Thị Nguyệt rất tốt, đứa trẻ - con của cặp vợ chồng ấy ông ta cũng đối xử không tồi. Ngoài ra Dương Văn Nguyên không hề tiếp xúc với ai ở khu vực đó.”

Mọi người đều chăm chú lắng nghe các chi tiết điều tra được và báo cáo về vụ án. Ai nấy đều suy nghĩ những bước điều tra tiếp theo. Nhưng còn có thể làm gì nữa đây?

Đúng lúc đó Tiến bước vào phòng họp:

“Dương Hương Anh tố cáo Dương Văn Nguyên có động cơ giết chết Phạm Hữu Niên và bé gái Hoàng Minh Phương. Đội trưởng, anh hãy xem qua biên bản lời khai.”

Chúng tôi cũng nhìn vào đó.

“Chiều ngày 19 tháng 2 năm 2016, Dương Văn Nguyên trước khi rời khỏi nhà đã nói với tôi là chú ấy sẽ đến chỗ Phạm Hữu Niên để nói một số chuyện liên quan đến tiền bạc. Đêm đó chú Nguyên có gọi điện cho tôi, nói rằng nhất định phải lấy được mảnh đất ở xã Đồng Tâm - huyện Mỹ Đức. Sáng ngày 20 tháng 2 năm 2016, sau khi biết Phạm Hữu Niên chết tôi đã đến nhà của Dương Văn Nguyên và hỏi chú ấy, chú ấy nói người tham lam như Phạm Hữu Niên đáng chết, nhưng cũng không khẳng định hay phủ định về việc sát hại Phạm Hữu Niên.”

Đối với những người bên ngoài có thể chuyện này có chút kỳ lạ. Cô cháu gái tố cáo chú mình, đó không phải là chuyện bình thường. Nhưng tôi hôm qua chứng kiến sự lạnh nhạt của ông ta và sự lo sợ của Hương Anh, tôi biết tình cảm giữa họ không quá tốt. Có lẽ Dương Văn Nguyên chỉ lừa dối Hương Anh mà thôi. Cả đội chúng tôi đều biết tin này, vì vậy không lấy gì làm lạ.

“Tốt rồi, chúng ta có thể xin lệnh khám xét từ cấp trên.” – Khánh vui vẻ cười.

Chúng tôi cũng cười, khuôn mặt mệt mỏi giãn ra được một chút. Coi như có chuyển biến tốt. Còn đối với riêng tôi? Tôi có thể khẳng định người có cách thức giết người tuyệt vời đó, cũng muốn để kẻ tàn nhẫn với cháu ruột của mình sau này có cuộc sống “vui vẻ” nhất.

Sau khi xin lệnh từ cảnh sát trưởng và liên hệ với bên tổ pháp chứng, chúng tôi cùng lên xe tới nhà của Phạm Hữu Niên.

Hơn hai giờ chiều, chiếc xe đã đến huyện Mỹ Đức. Cái nắng chiều ở đây làm cho tôi có cảm giác dễ chịu hơn, không khí cũng trong lành hơn nội thành Hà Nội. Ánh nắng nhạt xuyên qua rừng cây lim bên đường, chiếu vào cửa kính trước xe của chúng tôi. Tôi phát hiện mình không quá sợ thứ ánh nắng kia nữa.

Một quãng thời gian như vậy, tôi đã thích ứng với cuộc sống giả tạo của bản thân. Hơn nữa điều tôi làm, đến giờ tôi thấy không hề sai. Tôi tự thấy mình thật nực cười, vì sao trước đây lại bị thứ cảm xúc nửa hối hận nửa thanh thản bủa vây cơ chứ? Thanh thản ư? Cuộc sống hiện giờ cũng có thể coi như thanh thản. Bởi chỉ ít ngày nữa, tôi sẽ có một cuộc sống mới. Thiên đường? Địa ngục? Không! Có lẽ đều không phải!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đằng Sau Những Án Mạng

Không gian trong căn nhà vô cùng tĩnh lặng. Tiếng bước chân của chúng tôi đi lại trong phòng khách tạo nên sự quỷ dị vô cùng.

“Mọi người chia nhau ra đi theo tổ pháp chứng” – Anh Mạnh ra lệnh, tiếng nói của anh dường như vang vọng hơn.

Tôi đi theo một nữ chuyên viên hoá nghiệm cấp cao vào trong một buồng tối. Có tìm công tắc để bật đèn, nhưng đèn không sáng. Tôi mạnh tay đẩy hai cánh cửa sổ gần chiếc giường ra, ánh sáng dịu nhẹ của mặt trời lan toả vào phòng.

Tôi quan sát tất cả căn phòng, phát hiện ở đây có mùi thối. Theo phán đoán của bản thân, tôi tiến tới một góc tường ẩm ướt thì thấy một con chuột chết, xác đã bắt đầu phân huỷ.

Người nhân viên tổ pháp chứng có vẻ rất tỉ mỉ tìm kiếm từng góc ngách trong căn phòng, cảm tưởng như đến một con kiến cũng không qua được mắt chị ấy. Đó là tổ phó tổ pháp chứng - Nguyễn Bích Ngọc, 36 tuổi.

“Chị Ngọc, ở đây có một lọ hoá chất.” – Sau khi nhìn kỹ một góc khuất, tôi nói với chị ấy.

Trong ngành nhiều năm, chị có không ít kinh nghiệm. Chị từ từ đến gần chỗ tôi và quan sát. Một lọ nhựa màu trắng không có nhãn mác gì cả, miệng lọ được nắp rất chặt. Chị Ngọc đeo đôi găng tay mỏng màu trắng làm bằng nhựa, sau đó từ từ mở chiếc hộp màu trắng bạc đựng dụng cụ chuyên ngành ra.

Lấy mẫu hoá chất xong, chúng tôi quan sát thêm một lúc nhưng không có thêm bất cứ manh mối gì. Vì vậy tôi và chị Ngọc ra ngoài phòng khách của căn nhà.

“Một lọ hoá chất, em đã lấy mẫu rồi.” - Chị Ngọc báo cáo với tổ trưởng của mình.

“Ở bàn ngay tại phòng khác, phát hiện vi thuốc viên màu trắng chưa uống hết.” - Một nhân viên tổ pháp chứng khác nói.

Chúng tôi đợi thêm 30 phút nữa. Những ngày gần đây làm việc căng thẳng, lại thêm áp lực từ cấp trên khiến trên nét mặt mỗi người đều ẩn chứa sự mệt mỏi.

“Anh Mạnh, một cánh tay người.” – Hùng nói vọng ra từ một căn phòng khác.

Vài người, trong đó có tôi cùng nhau đi đến phòng đó. Không gian phòng này tầm mười mét vuông, không có cửa sổ nên rất tối.

Hùng chiếu đèn pin để chúng tôi quan sát được rõ hơn. Bên tổ kỹ thuật, một nhân viên đang chụp ảnh lại toàn bộ.

Đó là một cánh tay dính đầy máu, nhìn kỹ một chút có thể nhận ra là tay của một người đàn ông. Nó được buộc vào một sợi dây và treo lên khúc gỗ nhỏ, sợi dây vắt qua một ròng rọc cố định nhỏ. Một bên là cánh tay người, bên kia ròng rọc là một con búp bê nhìn có vẻ rất xinh đẹp.

Tất cả những thứ tìm được mà chúng tôi và tổ pháp chứng thấy hữu ích đều được xử lý cẩn thận rồi chuyển vào trong xe. Vài phút sau, xe bắt đầu khởi hành. Tôi thoáng nghe:

“Nhà tên quý đó bị cảnh sát khám xét, không biết tên nửa người nửa yêu như hấn làm cái trò gì nữa.”

Tôi yên lặng không nói gì. Trời lại bắt đầu đổ mưa.

Trở lại sở cảnh sát đã gần năm giờ chiều, nhưng do mọi người không muốn chờ đợi thêm nên cố gắng hoàn thành việc điều tra vụ án.

Khoảng mười lăm phút sau, bên tổ pháp chứng gửi cho chúng tôi một tờ báo cáo. Họ xác định được lọ đựng hoá chất là Natri Hidroacbonat, vì thuốc là Trimethoprim. Hơn nữa trong nhà còn tìm thấy cánh tay người. Như vậy, hẳn có muốn chối cũng không thể!

Hồ sơ vụ án sau khi được anh Mạnh sắp xếp xong thì được đưa lên cấp trên để họ xem xét. Kể từ giờ phút này, hẳn – Dương Văn Nguyên chính thức là một tên tội phạm bị truy nã.

“Hiên, anh hứa hôm nay sẽ cùng chúng em đi chơi đó.” – Khánh cười nói với tôi.

“Ừ. Anh không quên.” – Tôi nhẹ đáp lại, tạm gác đi hứng thú với tên Dương Văn Nguyên.

“Mọi người, đi thôi! Đi ăn mừng chiến thắng và sinh nhật anh Hiên.” – Khánh vẫn luôn là người thích sôi nổi như vậy.

Bar Hair of the Dog.

Thường thì người ta hay nghĩ trai gái đến bar đều là những kẻ hư hỏng. Nhưng thực tế còn có rất nhiều người đến chỉ để nói chuyện với bạn bè hoặc vui chơi trong không khí sôi động, xoá tan đi những muộn phiền, lo âu ngày thường.

Nhưng đối với riêng tôi, tôi lại không mấy thích như vậy. Tôi thích sự yên bình và thanh thản hơn, mặc dù đã một thời tại đây hò hét suốt ngày. Tôi thích hơi ấm của tình yêu, tình thân, thích được ở nhà cùng Thanh nấu một bữa cơm tối,...

“Nghĩ gì vậy?” – Anh Mạnh hỏi tôi.

“Không có gì.”

Hùng gọi một két bia và mấy lon nước ngọt. Từ khi kết hôn và có con đến giờ, anh Mạnh rất ít uống bia. Anh ấy không muốn trở về nhà trong bộ dạng say xỉn.

“Mất bao nhiêu thời gian khổ cực, cuối cùng cũng kết tội được tên đó.” – Minh phấn chấn nói.

“Đúng là kẻ sát nhân tàn ác nhất chúng ta thấy.”

“Đúng vậy.”

“Hiên, dạo này sống tốt không?” – Mạnh hỏi.

Tôi suy nghĩ một lát, cười nhẹ:

“Có chút cô đơn.”

Hơn chín giờ tối chúng tôi mới về nhà. Tôi bước từng bước trên những bậc thang, do khi nãy uống nhiều bia nên hơi choáng váng. Trong đầu óc tôi lại hiện lên bóng hình Thanh - người con gái tôi yêu sâu đậm.

Có người nói tình yêu không phải là tất cả. Đúng vậy! Trên đời này còn có biết bao nhiêu thứ tình cảm tốt đẹp khác nữa.

Có người nói tình thân mới là ấm nồng nhất. Đúng vậy! Tình thân sưởi ấm trái tim mỗi con người, truyền cho họ sức sống mới để bước tiếp trên con đường dài và rộng.

Có người nói tình yêu không phải là vĩnh hằng. Đúng vậy! Theo thời gian, tình yêu sẽ nhạt nhòa dần, không còn cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại.

Nhưng tôi cảm thấy tình yêu không phải một làn khói trong đêm mà nói đến là đến, nói đi là đi. Nó găm nhăm trái tim con người ta, ăn sâu vào từng mạch máu. Để rồi đến khi câu chuyện tình yêu tan bay cũng là lúc hoàng hôn cuối cùng của một đời người.

Bước vào trong căn phòng vẫn thường trống vắng, tôi thoáng thấy bóng một người đàn ông bên cửa sổ. Tôi tiến lại gần mới phát hiện ra chính là hẳn – Dương Văn Nguyên. Hẳn đang cười cười nhìn tôi, gương mặt trong ánh đèn mờ mờ nhìn tờm lợm vô cùng. Tôi đã tỉnh táo lại, nhìn hẳn:

“Tự tìm đến tôi sao?”

Hẳn không nói gì, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Rất bình tĩnh! Tôi cũng yên lặng, tay cầm điện thoại định gọi cho anh Mạnh.

“Không cần gấp như vậy đâu!” – Hẳn cười nói với tôi.

Tôi có cảm giác hẳn không giống những tên tội phạm bình thường. Hẳn hoàn toàn không sợ tôi, không sợ cảnh sát. Ngược lại hẳn dường như có ý đối đầu với cảnh sát.

“Ông muốn gì? Tại sao lại đến tìm tôi?” – Tôi bình tĩnh hỏi hẳn.

“Đến thăm món đồ chơi của tôi.” - Hấn cười lạnh.

“Đồ chơi?” – Tôi nghi ngờ.

“Phải! Đồ chơi. Anh chính là món đồ chơi của tôi, cũng là cánh tay trái của tôi.”

Tôi bắt giác bật cười.

“Tôi không phải đồ chơi hay cánh tay của ông.”

Trong lúc hấn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi rút từ bên hông ra một khẩu súng.

“Bây giờ ông nghĩ như thế nào?” – Tôi lạnh lùng nhìn hấn.

“Anh vẫn là món đồ chơi của tôi.”

“Quá khứ, hiện tại, mãi mãi, tôi không phải đồ chơi của ông.” – Súng chĩa thẳng vào đầu hấn.

“Trên người tôi có lựu đạn.” – Hấn nhìn tôi chăm chăm.

“Ông nghĩ tôi sợ chết sao?”

“Không! Anh không sợ chết, nhưng anh muốn biết chuyện của vợ anh.”

Tôi nhìn kĩ gương mặt của hấn, vài giây sau mới hỏi lại:

“Ông biết chuyện gì?”

Hấn có quan hệ với Phạm Hữu Niên, cũng chính là người giết chết ông ta. Nhất định Dương Văn Nguyên biết điều gì đó.

“Sáng mai, tám giờ sáng tại khu đất trống phía sau trường Trung học phổ thông Mỹ Đức B. Nếu anh đi một mình, tôi sẽ nói cho anh biết tất cả.”

Tôi nhìn ông ta, nửa tin nửa ngờ.

Bóng đêm bao trùm lấy toàn thành phố, đường vẫn tấp nập người qua.

Sau khi tắm rửa và uống một ly cà phê đen, tôi lại đứng nhìn Hà Nội qua khung cửa sổ. Dòng người dưới kia, có ai biết tôi đang nhìn họ hay không? Tôi cười cười, đó mới là bản chất của con người. Họ luôn đắm chìm vào trong hư vinh, ồn ã trong dòng đời. Không bao giờ xoay người nhìn xem có ai đang nhìn họ, dõi theo họ hay không.

Mưa vẫn rơi, nặng hạt.

Tôi nằm trên chiếc giường, trong đầu suy nghĩ đến lời hấn nói. Đồ chơi? Cánh tay trái? Và... ông ta biết gì về Thanh? Những câu hỏi bủa vây lấy tôi, làm cho tôi có cảm giác như muốn phát điên lên.

Ngày 25 tháng 2 năm 2016, mặt trời toả ánh nắng vàng rực rỡ.

Lâu lắm rồi tôi mới trở lại ngôi trường này. Tôi nhớ trước đây chúng tôi ngày ngày đạp xe đến trường cách nhà hơn bảy cây số, lại nhớ đến những câu chuyện dọc đường đi. Có những khi trưa về muộn hơn khiến bụng đói cồn cào. Cái gió lạnh tháng giêng, tháng hai như muốn đẩy chúng tôi lại phía sau, không để chiếc xe đi trên đường một cách yên ả. Tôi nhớ về những ngày tháng ngồi trong lớp nhìn bóng hình Thanh ở dân thể dục, cũng nhớ về những trò chọc phá thầy cô dưới mái trường xưa.

Có tiếng động ở đằng sau, hấn đã đến!

“Ông muốn nói gì với tôi?” – Tôi hỏi hấn.

“Cái chết của vợ anh.”

“Phạm Hữu Niên. Ông đã giúp tôi giết chết ông già đó... một cách tàn nhẫn nhất!” – Tôi cười.

Hiện giờ đang trong giờ học, khu đất này cũng cách đó khá xa, lại vắng người nên tôi không cần kiêng nể bất cứ điều gì cả.

“Trò chơi này thật thú vị!”

Dương Văn Nguyên cười, trông hẩn trong ánh nắng giữa xuân ghê tởm vô cùng. Sau đó ông ta tiếp lời.

“Anh cho rằng ông già đó giết vợ anh sao? Không! Đó là kiệt tác của tôi. Tôi không thích người khác cướp công của tôi như vậy.”

Tôi thực sự bất ngờ. Trong con mắt hẩn ánh lên tia nhìn tưởng như ma quỷ.

“Anh cho rằng anh có thể dễ dàng biết đến cái tên Phạm Hữu Niên, sau đó chỉ cần vài thao tác trên máy tính là có thể điều tra ra ông ta sao? Ngây thơ... đúng là ngây thơ...”

“Tại sao ông giết vợ tôi?” – Tôi cố kìm nén lòng mình để giữ bình tĩnh.

“Vi anh.”

“Vi tôi?” – Tôi hỏi.

“Đừng vậy! Một đứa trẻ dũng mãnh, lại có mưu trí. Khi tôi nhìn thấy anh giết con mèo đó, tôi thấy được sự tàn nhẫn trong anh. Lúc anh giúp Đào Văn Phùng giết tên tóc vàng đó, tôi nhận ra anh rất thông minh. Nhưng... Lê Đức Hiền, anh không thông minh bằng tôi đâu!” – Hẩn cười ha hả.

“Từ khi anh còn nhỏ thì tôi đã theo dõi anh rồi. Tôi đặc biệt có hứng thú với tâm lý con người, đặc biệt là cái cảm giác có thể dựa vào khả năng của mình mà điều khiển suy nghĩ, hành động của người khác. Sách tâm lý học quả thật nói rất đúng! Chỉ cần tìm ra lỗ hổng của một con người thì sẽ có khả năng làm người đó phục tùng theo mệnh lệnh.”

Một kẻ nghiện sách tâm lý đến biến thái! Thì ra từ trước đến nay, tôi chỉ là một con cò, một món đồ chơi của hẩn, không sai! Tôi như trở nên điên dại, rút súng ra định bắn hẩn.

“Để tôi nói cho anh biết, ở đây gần trường học. Chỉ cần anh nổ súng, anh sẽ không trốn khỏi những cặp mắt kia.”

“Ông nghĩ tôi không dám sao?” – Tôi cười lạnh.

“Anh dám. Nhưng anh còn muốn nghe tôi nói.”

Sau đó hẩn mỉm cười nhìn tôi. Một nụ cười của ma quỷ.

“Anh cho là anh xử lý xác chết rất khéo léo sao? Không! Không hề! Khi anh giết thằng nghiện đó thì cha nó đã nhìn thấy. Nhưng anh vẫn hoàn thành công đoạn tiêu hủy xác của hẩn là nhờ tôi. Đúng vậy! Nhờ có tôi, anh hiểu không? Ông bố đó chết rồi, chết trước cả thằng con nghiện của hẩn.”

Hẩn thờ dài:

“Tôi không nghĩ sau mấy lần giết người nhưng anh lại chậm chạp như vậy.”

Pằng...

Một phát súng trúng cánh tay trái. Ông ta không có cảm giác đau, không kêu mà lại bức tức nhìn tôi.

“Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy? Tôi không đào tạo ra một tên ngốc!” – Hẩn gầm lên.

“Tôi không phải đồ chơi của ông...” – Tôi hét lớn.

Tất cả mọi người trong trường học đều nhìn chúng tôi bằng con mắt kinh hãi. Nhiều người khi nghe và nhìn thấy thì hét toáng lên. Có một người bình tĩnh hơn đang gọi điện thoại, có lẽ là báo cảnh sát. Tôi nhìn thấy ánh mắt người thầy giáo cũ của tôi – đôi con ngươi buồn thăm thẳm. Thà rằng ông ấy cứ đến ngăn cản tôi, cứ túm lấy áo mà chửi mắng tôi, nói rằng ông ấy thất vọng về sự thiếu bình tĩnh của tôi như thế nào,... Như vậy trong lòng tôi còn dễ chịu hơn.

Tất cả họ đều ở đằng xa...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cuộc Đua Cuối

Nếu như con người ta có thể lý trí hơn một chút. Nếu như con người ta có thể dừng cảm hơn một chút. Và... nếu như con người ta bình tĩnh hơn một chút. Có lẽ, sẽ không bao giờ có đau thương.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt đỏ ngầu đầy cảm xúc.

“Anh không còn thú vị nữa. Hừ...” – Nói rồi hắn chạy biến đi.

Ông ta chạy rất nhanh, rất nhanh, tựa như một chiếc tên bắn vậy. Tôi định bắn thêm phát súng nữa, nhưng lại nghe tiếng thầy tôi đằng xa vọng lại:

“Dừng...”

Tôi hoảng hốt nhìn bàn tay mình, lại có cảm giác như một quả lựu đạn đang nổ tung trong đầu. Cái cảm giác ấy khiến tôi vô cùng đau đớn, khổ sở. Tôi nhìn hắn đang khuất dần, xoay người lại thấy bóng hình mọi người nhìn tôi đầy kinh hãi, lòng dâng lên cảm giác bất lực vô hình. Đúng vậy! Họ sợ tiếng súng, sợ một kẻ điên như tôi!

Tôi ngồi xồm tại bãi đất, tầm mắt mơ màng nhìn về phía xa xa – nơi mặt trời đang bị áng mây trắng đục che lấp. Tôi cười. Một nụ cười của một người điên!

Thầy đến gần tôi, ánh mắt đầy thất vọng:

“Tại sao em lại thiếu lý trí như vậy?” - Giọng thầy rất buồn.

“Hắn là tội phạm giết người!” – Tôi gắt lên.

Đôi mắt ấy vẫn nhìn tôi:

“Em là một cảnh sát, không lẽ chưa từng gặp qua tội phạm?”

Tôi im lặng, không nói lời nào nữa. Nếu thầy biết đứa học trò của thầy đã từng giết người, là một món đồ chơi trong tay kẻ khác thì thầy sẽ nghĩ như thế nào? Hắt hủi tôi? Thương hại tôi? Không! Tôi không cần!

Tiếng xe cảnh sát vang lên từ đằng xa. Tôi không chú ý đến ánh mắt hay bất kì hành động nào của người khác cả. Lúc này, trong lòng tôi chỉ cảm thấy bản thân thất bại và ngu ngốc mà thôi.

“Hiên, chuyện gì xảy ra? Không phải em xin nghỉ phép sao? Muốn bắt Dương Văn Nguyên thì cũng nên báo cho anh, để anh điều động mọi người chứ.” – Anh Mạnh lo lắng nhìn tôi.

Tôi nhìn anh ấy, định đáp lại nhưng không biết bản thân còn có thể nói gì được nữa.

“Khi thầy và mọi người nghe thấy tiếng súng thì chạy ra đây. Thầy thấy Hiên có vẻ vô cùng tức giận và đau khổ. Hình như người đàn ông đó còn nói thêm câu gì nữa, sau đó Hiên định tiếp tục bắn ông ta thì thầy kêu nó dừng tay.”

Anh Mạnh cúi người xuống nhặt khẩu súng ở cạnh tôi.

“Tại sao em dùng súng lậu?” – Anh ấy giận giữ hỏi tôi.

Thực sự tôi không biết nên giải thích như thế nào, bởi vì súng là của tôi, người bắn súng cũng là tôi. Có thể biện minh sao?

“Theo anh về sở cảnh sát!”

Tôi cố gượng để đứng dậy, ngửa mặt lên trời nhìn áng mây trắng đục đã tan đi.

Mười giờ sáng.

“Anh Lê Đức Hiên, anh đến hiện trường vì lý do gì?” – Anh Mạnh hỏi tôi trong phòng lấy khẩu cung.

“Dương Văn Nguyên hẹn tôi đến đó.” – Tôi trả lời ngắn gọn.

“Theo lời khai của thầy giáo Nguyễn Vĩnh Hùng, anh và Dương Văn Nguyên đã lớn tiếng với nhau. Tại sao lại như vậy?”

Tôi không trả lời.

“Anh không nói? Được! Vậy súng lậu của anh mua từ khi nào?”

“Gần một tháng trước.”

“Anh là cảnh sát, có súng chuyên dụng. Mục đích mua súng của anh là gì?”

Tôi có thể nói với anh Mạnh rằng tôi mua súng là để giết người?

“Nếu anh không hợp tác, chúng tôi sẽ lập hồ sơ khởi tố anh tội sử dụng vũ khí trái phép với mục đích giết người. Mức án tối thiểu là 7 năm tù giam, anh suy nghĩ đi!” – Nói xong anh Mạnh đi ra khỏi phòng.

7 năm tù giam, như vậy là quá ít rồi. Tôi biết tất cả những án mạng mà tôi gây ra, có đem đi xử bắn cũng là nhẹ. Khi tôi đến khu đất trống đó thì tôi đã xin nghỉ phép. Do vậy nếu tôi bắn chết hắn thì mức án có lẽ lên đến hơn hai mươi năm.

Tôi bất giác bật cười.

Đêm, mọi người trong sở cảnh sát có lẽ đều đã về. Tôi nhìn thấy một cảnh vệ đang túc trực ở nơi tạm giam, khẽ gọi:

“Cường...”

Cậu ấy quay lại nhìn tôi, ánh mắt hiện lên sự khó xử.

“Có chuyện gì vậy? Em không nghĩ anh lại mất lý trí như thế.” - Cường nói nhỏ.

Ở đây những nghi phạm khác đều đã ngủ, chỉ còn lại bóng hai người đàn ông chúng tôi in trên tường.

“Anh thực sự cũng không biết lúc đó bản thân nghĩ gì nữa.” – Tôi cố tỏ ra đau khổ.

Cường không nói gì nữa, một lúc sau hỏi tôi:

“Anh gọi em, có chuyện gì sao?”

“Một chai nước, được chứ?”

Cậu ấy khẽ gật đầu, xoay người. Đúng lúc đó, qua song cửa nhà giam, tôi giáng mạnh vào sau gáy Cường. Cậu ấy ngã xuống. Tôi lấy chùm chìa khoá bên hông của Cường, cẩn trọng lên khỏi sở cảnh sát. Vì tôi vô cùng quen thuộc với nơi này, do vậy trốn đi cũng không quá khó khăn.

Sau khi ra khỏi đó, tôi rẽ vào một con hẻm nhỏ. Bóng tối bao trùm lấy tôi.

“Anh Hiền?” - Một giọng nói quen thuộc vang lên trong màn đêm tĩnh mịch.

Tôi không trả lời. Bóng hình ấy tiến lại gần. Trong lòng tôi dâng lên một thứ cảm giác khó hiểu, bước chân vì thế mà chậm lại.

“Không phải anh...” – Hương Anh chưa nói hết câu đã bị tôi bịt miệng lại.

Cô ấy hiểu ý tôi, im lặng. Lúc này tôi mới buông tay ra.

“Anh đi theo em”

Tôi bước theo thân hình mảnh khảnh ấy đi trong đêm tối. Chúng tôi dừng lại ở một khu nhà trọ sâu trong hẻm, ánh đèn vàng mờ mờ. Hương Anh dẫn tôi đi lên một căn phòng nhỏ ở tầng hai. Cô ấy mở cửa phòng rồi nói với tôi:

“Anh vào đi.”

Tôi cười gượng, bước vào đó. Hương Anh khoá cửa phòng lại, bật điện lên.

Đây là một phòng cho sinh viên thuê, rộng khoảng mười mét vuông. Trong phòng xếp một số đồ dùng cần thiết và sách vở, rất ngăn nắp.

“Em có nghe... Anh làm sao ra được?”

Tôi cũng không biết đáp lại như thế nào.

“Là do em nhiều chuyện. Lần trước... tại ngôi nhà hoang... cảm ơn anh đã không bỏ em.”

“Nếu em đã gọi tôi một tiếng ‘anh’, thì người anh này cũng không thể bỏ mặc em gái mình.” – Tôi thờ dãi, đáp lại.

Hương Anh không nói gì nữa. Vài phút sau nấu cho tôi một gói mì. Tôi nhìn bóng dáng ấy đến gần người.

Tôi lại nhớ về Thanh, nhớ mỗi đêm sau khi tan sở về nhà, cô ấy đều đứng bên bếp nấu com tối. Thức ăn không phải sơn hào hải vị, nhưng đối với tôi,

những tháng ngày ấy tựa như một cõi mộng trong tiền cảnh.

“Anh ăn đi.” - Tiếng Hương Anh làm tôi khẽ giật mình.

“Cảm ơn!”

Bụng cũng đã đói, đau thương, cảm tức trong lòng đã nguôi được phần nào. Tôi cố gắng ăn hết bát mì, ban đầu do nước nóng mà đầu lưỡi có cảm giác nóng rất.

Đến cuối cùng, tôi còn lại cái gì? Rõ ràng từ khi bước chân vào con đường này, tôi đã biết được kết cục của mình chỉ có khổ đau. Có nhiều lúc tôi cũng muốn quay đầu lại, nhưng khi đứng trước những kẻ độc ác, những tên phụ bạc, tôi lại không thể giữ được một chút lý trí nào.

Ngay từ lần giết người đầu tiên, tôi đã biết được cái cảm giác ân hận đó, rất đau, rất đau, như một con dao trong tim từng phút đục khoét. Bốn mạng người, ba lần ra tay, duy nhất lần đầu tiên đó là đầu óc tôi không bị thứ điên loạn trong người chi phối, cũng là khi dần thân vào vùng bùn đen.

Có phải tôi buồn cười lắm không? Tôi có thể lý giải được động cơ gây án của mình trong những lần giết người, nhưng lại không thể hiểu được thực ra đầu óc tôi bị làm sao nữa.

Tôi từng tàn nhẫn giết người, tôi từng thoáng ân hận.

Tôi từng tàn nhẫn giết người, nhưng sau đó cảm thấy việc mình làm không hề sai trái.

Tôi từng tàn nhẫn giết người, đến bây giờ... khổ đau...

Vì sao ư? Tôi không thể giải thích được tâm lý của bản thân mình! Thực sự!

“Tại sao em lại giúp tôi? Tôi không phải một người tốt!” – Tôi nhấn mạnh.

“Không! Anh là một người tốt!”

Người tốt? Tôi tốt thật sao?

Những ngày tháng ngắn ngủi cho rằng bản thân đã thích nghi được với ánh sáng, cho rằng mình làm như vậy là không sai, đã qua rồi. Tất cả, đều do hấn!

“Anh định làm gì tiếp theo?” – Hương Anh hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

“Thực ra em hiểu được lý do anh làm như vậy. Đến bản thân em là cháu gái của ông ta, ông ta còn có thể lợi dụng em. Huống chi những lời nói kích bác anh? Vụ án về quả bom, bắt cóc đã kết án rồi. Ông ta sẽ phải trả giá.”

Tôi im lặng lắng nghe.

“Em nuôi dưỡng ý niệm chính nghĩa từ lúc còn nhỏ, khi đó em từng nhìn thấy một chú công an bắt cướp, giúp đỡ trẻ em và người già. Em đăng ký thi vào Học viện cảnh sát nhân dân. Nhưng em đã thi trượt. Năm sau em thi lại, kết quả ngoài mong đợi. Một năm cố gắng hết mình học tập ở môi trường mới, em có tìm hiểu và làm quen một số người bạn. Có người nói vào trường này vì muốn bảo vệ nhân dân, cũng không ít người nghĩ học ở đây sau khi ra trường sẽ có công việc ổn định, lương khá cao so với người dân nông thôn. Dần dần, em biết được những lỗ hổng của luật pháp, biết được những vụ án oan, những kẻ ác vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Từ đó trở đi, em không còn nhiều niềm tin vào nghề cảnh sát này nữa, kết quả học tập và rèn luyện giảm đi.”

Suy nghĩ của Hương Anh rất giống tôi ngày ấy – ngày đầu tiên gây án. Tôi nghĩ: Nếu luật pháp không thể trừng trị kẻ có tội, vậy thì hãy để mình ra tay. Không cần chứng cứ, chỉ cần biết và hiểu, cứ hành động, như vậy là đủ rồi.

Hương Anh nhìn tôi, lại nói:

“Anh bức tức với ông ta, bắn bị thương hấn, em hiểu. Từ khi em còn nhỏ thì đã thấy ông ta đọc sách tâm lý học, rất chuyên tâm. Có lần em hỏi ông ta tại sao lại thích sách đó đến vậy, hấn nói muốn giúp người khác vơi bớt nỗi đau hoặc trở ngại tâm lý. Em đã từng tự hào vì có một người chú như thế. Nhưng sau đó ông ta bị mắc Herpes và chữa trị không khỏi, ông ta xa lánh mọi người dân. Có lẽ chính vì bị kì thị nên ông ấy trở thành một con người tàn nhẫn như thế.”

“Không! Hấn đã nuôi ý định ấy từ khi còn trẻ.” – Tôi quả quyết.

Cô ấy định hỏi gì đó, nhưng hình như thấy ánh mắt lảng tránh câu hỏi của tôi thì không hỏi thêm.

“Tại sao ông ta chạy nhanh như vậy?” – Tôi bất giác hỏi.

“Giải nhất kỳ thi chạy ngắn do trường tổ chức, có thể không nhanh sao? Hơn nữa năm đó, ông ấy đã lập kỷ lục về tốc độ chạy của trường.”

Thì ra là vậy!

Tôi định đứng dậy rời đi, không nghĩ cô ấy sẽ giữ tôi lại:

“Anh ở đây đi, hiện giờ ra ngoài đối với anh vô cùng nguy hiểm.” – Hương Anh nắm lấy cánh tay tôi.

“Nếu tôi nói tôi từng giết người, em còn có thể nghĩ tôi là người tốt không?”

Không gian rơi vào một mảng tĩnh lặng đến ngạt thở. Vài phút sau, tôi mở chốt cửa, rời đi.

Bên ngoài, ánh mặt trời đầu tiên bắt đầu chiếu rọi.

Ngày 26 tháng 2 năm 2016.

Tôi mệt mỏi bước vào một bãi đỗ xe, có một chiếc ô tô chưa rút chìa khoá. Tôi mở cửa xe, lái chiếc ô tô màu xanh rời đi. Tôi nhất định sẽ giết hắn!

Sau khi về nhà lấy khẩu súng chuyên dụng của Thanh mà tôi đã giấu kín, tôi lập tức lái xe đi.

Thần thờ nhìn ra ngoài qua khung cửa kính, tôi thấy Dương Văn Nguyên đeo một chiếc túi đựng quần áo rất lớn đang chuẩn bị lên xe. Hắn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, quần áo màu xanh, toàn bộ thân hình ấy gần như bị bịt kín.

Thật không ngờ sau phát súng đó, hắn vẫn có thể ung dung như vậy! Nhưng... thật buồn cười! Một kẻ giết người không chớp mắt như hắn, thủ đoạn tàn nhẫn như hắn, biến thái như hắn, đem ra mà ngắm nghĩ cũng thực quá rảnh rỗi rồi.

Tôi bám theo sau hắn.

Đến một ngôi nhà hoang cách trung tâm thành phố khoảng năm mươi cây số thì hắn dừng xe lại. Tôi cũng đỗ xe ở cách đó không xa, đủ để theo dõi hắn. Hắn đặt cái túi đó xuống, kéo khoá ra. Bên trong là một đứa trẻ khoảng ba, bốn tuổi bị dán băng dính đen vào miệng. Vì ở đây rất vắng và ít cây nên tôi chỉ có thể đứng ở đây, không nhìn rõ được đứa bé đó.

Sau khi Dương Văn Nguyên vào căn nhà đó, tôi cũng quan sát xung quanh rồi cẩn trọng tiến lại gần căn nhà. Qua một khe cửa nhỏ hẹp, tôi thấy hắn đang lắp đặt bom hẹn giờ ở vị trí rất khó phát hiện, đứa bé bị ông ta treo lên bằng dây thừng vắt qua rỗng rọc, bên kia là một con búp bê. Hình như trên cái rỗng rọc có một cái đinh để cố định nên con búp bê không theo đứa bé rơi xuống.

Một thứ cảm xúc không rõ tên lại ẩn hiện trong người tôi. Vô cùng khó chịu! Tôi muốn một phát súng bắn chết hắn. Tôi nhắm đầu của hắn, định bóp cò...

Pằng...

“Anh vẫn chậm hơn tôi một bước.” - Hắn cười nhìn tôi.

Cánh tay tôi bị máu nhuộm đỏ. Tôi không nghĩ phản xạ của hắn lại nhanh đến vậy. Cũng may tôi tránh được phát súng, nếu không e là mạng cũng không còn.

Cố gắng nhịn cơn đau nhức vì bị đạn bắn, tôi quyết định phải giết cho bằng được tên tàn ác đó. Tôi tận dụng độ trơn của sàn nhà bằng gỗ, tính tốc độ trượt trên mặt sàn và tốc độ của đạn bay. Nghiêng người, cơ thể tôi trượt theo phương xiên một góc 30°, cùng lúc đó tiếng súng vang lên. Đáng tiếc! Chỉ trúng bụng hắn! Trong lòng tự dung thấy bất lực. Khi định đứng dậy, tôi thoáng nghe thấy tiếng viên đạn bay lại gần tôi. Khi đó, tôi đã nghĩ đến cái chết.

Nhưng không! Có một người đẩy tôi ra xa đồng thời né vào tường. Là anh Mạnh!

“Em làm anh quá thất vọng!”

Tôi tính xin lỗi anh, nhưng nhận thấy ánh mắt anh ấy dừng lại ở đứa bé bị treo ở đó. gương mặt anh Mạnh đầy phẫn nộ, điểm thêm trên đó sự lo sợ.

“Đội trưởng, con anh đó!” – Ông ta cười cười, trong khi đó máu từ bụng đã chảy ra rất nhiều.

Tôi giật mình, nhìn chăm chăm vào đứa bé đó. Tôi nghĩ: Nếu không phải do tôi, có lẽ sự việc không đến bước đường này. Tôi bất chấp, xoay người bắn trúng tim ông ta. Hắn chết ngay tại chỗ. Nhưng đáng tiếc, cùng lúc đó, một viên đạn cũng đã găm vào chân tôi.

Anh Mạnh đứng dậy, vội vã tiến vào căn nhà đó.

“Có bom!” – Tôi hét lên, đẩy anh ấy ra và lao đảo chạy vào trong.

Năm giây... bốn giây...

Quan sát không thấy con dao nào, tôi chưa kịp dùng súng bắn vào sợi dây thì anh Mạnh đã làm giúp tôi. Tôi đỡ lấy đứa bé, sau tung nó về phía anh Mạnh, cũng may anh ấy rất nhanh nhẹn.

Đứa bé không sao! Tôi thờ hất ra. Chân tôi... máu chảy rất nhiều... Muốn chạy ra bên ngoài e rằng khó hơn lên trời. Chút sức bình sinh cuối cùng của đôi chân dùng để chạy vào đây cứu con anh Mạnh, tôi không hối hận chút nào.

“Anh mau chạy đi!” – Tôi hét lên.

Bùm...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn

Trong tiếng bom nổ đó, tôi đã chuẩn bị tất thảy tâm lý cho con đường xuống âm phủ, trải qua mọi sự tra khảo rồi đến tầng 18 của địa ngục. Nhưng không! Tôi không chết. Và cũng không có bất cứ điều gì khác xảy ra. Tôi ngậy người trong giây lát.

Anh Mạnh đang bế đứa con trong ngực, từ ngoài cửa gỗ nhìn về phía tôi. Đôi mắt anh hiện lên sự vui mừng khôn xiết. Trong cõi chết trở về, có ai không cảm thấy cuộc sống đáng sống hơn?

“Đội trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?” – Hùng vội vã chạy lại hỏi.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Năm phút? Ba phút? Không! Còn nhanh hơn thế. Ngay chính bản thân tôi cũng không biết được bản thân vừa rồi đã đưa ra quyết định nhanh đến cỡ nào. Nhưng rất may, đó là một quyết định đúng.

Tôi và anh Mạnh nhìn nhau, lại nhìn đứa bé, bỗng dưng không biết nên trả lời câu hỏi của Hùng như thế nào.

“Đưa cậu ấy đến bệnh viện. Tất cả mọi người tập trung phong toả hiện trường vụ án.” - Mạnh ra lệnh.

“Rõ!” - Mọi người vừa chạy đến thì nghe thấy lệnh cấp trên.

Một người trong đội nâng tôi dậy để đưa ra ngoài. Lúc ấy, tầm mắt tôi vì mất máu quá nhiều mà như muốn ngủ say. Nhưng dòng chữ ấy, tôi vẫn rõ như in:

“Niềm vui lớn nhất của tôi không phải là nhìn các anh chết đi. Khiến hai người hoảng loạn tâm lý, đó mới là trò chơi thú vị nhất!”

Tối hôm ấy, tôi tỉnh lại trên giường bệnh tại bệnh viện Quân y 103. Cảm giác cánh tay và chân đau nhức thật sự vô cùng khổ sở. Tôi khẽ nhắm mắt lại, tận hưởng những giây phút thanh thản còn sót lại của cuộc đời mình. Tôi biết rằng, khi để lại súng chuyên dụng ở ngôi nhà hoang đó, bên sở cảnh sát nhất định sẽ lục soát thêm ở nhà tôi, bởi lẽ từ khi bị bắt lần trước thì súng của tôi đã bị tịch thu rồi. Và... quyền nhặt ký...

Tất cả những tội ác mà tôi đã gây ra, sử bắn cũng là thích đáng.

“Hiền, em sao rồi?” - Chị cả hỏi tôi.

Chị đã ngoài năm mươi rồi, cũng không kém mẹ tôi bao nhiêu. Bố tôi trước kháng chiến sinh được bốn người con, sau khi đi bộ đội trở về khoảng chục năm mới cưới mẹ tôi. Đó là vì vợ cả của ông mất sớm.

“Em không sao.” – Tôi đáp lại.

“Còn nói không sao! Hai viên đạn đó! Chị có mù y khoa cũng biết ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống sau này.”

“Không sao thật mà!”

Chị ấy nhìn tôi, trên trán đã xuất hiện nhiều nếp nhăn. Ánh mắt chị hơi đỏ khiến tôi bất giác khó hiểu. Đó có phải là tình thân hay không? Hoặc dù chỉ một chút thương cảm? Liệu có thể có sao?

Nhiều người nghĩ mối quan hệ “dì ghê con chồng” sẽ gây ra bao nhiêu đau đớn cho người con mất mẹ. Nhưng đã có ai nghĩ tới lời dị nghị về người đi đã khiến họ nếm vị bao nhiêu cay đắng?

Rất nhiều khi nhìn mẹ tôi đôi mắt đỏ hoe một nơi góc khuất, cố gắng không để tôi nhìn thấy, tôi thực sự thấy xã hội thật bất công. Có những ngày đi học về, tôi dễ ý thấy bố mẹ cãi nhau, bố bỏ về nhà con trai đầu của bố, mẹ tôi ngâm đắng nuốt cay.

Dần dần, lời dị nghị cũng không còn nhiều nữa. Qua bao nhiêu năm, tính tình thất thường của bố tôi bớt dần đi, mẹ cũng nhẫn nhịn nhiều hơn, do đó tôi không thấy mẹ rơi nước mắt thêm một lần nào. Nhưng còn về những người anh, người chị kia, tôi làm sao đoán biết được?

Trong lúc suy nghĩ về điều ấy, chị Văn đã đưa một bát cháo đến gần tôi từ lúc nào. Tôi đỡ lấy, hương thơm lan vào khoang mũi khiến tôi có cảm giác ấm áp mà bấy lâu nay không còn được tận hưởng. Chị ấy kéo chiếc bàn xếp để tôi đặt bát cháo lên, sau đó cẩn thận điều chỉnh chiếc giường để tôi có thể tự ăn được. Có lẽ chị ấy hiểu được tính tự lập của tôi từ khi còn nhỏ. Tôi cúi người ăn một miếng cháo, lại nhìn người chị, thấy trên khuôn mặt ấy là sự lo lắng.

“Có chuyện gì sao?” – Tôi hỏi.

“Chuyện gì? À! Không có gì.”

“Nhà chị còn nhiều việc, chị về trước đi. Ở đây có y tá mà.”

“Không được! Họ làm sao bằng người nhà.” - Chị Văn kiên quyết.

Tôi không nói gì nữa. Mặc dù nhận thấy chút tình thân, nhưng làm sao biết được là thật hay giả đây? Tôi cười gượng. Nếu chị ấy có thể cho tôi một chút hơi ấm, thì lý do gì khiến mẹ tôi luôn muộn phiền?

“Hiên... chị có nghe qua những việc em làm. Đó... có phải thật không?” - Một lúc sau, chị Văn hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ một lát, trong lòng căm phẫn và tự trách trần đầy. Là một món đồ chơi trên tay kẻ khác, bị điều khiển, lợi dụng để giết người. Nếu nói không phải là phần nô thì là gì đây? Nhưng có điều, nếu không phải tôi không đủ lý trí, mù quáng đi vào con đường tội ác đó, mọi chuyện sẽ không xảy ra như vậy.

“Đúng vậy! Đều là do em giết!” – Tôi trả lời trong sự tức giận tràn đầy.

Trên nét mặt chị Văn thoáng qua sự kinh hãi, rồi bị lo lắng lấp đầy. Lo lắng ư? Vì sao? Nếu không phải tình thân, điều gì khiến chị ấy như vậy?

“Hiên, đầu thú đi! Cảnh sát cũng đã vào cuộc rồi, em không nên kháng cự. Chị... chị rất sợ nét mặt em hiện giờ.”

Tôi cố gắng điềm tĩnh lại, im lặng không nói gì.

Một tháng trôi qua.

Không một lời động viên từ đồng đội, không một lời hỏi han, ánh mắt thất vọng, xa lánh,... Nhưng sau tất cả những việc tôi đã làm, nếu họ còn đối xử với tôi như trước kia thì càng làm cho tôi đau đớn. Điều họ làm là đúng, không hề sai!

Trong những ngày qua, Mạnh và Hùng có đến phòng bệnh của tôi, nhưng chỉ vì công việc. Ánh mắt họ vô cùng buồn bã, thậm chí còn có sự ghét bỏ tôi. Hai người họ từng đặt niềm tin vào tôi, cả tôi luôn tin tưởng tôi. Đến cuối cùng tôi lại có thể làm ra những việc như thế.

Nếu như họ chửi tôi, mắng tôi, nói với tôi một tiếng khinh miệt,... có lẽ lòng tôi sẽ thoải mái hơn đôi chút. Nhìn mọi người như vậy, tôi có cảm giác nặng trĩu trong lòng.

Hôm nay là ngày tôi chính thức ra tòa sau vụ án tại ngôi nhà hoang và quyền nhật ký này. Những ngày qua tôi luôn nghĩ về Thanh, muốn tới thăm mộ cô ấy nhưng bị cảnh sát giám sát quá chặt, xin không được, nên đành vui chôn ước nguyện cuối cùng đó. Tôi không có ý định phản kháng lực lượng cảnh sát hay pháp luật thêm nữa, trước đây như vậy là quá đủ rồi.

Nếu bạn đã từng trải qua cảm giác cái chết cận kề... Nếu bạn hiểu được suy nghĩ của người ta sau khi từ cõi chết trở về... Bạn sẽ không thấy tôi gàn dở.

“Bị cáo Lê Đức Hiên, có phải anh đã giết tất cả những người theo như quyền nhật ký của anh ghi lại không?” - Một luật sư nhìn tôi hỏi, ánh mắt như con dao sắc bén.

“Phải.” – Tôi trả lời.

“Qua điều tra của lực lượng cảnh sát thành phố Hà Nội, anh giết tổng cộng bốn mạng người. Nguyên nhân do anh thấy họ là những tên căn bã của xã hội, không đáng sống. Sau đó vì có mối quan hệ bạn bè với Dương Hương Anh và muốn điều tra ra kẻ giết chết Phạm Hữu Niên – tên buôn bán người bán chết cô Nguyễn Như Thanh, anh đã nộp đơn xin vào lại sở cảnh sát để điều tra?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi anh biết được tất cả những chuyện đó, kể cả việc giết chết vợ anh đều do một tay Dương Văn Nguyên điều khiển, anh và ông ta đã có ý định hãm hại đối phương. Ở ngôi nhà hoang cách trung tâm thành phố Hà Nội khoảng năm mươi cây số, anh cứu đứa bé đó và bắn chết ông ta. Đúng không?”

“Đúng.”

Người luật sư không nhìn tôi nữa, lên tiếng:

“Bị cáo Lê Đức Hiền đã thừa nhận tất cả những việc mình đã làm, tôi không còn gì để hỏi thêm nữa.”

Lại thêm 30 phút trôi qua, nhưng tôi không có cảm giác tức giận nữa, mặc dù tôi đã biết trước kết cục của mình. Là một cái chết, một cái chết trả giá cho tất cả.

“Bị cáo Lê Đức Hiền đã giết bốn mạng người, sử dụng súng lựu trái phép, trốn khỏi trại giam, không trung thực trong việc giao nộp súng chuyên dụng lại cho cơ quan. Sau khi điều tra, xác nhận bị cáo mắc chứng bệnh rối loạn tâm lý, có xu hướng chuyển sang bệnh trầm cảm. Tuy vậy, bị cáo đã bị Dương Văn Nguyên lợi dụng kiến thức về tâm lý học để thao túng hành vi, lại cứu được đứa trẻ bị bắt cóc. Toà tuyên án, bị cáo Lê Đức Hiền chịu án tù chung thân.”

Đến cuối cùng, thì ra luật phát còn có một mặt khác của nó. Đó là khoan dung. Tôi cứ nghĩ dù cho tôi chết đi cũng không đủ để đền tội của mình.

Bệnh rối loạn tâm lý? Tôi đã phát điên lên khi chính miệng bác sĩ nói với chị của tôi. Khi đó tôi từng có ý nghĩ tự sát, nhưng chị Văn đã luôn ở bên cạnh tôi, an ủi tôi, lại thêm được một bác sĩ tâm lý tư vấn nên tôi cũng đã bỏ qua suy nghĩ điên rồ ấy.

Tôi đứng dậy bước theo hai người cảnh vệ ra cửa toà án, trên môi bỗng dưng nở một nụ cười. Tôi để ý thấy chị cả tôi và mấy người anh chị khác đang nhìn theo tôi, trên mặt họ có nước mắt rơi, có tình thân ấp ủ. Những tương giữa anh chị em cùng cha khác mẹ sẽ mãi mãi không có tình thân, nhưng thực ra thứ tình cảm ấy vẫn luôn ẩn chứa trong mỗi người, chỉ là tôi không nhận ra mà thôi.

Bên ngoài, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống. Nhưng trong lòng tôi thấy đâu đó le lói ánh sáng mặt trời mọc. Đó là ánh nắng của niềm tin, của hy vọng về công lý, về cuộc sống của con người trên thế giới sau này. Có lẽ mỗi khi một tên tội phạm bị bắt vào tù, cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn, lại thêm một lần mặt trời mọc trong bóng hoàng hôn.

“Hiền, đừng vì những việc mình đã làm mà ân hận hay đau khổ nữa. Thầy và Mạnh biết rằng trong chuyện này em có lỗi, nhưng tên Dương Văn Nguyên đó còn tàn ác hơn em rất nhiều. Cuộc sống ở trại giam coi như là một hành trình chuộc lỗi, em sống đến hết đời, lúc đó là khi tội ác đã được đền bù.” - Thầy Hùng nói với tôi, ánh mắt thâm tình.

Tôi nhìn thầy và anh Mạnh, lại nhìn về phía xa xa – nơi những người từng là đồng đội, là anh em với tôi đang đứng. Họ nhìn tôi, khẽ nở một nụ cười của niềm tin. Tôi còn thoáng thấy bóng hình Hương Anh, cô ấy lặng lẽ rơi lệ, nhưng vẫn cố gắng cười nhìn tôi.

Quả thật, lúc này trong lòng tôi đã thanh thản hơn rất nhiều. Cuộc sống chốn ngục tù có thể trở thành một cuộc sống bình dị nếu bạn biết sửa đổi bản thân mình để sống tốt hơn. Và trong đó, hiểu rõ việc mình đã làm và điều chỉnh bản thân cũng là một lựa chọn tốt.

Trên bầu trời – nơi tôi nhìn thấy ánh mặt trời của một ngày mới trong bóng chiều, Thanh đang nhìn tôi. Cô ấy mặc một bộ cánh phục, hướng về phía tôi, cười rạng rỡ. Hình như Thanh muốn nói với tôi: Anh đã không khiến em phải thất vọng.

Nơi trại giam, tôi viết nên một cuốn nhật ký mới - cuốn nhật ký vui vẻ hơn, bình thản hơn, không còn máu tanh, không còn chết chóc.

Đời người, sai lầm lớn nhất không phải chọn sai đường. Mà là biết đường chọn sai nhưng vẫn cố bước tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thư Gửi Anh Trai (Hoàn)

Hà Nội, ngày 16 tháng 9 năm 2017

Anh Hiền!

Khoảng thời gian một năm trôi qua cũng thật nhanh đúng không anh? Trong hơn một năm qua, em tin rằng cuộc sống của anh còn tốt hơn khi chúng ta gặp nhau. Bởi lẽ anh thực sự thanh thản, không còn vương bận bởi những cơn đau đớn tinh thần đan xen. Anh hãy cố gắng sống thật tốt, cố gắng để

được giảm án, cố gắng để sau này được nhìn một xã hội công bằng.

Quãng thời gian qua, em rất xin lỗi vì chưa một lần thăm anh, chưa một lần gửi thư cho anh. Em biết anh sẽ không trách em, vì anh là một người anh trai tốt.

Năm học cuối tại trường Học viện cảnh sát, em đã hoàn thành khá tốt. Sáng nay là ngày đầu tiên em làm việc tại sở cảnh sát. Tuy không phải một cảnh sát cấp cao như anh, nhưng em sẽ cố gắng hết mình để thực thi công lý, cố gắng một ngày được vào tổ trọng án. Những ngày tháng này, em thấy mình sống thật ý nghĩa biết bao!

Anh Hiền, em đã từng không tin tưởng vào ông trời. Nhưng ngày hôm đó, em thấy mình đã lầm. Anh còn nhớ người hàng xóm luôn đối xử tốt với Dương Văn Nguyên không? Con của họ đã được hơn hai tuổi rồi, và chẳng ai ngờ đến đứa bé năm đó đã giúp lực lượng cảnh sát phá vụ án về Phạm Hữu Niên và Hoàng Minh Phương.

Hôm ấy, em nhìn thấy đứa bé đó đang cầm một viên thuốc nhỏ màu tím nhạt. Đang vui đùa, chỉ một cái hắt tay nhẹ, viên thuốc rơi vào cốc nước trên bàn. Em nghĩ, phải chăng ngày đó Dương Văn Nguyên đang dùng nước ấm chuẩn bị pha thuốc để tiêu hủy xác chết thì đứa bé đó được mẹ nó bế đến. Ông ta đã bế nó, và... một sự trùng hợp, đúng không anh?

Có lẽ sau đó Dương Văn Nguyên đã bỏ viên thuốc đó ra ngoài, nhưng ông ta chỉ có kiến thức tâm lý học mà không nghĩ đến viên thuốc sẽ tan một phần vào đó. Khi dùng thuốc có hoà lẫn nước ấm để xử lí xác chết, làm bánh và gửi tới Phạm Hữu Niên, vô tình một lượng nhỏ Trimethoprim đã ở trong dạ dày của ông ta mà chưa phân huỷ hết. Kỳ thực, ông trời vốn rất công bằng, chỉ là chúng ta không biết cách hành xử của ngài mà thôi.

Anh hãy tin rằng có một ngày, dù trong bóng tối thì luật pháp vẫn chiếu rọi toàn thế giới.

Ngày em biết tin anh là hung thủ giết chết bốn người đó, em thực sự không tin, còn có sự hối hận khi mình nhìn nhầm anh. Chẳng trách anh luôn nói: Tôi không phải một người tốt.

Nhưng khi nhìn anh ở cửa toà án, nhìn anh bình thần đối mặt với án tù chung thân, em đã suy nghĩ lại. Phải như thế nào thì con người mới có thể đón nhận sự kìm kẹp của chốn lao tù? Có lẽ, đó là một con người sâu sắc, biết suy nghĩ về những việc mình đã làm, thấy ăn năn vì một thời quá khứ. Anh chấp nhận hình phạt đó, không một lời oán trách, còn mỉm cười, em thấy anh không phải một kẻ xấu.

Trên đường đời, có những việc không bao giờ muộn, cũng có những việc mãi mãi muộn màng. Nhưng hơn tất cả, chỉ cần biết mình sai ở đâu và sửa đổi, đó là một điều vô cùng quý giá. Hãy tin em!

Như một người em gái, em báo cho anh biết một tin vui: Em và anh Hùng đang quen nhau, trở thành người yêu. Đứng trên lập trường của một người anh bảo vệ và quan tâm em gái, em biết anh sẽ mừng cho em. Anh hiểu Hùng mà, anh ấy rất tốt, và em cảm nhận được sự bao dung mà anh ấy dành cho em. Có lẽ nếu không quen anh, em và anh ấy cũng không biết đến nhau. Anh nghĩ sao khi mình trở thành một “bà mai”?

Anh Hiền, cuốn nhật ký ghi lại những tội ác của anh đã làm em và nhiều người rơi nước mắt. Và hơn thế nữa, những dòng ghi lại quãng thời gian một năm trong trại giam của anh đã khiến cho bao người thêm vững tin vào công lý, vào niềm tin và tình yêu của con người. Anh là một nhà tâm lý học thành công hơn bao giờ hết. Đừng nghĩ gì khác, đừng quan ngại về việc vì sao mọi người có thể đọc được nó, cũng không cần quan tâm trách nhiệm của một nhà tâm lý học là gì. Anh hãy ghi lại cuộc sống của anh, một cách chân thực. Đó chính là cuốn sách đáng đọc nhất.

Sẽ có một ngày em và anh Hùng đến thăm anh. Mong anh cải tạo cho tốt để có một ngày được ra tù, đến mộ chị Thanh và nói: Anh đã không khiến em thất vọng!

Em gái của anh

Hương Anh

Dương Hương Anh

_ Toàn văn hoàn _

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trời Mọc Trong Bóng Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.